

Ác Ma Song Bào Thai

Contents

Ác Ma Song Bào Thai	2
1. Chương 1: Nhật Được	2
2. Chương 2: Lưu Lại?	3
3. Chương 3: Sống Chung!	5
4. Chương 4: Hứa Hẹn	7
5. Chương 5: Tắm Rửa	8
6. Chương 6: Xuất Môn	10
7. Chương 7: Theo Dõi	13
8. Chương 8: Giải Quyết	15
9. Chương 9: Thương Lượng	16
10. Chương 10: Bị Thương	18
11. Chương 11: Chiêu Cổ	20
12. Chương 12: Bình Tĩnh	22
13. Chương 13: Sinh Nhật, Bị Bắt!	23
14. Chương 14: Trả Thủ	25
15. Chương 15: Cha	26
16. Chương 16: Dập Lửa	28
17. Chương 17: Dược Hiệu	30
18. Chương 18: Rời Đi	32
19. Chương 19: Điện Thoại	34
20. Chương 20: Tám Năm Sau	35
21. Chương 21: Tên	37
22. Chương 22: Tiêu Linh Khâu	38
23. Chương 23: Thân Thế	40
24. Chương 24: Về Đêm (thượng)	41
25. Chương 25: Về Đêm (hạ)	43
26. Chương 26: Địa Chỉ	44
27. Chương 27: Cô Nhi Viện	46
28. Chương 28: Tin Tức	47
29. Chương 29: Kế Hoạch (thượng)	49
30. Chương 30: Kế Hoạch (hạ)	51
31. Chương 31: Quyết Định	52
32. Chương 32: Nhập Gia	54
33. Chương 33: Gia Mẫu	55
34. Chương 34: Quen Biết?	57
35. Chương 35: Bình Minh	59
36. Chương 36: Thẹn Thùng	61
37. Chương 37: Hướng Dẫn	63
38. Chương 38: Tin Tức	64
39. Chương 39: Dinh thự Tiêu Gia	65
40. Chương 40: Thăm Nom	67
41. Chương 41: Tỉnh Cầu	69

42. Chương 42: Đau Lòng	70
43. Chương 43: Báo Đáp	72
44. Chương 44: Xâm Nhập	74
45. Chương 45: Vân Nhi	75
46. Chương 46: Vũ Nhi	77
47. Chương 47: Hạnh Phúc	79
48. Chương 48: Dự Cảm	81
49. Chương 49: Bệnh Viện	82
50. Chương 50: Tranh Thủ Tình Cảm	84
51. Chương 51: Tùy Hứng	85
52. Chương 52: Bằng Hữu	87
53. Chương 53: Âm Mưu	88
54. Chương 54: Hối Hận	90
55. Chương 55: Đùa Bỡn	91
56. Chương 56: Thất Bại	93
57. Chương 57: Thiệt Tình	94
58. Chương 58: Cầu Cứu	96
59. Chương 59: Tức Giận	98
60. Chương 60: Máu Tươi	100
61. Chương 61: Thương Thế	102
62. Chương 62: Nằm Viện	103
63. Chương 63: Ăn CƠM	105
64. Chương 64: Vấn Đề	107
65. Chương 65: Tình Yêu (chương Kết Thúc)	108
66. Chương 66: Phiên Ngoại 1: Âm Lôi X Lâm Kiệt	110
67. Chương 67: Phiên Ngoại 2: Một Ngày Ở Bệnh Viện	117
68. Chương 68: Phiên Ngoại 2: Âm Vũ X Đại Thúc	122

Ác Ma Song Bào Thai

Giới thiệu

Tên gốc: ác ma thai song sinh Editor: Du BìnhThể loại: hiện đại, nhục văn, 3P, trá hình phụ tử, song bào thai niên h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-song-bao-thai>

1. Chương 1: Nhật Được

Editor: Du Bình

Ban đêm giá rét, đi trên đường hít vào một bầu khí lạnh, còn thở ra thì nhả ra khói. Đại thúc đang muốn về nhà, lấy cái dễ chịu khi được tắm nước nóng và ổ chăn ấm áp làm mục tiêu, rảo bước thật nhanh để lẩn về nhà. Bỗng nhiên đánh mất sang, nhìn thấy gì đó...

Phía trong ngõ hẻm đang có một nhóm lưu manh trình diễn tiết mục ẩu đả, lúc này đương nhiên không thể làm anh hùng được rồi! Nhưng mà nếu làm ngơ mà đi qua, làm như chưa thấy chuyện gì thì tinh thần trượng nghĩa của đại thúc sẽ bị báng bổ một cách sâu sắc!

Ma làm! Bất quá đại não của đại thúc không thể nghĩ ra được cách nào thông minh hết. Cá cũng chẳng có mà tôm thì càng không, đành phải dùng cách của trẻ con năm tuổi hô hoán thật lớn: “Cảnh sát đây! Cảnh sát đến đây!”

Tức thì lúc này rất giống vở kịch diễn trên TV, đám người xấu lập tức cao chạy xa bay, ném lại một mỹ nhân xinh đẹp. Đại thúc từ lâu đã muốn được diễn vở anh hùng cứu mỹ nhân, giờ thì tâm nguyện được hoàn thành rồi đấy!

Cơ mà... Đương nhiên đại thúc không có khả năng được may mắn đến thế! Bọn kia trừ bỏ hai đứa con trai ở lại thì chả có mỹ nhân nào sát. Đại thúc đơn giản nghĩ, mình có hay không lại muốn hai “Tiểu mỹ nhân” này? Không vấn đề! Thế là đại thúc nhanh chân bế cả hai đứa con trai kia theo mình về nhà

Về đến nhà, ngay cả đèn cũng không bật lên. Đại thúc vội vàng vàng mang hai đứa trẻ đến phòng ngủ của mình, đặt xuống giường tắt tả bôi thuốc, băng bó, lấy khăn lông ướt lau sạch sẽ thân thể và gương mặt của chúng. Xong đâu đấy mới ngẩng ra ngắm hai đứa, đại khái mỗi đứa cao khoảng 165cm, trên người không phát hiện ra được miếng cơ nào, da thịt vô cùng mịn màng, mặt mũi thì xinh đẹp, phấn nộn. Môi mỏng, chỗ duy nhất không giống nhau chính là đôi mắt. Một đứa mắt một mí, đứa kia thì hai mí. Đặt ở hai gương mặt giống nhau, nhưng thực chất lại khác biệt đấy! Khí chất tương đồng nhau, “đứa nhỏ mắt một mí” phớt lên gương mặt kia thì mang bao nhiêu mùi vị tà mị, còn “đứa nhỏ hai mí” thì mang một mùi vị đơn thuần hoàn toàn tương phản (Tác giả nhin không được nói chen vào: Đại thúc! Người là cầu sao ==?)

Tổng kết lại là: với tướng mạo của chúng thì tương lai nhất định sẽ mê chết những kẻ có tiền. Thật lòng rất đáng lo lắng đó nhé!

Làm xong mọi thứ đâu đấy, đại thúc không thể chống lại được mị lực của Chu Công. Một phát ở bên giường nằm sát đi ngủ...

2. Chương 2: Lưu Lại?

Sáng sớm nhẹ nhàng đầy khoan khoái. Ông mặt trời chăm chỉ gọi chúng ta dậy, mang máy quay khiêng đến nhà đại thúc cho chúng ta xem tiếp tác phẩm...

“Đứa nhóc mắt một mí” ở trạng thái đau nhức xương cốt chột bưng tỉnh, đập vào mắt đầu tiên chính là một căn phòng rất nhỏ. Đồ dùng ít đến thương cảm nhưng ngoài ý muốn lại chứa đầy cảm giác ấm cúng, lại phảng phất hương vị gia đình. Bất quá, thứ khiến cậu chú ý nhất lại là một vị đại thúc đang ghé vào ngủ cạnh mình. Dáng người cường tráng, nhìn ra được là đã từng được huấn luyện, gương mặt cương nghị, mày rậm mắt to, nhìn qua thì trông là có vẻ giống như nam nhân trẻ tuổi độc thân đấy! Nhưng mà một nếp nhăn rất nhỏ ở khóe mắt đã bán rẻ tuổi hần. Chú ý chút thôi là biết ngay đã ở cái tuổi đại thúc rồi!

Chạng vạng hồi tưởng lại ngày hôm qua cậu dắt đệ đệ ra ngoài lưu lạc, den đui lại gặp phải một đám côn đồ. Chẳng hiểu bọn chúng không vừa mắt cái gì mà lao vào quần hai đứa một trận. Cậu và đệ đệ không chịu được đau đớn liền hôn mê bất tỉnh. Nhớ lại thì liền khó chịu, hai huynh đệ bọn cậu làm cái tội gì mà

lại bị đánh? Nếu không phải là do thể trạng không tốt! Chắc chắn còn lâu mới chịu khuất nhục như vậy! Nhưng khó chịu thì cũng chỉ là khó chịu, bây giờ chỉ có thể nhẫn nại. Thân phận, năng lực đều không có. đành phải lợi dụng tình hình trước mắt, đợi cho thủy triều lần này rút đi thì mới đi tiếp được!

Muốn hoàn lại những hậu quả mà mình đã phải chịu, nhìn qua đại thúc ở cạnh bên. Từ nhỏ cha đã dạy, muốn được như ý phải lợi dụng cái gì đó đáng để lợi dụng. Hiện tại đúng là thời gian thực hành, trong mắt hiện lên một tia quý dị quang mang. Vội vàng đánh thức đệ đệ, thuyết minh kế hoạch. Đợi cho đệ đệ nhất trí thông qua! Kế hoạch bắt đầu!

“Mắt hai mí” dùng đôi tay trắng nõn nhỏ bé đẩy đẩy đại thúc đang ngủ say như chết kia khiến Chu Công bị long đến tận óc. Cho đến lúc cảm thụ được cảm giác đau đớn mới phát hiện được mình đang nằm dưới đất, mơ mơ màng màng bò lên thành giường, vội tá hỏa khi đối diện với một đôi mắt to mang đầy vẻ vô tội. Lúc này đại thúc mới liên tưởng đến chuyện ngày hôm qua mình đã mang về hai hai đứa nhỏ. Liệu bọn chúng có nghĩ rằng những vết thương trên người là do hấn tạo ra?

“Chú... Chú là Tiêu Tử Nhưng. Nhưng tuyệt đối chú không phải là người xấu! Các cháu phải tin tưởng chú! Hôm qua, chú đi qua đó nên đã mang các cháu về nhà! Các cháu không cần sợ hãi a~” Hấn tự giới thiệu + giải thích, hấn là sẽ không hiểu lầm chứ?

“Mắt hai mí” đột nhiên mở miệng: “Nhưng baba! Nhưng baba! Con là Âm Vân, nhưng baba có thể gọi con là Vân Nhi!” Sau đó miệng nở ra một nụ cười hồn nhiên như muốn lấy mạng người ta! Cái này thì ai cản nổi đây?

Đứa nhóc kia lại nhanh nhẩu mở miệng tiếp: “Nhưng baba, con là Âm Vũ, là anh trai của Vân Nhi!” Rồi lộ ra một nụ cười ôn hòa tỏa điện giật chết người! Đây lại ai ngăn được nữa?

Đại thúc còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc. Nghĩ đến tại sao mình đột nhiên lại có con, hơn nữa còn là song sinh? Hấn kinh tởm thì không có, lại chẳng biết lãng mạn là cái gì. Làm sao có thể có nữ nhân nhìn trúng hấn được? Còn chưa có nụ hôn đầu tiên, xử nam đến dặt tay phụ nữ còn không dám? Lý gì đào được ra nhi đồng chứ?

Chứng kiến đại thúc mang vẻ mặt như trúng tà, Âm Vũ vội vàng đổi ám hiệu cho Âm Vân. Song sinh như bọn chúng, sao có thể không hiểu ý tứ của đối phương? Âm Vân lập tức dùng ánh mắt tràn ngập sương mù, giống như bất kỳ lúc nào cũng rơi nước mắt, nó giương đôi mắt to, nhìn đại thúc:

“Chẳng lẽ baba định bỏ anh em chúng con sao? Con theo caca lưu lạc bên ngoài lâu như vậy! Thật vất vả mới được baba thu nhận và giúp đỡ. Hiện tại baba lại uốn vút bỏ hai chúng con sao?” Tức thì, những giọt nước mắt tranh nhau rơi sau khi Âm Vân hạ đôi mắt xinh đẹp của mình xuống...

Âm Vũ chuyển qua ôm lấy đệ đệ, mở miệng nói: “Vân Nhi không được khóc! Nếu baba không thể chứa chấp chúng ta thì chúng ta cũng không thể ở chỗ này gây phiền toái được! Chúng ta lại tiếp tục lưu lạc là được! Caca sẽ bảo vệ em!” Cậu nói xong, dùng ánh mắt thương tổn bắn thẳng đến chỗ đại thúc. Mau chóng đứng dậy, kéo theo đệ đệ chuẩn bị rời khỏi căn nhà ấm áp này...

Đại thúc nhìn chúng, thân thể bị đả thương nặng như thế. Để cho chúng ra ngoài lưu lạc đầu đường xó chợ thì có mất nhân tính quá không?

“Đợi một chút!”

3. Chương 3: Sống Chung!

“Đợi một chút!”

“Các cháu thật sự không có nhà sao?” Nếu như mấy đứa nó không có nhà thật, thì chắc là để chúng ở lại cũng không sao đâu nhỉ?

“Dạ không... Con cùng caca đều là cô nhi!” Âm Vân hai mắt đầm lệ đáp.

“Vậy còn cha mẹ của các cháu đang ở đâu?”. Câu này chắc chắn phải hỏi để có cơ sở. Ngộ nhỡ dùng một cái cha mẹ của bọn chúng đến tìm rồi tố cáo đại thúc tội danh dụ bắt trẻ vị thành niên thì toi đời!

Nhưng hỏi đến vấn đề này, hai đứa trẻ lại bắt đầu rơi nước mắt, y y ô ô ngập ngừng trong nước mắt.

“Nếu không muốn trả lời thì các cháu không cần trả lời nữa đâu!” Chứng kiến chúng khóc, trái tim đại thúc thật giống như bị một cây kiếm đâm vào vậy! Đau lòng đến nỗi khó có thể dùng ngôn ngữ nào mà hình dung được!

“Thôi được rồi! Các cháu đang bị thương nặng như vậy, kỳ thật chú không hề yên tâm để các cháu đi được! Thôi thì ở đây với chú đi! Tuy rằng kinh tế của chú không được khá lắm! Nhưng cứ yên tâm là các cháu sẽ không bị bỏ đói đâu!”. Đại thúc nói vậy, trong lòng đang thầm tính toán rằng mình sẽ cần liều mạng mà kiếm tiền, nếu có thể đi kiếm thêm một nghề tay trái nữa thì càng tuyệt vời a~

(Tác giả chen vào: Chỉ có thể tổng kết rằng Tiêu Tử Nhưng đại thúc này rất là không cảnh giác! Cứ dần dần ngu ngu như vậy, để cho hai đứa nhỏ kia được nước lấn tới! Thế nào cũng sẽ có một ngày đại thúc sẽ bị gặm đến khúc xương cũng chả còn! Mấy cái tình huống gì đó cũng khó có thể tránh né được a~ ha ha ha ha ha!!)

Đại thúc quay sang nhìn đồng hồ báo thức, tức thì liền giật mình phát hiện ra giờ đã đến lúc đi làm. Hắn nhanh chóng thay quần áo, vớ lấy cái túi, rồi nhịn không được dặn dò hai đứa trẻ: “Các con ở nhà, nhớ ngoan ngoãn đừng có chạy lung tung đi đâu đấy! Trong tủ lạnh còn thực phẩm, nếu đói thì lấy ra nấu lên ăn với nhau nhé! Baba phải đi làm, tối sẽ trở về với các con!”. Sau đó vội vàng vàng hướng phía cửa mà dời đi.

Âm Vân cùng Âm Vũ ở trên giường nhìn theo bóng đại thúc, rồi quay qua nhau, hiểu ý cười.

“Không thể nghĩ đến là mới lần đầu tiên thuyết phục đã thành công!” Âm Vũ hắc hắc cười

“Đúng vậy! Nhân thật a~ bắt quá có thể như vậy được sao ca? Chúng ta lại phải đi lừa chú ấy như vậy?” Âm Vân chợt dạ hỏi.

Âm Vũ nghe lời em, ngẫm lại. Đúng thật là lợi dụng cái thiện lương hảo tâm của người ta mà lương tâm không thấy bất an thì đúng là gạt người! Nhưng mà vì đệ đệ, vì tương lai sau này, đành không thể không hi sinh “baba”. Có lẽ trong khoảng thời gian này, anh em cậu sẽ đóng giả những đứa con hiếu thuận cho đại thúc vui vẻ để chuộc lỗi vậy!

“Anh nghĩ, chúng ta hãy mang lại cho chú ấy chút gì đó vui vẻ. Vậy cũng được gọi là báo đáp rồi!” Âm Vũ ảm đạm đáp, kỳ thật cậu cũng không muốn làm vậy, nhưng mà phải để qua thời kỳ này rồi tính sau đi.

Lúc bóng đêm lần thứ hai kéo đến. Điều không thay đổi chính là đại thúc đem theo thân thể mệt mỏi về nhà...

Nhưng mà hôm nay lại khác. Trong nhà có hai đứa con trai đang đợi đại thúc!

Vừa nghĩ đến hai đứa từ sáng đến giờ có ăn no không? Có bôi thuốc không? Đại thúc liền lo lắng! Bước chân nhanh lại càng nhanh hướng căn hộ ấm áp của mình mà đi tới.

Về đến nhà, vừa mở được cái cửa ra. Đột nhiên cả người bê nhể mồ hôi được hai bóng dáng ôm lấy.

“Nhưng baba! Cuối cùng baba cũng đã về! Con còn tưởng baba không thích bọn con!” Vân nhi bịt miệng, mặt lại như muốn khóc.

“Nhưng baba! Ba muộn vậy mới về. Chúng con còn nghĩ baba không muốn nhìn thấy hai đứa con nên mới về muộn!”. Vũ nhi ưỡn khuất tổ cáo tội trạng của đại thúc.

“Không có! Không có! Tại vì baba nhiều việc quá! Nên mới về muộn! Kỳ thật baba đã rất muốn tan làm sớm để về nhà thăm các con!” Nói ra được những lời trong lòng, gánh nặng trên vai đại thúc nhẹ đi không ít.

Nhìn hai đứa con cười đến tận mang tai, đại thúc vội vàng thúc giục: “Mau vào trong đi các con! Bên ngoài rất lạnh!”

Vào đến nhà, đại thúc ngoài ý muốn phát hiện trên bàn tràn ngập đồ ăn. Bên cạnh còn có một nồi cơm trắng nóng hổi hấp toả khói.

“Các con...” Đại thúc kinh ngạc đến nỗi không thể nói thành câu.

“Baba a~ Con với caca đã chuẩn bị cho người một bữa tối tình yêu đó a~” Vân Nhi trên mặt hiện ý cười, kéo theo Vũ nhi cũng ôn nhu nhếch khoé miệng.

“Baba, chúng ta mau ngồi xuống nào! Bằng không đồ ăn sẽ nguội hết!” Vũ nhi đẩy đại thúc ngồi xuống, còn Vân nhi lảng xằng chạy đi xới cơm.

Đại thúc chứng kiến được cảnh này, tâm rất vui mừng. Có được những đứa con hiếu thuận với mình, đời này thế là đủ lắm rồi! Cần thêm gì nữa?

Ăn hết bữa tối ấm áp, Vân nhi thu dọn bàn ăn, Vũ nhi đi rửa chén bát. Cái gì hai đứa nó cũng không cho đại thúc động vào, còn nói rằng: “Baba đi làm vất vả rồi, những chuyện nhỏ nhặt này baba không cần phiền! Cứ để bọn con làm là được!”. Nếu các người mà có con, đã thế chúng còn nói những lời ngoan ngoãn này, các người có thể không kích động không?

Nhưng mà, Vân nhi lại tiếp tục nói làm đại thúc không biết phải xử trí sao với việc này...

“Nhưng baba! Chúng ta cùng nhau đi tắm đi!” Nó tươi cười, chờ đợi câu trả lời.

4. Chương 4: Hứa Hẹn

“Nhưng baba! Chúng ta cùng nhau đi tắm đi!” Nó tươi cười, chờ đợi câu trả lời.

“Không được đâu...” Hai đứa này đang suy nghĩ cái gì vậy? Đại thúc sống trên đời lâu như vậy còn chưa bao giờ có cùng người khác đi tắm. Bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện này làm người ta có tí thẹn thùng... (Tác giả: này là đại thúc có tâm hồn thiếu nữ sao?)

Nhưng đứa nhóc kia lấy lại tinh thần, nhào đến: “Nhưng baba! Chẳng lẽ, chẳng lẽ baba ghét bọn con sao? Bọn con còn chưa bao giờ được cùng baba tắm. Từ nhỏ chỉ có thể ảo tưởng qua các chương trình TV mà thôi! Cái cảnh cha con vui vẻ thật có bao nhiêu tốt đẹp!” Vân nhi khóc nức nở nhìn đại thúc, rồi lại đến Vũ nhi dùng ánh mắt thất vọng ôm lấy Vân nhi nữa chứ?

Đại thúc đúng là không thể địch lại ánh mắt của động vật nhỏ bị thương công kích mình. Ngăn thế nào mà ngăn được?

Bị cái dạng này công kích, trong lòng đại thúc dâng lên một cỗ áy náy. Vội vàng khinh bỉ chính mình tại sao lại có thể hoài nghi ước muốn của chúng. Các con nhu thuận, đáng yêu làm sao có thể nghĩ được đến mấy thứ chuyện linh tinh được chứ?

(Tác giả: Đại thúc sai rồi! Tư tưởng của chúng nó đã vượt qua cả phạm vi bình thường của trẻ con từ lâu rồi!)

“Không! Không! Ba chỉ là không có thói quen thôi! Thương các con còn không kịp, làm sao có thể ghét bỏ các con! Ba vĩnh viễn sẽ không bao giờ không thương hay quên các con!” Bất giác nói ra những lời này, nghe thật là giống hứa hẹn. Nhưng đại thúc nghĩ, trong lòng mình thật sự thích chúng thì mới nói được ra a~

Đại thúc bình tĩnh, ngoài ý muốn lại phát hiện cặp sinh đôi kia trừng to mắt giật mình nhìn mình. Không lẽ vừa nãy đã dọa chúng nó rồi?

Lúc này, Vũ nhi mang chút vội vàng hỏi: “Nhưng baba! Những lời vừa nãy baba nói có phải là sự thật không thể?”

Đại thúc đang tự hỏi mình là những lời gì thì Vân nhi không nói lời nào đã trực tiếp xông đến ôm chặt lấy đại thúc, đầy cao hứng: “Baba! Baba vừa nói là vĩnh viễn sẽ không bỏ chúng con a~”

Vũ nhi cũng chậm rãi đi tới, hai tay cũng vòng lấy eo đại thúc, tựa lên ngực. Thật giống hai cái bát trào Chương Ngự (1) gắt gao cuốn lấy đại thúc.

Thấy dáng vẻ của hai đứa nó như vậy, đại thúc không khỏi hứa hẹn: “Được! Chỉ cần các con không chủ động bỏ đi, thì baba sẽ không bao giờ rời xa các con!” và dùng tay ôm cả hai vào lòng.

Duy trì tư thế áp áp này chừng mười phút. Bị hai đứa trẻ ôm lấy, toàn thân đều cứng ngắc hết cả, đại thúc mới nhẹ đẩy Vũ nhi cùng Vân nhi ra...

“Baba a~ ở trong ngực của baba thật hảo ấm áp a~” Vân nhi dùng đầu di di trên ngực đại thúc, trưng ra bộ mặt luyến tiếc.

“Các con không phải cần tắm rửa sao? Mau đi thôi, baba toàn thân đầy mùi mồ hôi, các con ôm như vậy không thấy khó chịu à! Mau tắm nào!” Đại thúc nhanh nói sang chuyện khác, đẩy thân thể cả hai đứa đến phòng tắm...

(1): Cái này Du cũng không rõ nữa a~ search trên gg thì thấy nó nói là trong truyện đồng nhân kiếm hiệp à ‘A’

5. Chương 5: Tắm Rửa

Editor: Du Bình

Trong phòng tắm nhỏ nhỏ, nhưng miễn cưỡng có thể chứa được ba người. Đại thúc nhìn Vân nhi cùng Vũ nhi không thể nhanh hơn nữa thoát y quần áo của mình, toàn thân chen vào cái bồn tắm đầy nước ấm mà không khỏi nghĩ thầm: có cần vội nhanh vậy không?

Đại thúc chậm rãi mang quần áo cởi ra, đột nhiên đằng sau cảm thụ được hai ánh mắt cực nóng bỏng. Đại thúc vội vàng quay đầu lại, thấy hai đứa con trai đang ngồi ở mép bồn tắm mà gắt gao nhìn chòng chọc nửa thân trên của mình.

Có hay không là do cơ thể của đại thúc rất đẹp a? Không để ý đến ánh mắt của chúng nữa, đại thúc tiếp tục cởi quần ngoài, sau đó bỏ đi quần lót...

Ám Vũ cùng Ám Vân chậm rãi nhìn “baba” thoát y, trong lòng đều nhất trí: mới thoát y rồi ngứa đầu, lộ ra một cảnh rất hoàn mỹ, làn da màu mật khoẻ mạnh, đầu vú vì trời quá lạnh mà trở nên cứng rắn, nhũ tiêm đỏ sẫm, lại còn cơ bụng rắn chắc rất nhỏ nhắn, hai chân thon dài, tinh khí nam nhân nhu thuận nằm giữa hai đùi! Này này! Chúng ta mau bắt chấp tất cả mà nhào lên đi!!

Ám Vân vội vàng dời tầm mắt, nói: “Nhưng baba! Baba có thể giúp con gội đầu được không?”

Loại yêu cầu nhỏ nhỏ này, Tiêu Tử Nhưng sao có thể cự tuyệt chứ?

“Được chứ!” Khả năng được giúp đỡ con mình tắm rửa, đời này thật sự không thể nghĩ được ra.

Đại thúc tiêu sái đến bồn tắm, lấy cái ghế ngồi bên ngoài. Sau đó xối nước thật nhẹ lên đầu Vân nhi, tay rờ lên tóc nó rồi bôi một chút dầu gội. Không giống tắm cho người khác rất mạnh, chỉ có thể nhẹ tay, miễn cho Vân nhi bị tổn thương dù chỉ là mất một cọng tóc nhỏ. Đại thúc từ trước đến giờ “chưa có xem heo chạy lộ cũng ném qua thịt heo” (1) bất chước động tác của nhân viên cửa hiệu làm dầu. Nhẹ nhàng mát xa da đầu, hẳn là Vân nhi sẽ cực thoải mái!

Nhìn Vân nhi trưng ra bộ dạng hưởng thụ, đại thúc liền phi thường có được cảm giác thành tựu! Gội xong liền nhìn về phía Vũ nhi, thấy thẳng bé sản sinh ra một loại biểu cảm rất đáng yêu, chính là hâm mộ lắm lắm nha!

“Vũ nhi~~ con có muốn baba giúp con gội đầu không?” Đại thúc nhìn không được liền cười cười, hướng Vũ nhi mặt đang đỏ muốn nhỏ máu mà hỏi. Ôi con tôi thật đáng yêu a~~~

“Baba... đừng có linh tinh! Con... con tự tắm được!” Vũ nhi cả lăm trả lời.

Đại thúc kéo qua chỗ Vũ nhi, xuề xoà cười: “Con đừng thẹn thùng, để baba giúp con!” Rồi sau đó dùng phương pháp trước đó đã dùng cho Vân nhi, đại thúc rờ tay lên đầu Vũ nhi. Tóc hai đứa chúng nó đều thật mềm mại a~ Đại thúc sợ rằng mình xoa nhiều sẽ phát ngien mất~

Ám Vân, Ám Vũ nhìn bộ dạng thích thú của baba, liền không có ý định ngăn cản, mặc cho hân sờ. Bất quá đại thúc cần phải trả giá thật nhiều! Hai anh em liếc nhau một cái, trao đổi qua ánh mắt liền biết bản thân phải làm gì...

“Nhưng baba~ bọn con cũng sẽ giúp baba tắm!” Vân nhi, Vũ nhi cùng nhau nói với đại thúc.

“Tốt a~” Loại sự tình này đại thúc cũng chưa hề nghĩ ngợi qua. Tự dưng mình lại nhặt được hai đứa con hiếu thuận, đúng là được tổ tiên phù hộ cho a~~

Hai đứa đứng lên khỏi bồn tắm, lộ ra làn da trắng nõn, những múi cơ nhỏ nhỏ khoẻ mạnh. Trừ bỏ trên người còn một vài vết bầm nhỏ nhỏ thì đại thúc chỉ có thể dùng hai từ “hoàn mỹ” để hình dung vẻ đẹp của các con!

Chút ham mộ nhỏ bé hạ xuống. Hai đứa con trai rất nhanh đều đi đến phía sau đại thúc, bốn bàn tay dính đầy sữa tắm xoa bóp tấm lưng tinh tế. Một trận ngứa ngáy từ đằng sau kéo đến, đại thúc thật sự cảm thấy rất thoải mái mà nói không lên lời a~

Bỗng nhiên, một luồng khí nóng đột nhiên lao tới, vội vàng quay đầu lại, đại thúc phát hiện ra Vũ nhi đang thuận thế lướt một đường trên lưng mình

“Người baba thật thơm a~” Vũ nhi mê đắm hít ngửi cổ đại thúc.

Đại thúc trong lúc bị Vũ nhi phân tán, không để ý việc Vân nhi đã ở đằng trước, hai tay nhỏ bé đặt ở ngực hấn xoa bóp. Đã thế còn thường xuyên ma xát đến trước đầu vú làm đại thúc đón nhận từng đợt tê dại, không khỏi mềm nhũn toàn thân mà ngã vào Vũ nhi ở phía sau...

Nhìn bàn tay nhỏ bé của Vân nhi có xu hướng tiến xuống bộ phận đặc ý của mình, đại thúc vội vàng xua tay: “Chỗ này để ba tự mình tẩy rửa là tốt rồi!”

Nói rồi, đại thúc tự mình làm sạch bọt sữa tắm ở trên người, sau đó cầm khăn rời khỏi phòng...

Cặp song sinh ngồi lại, thất thần nhìn xuống đôi tay. Hồi tưởng lại những xúc cảm còn lưu lại, thật lòng mà nói thì quá tuyệt diệu!

Ám Vũ nhìn đệ đệ, nói: “Lần sau chúng ta nhất định phải động đến được chỗ đó!” và cùng nhau nghĩ mưu làm thế nào để lừa baba vào tay mình...

Có lẽ chính bọn chúng cũng không biết. Khi nghe được lời nói có vẻ chỉ là buột miệng nhưng lại là lời hứa trọng yếu của đại thúc. Chúng đều không tự giác mà động tâm với người...

6. Chương 6: Xuất Môn

Trên mặt mang một màu đỏ bừng, đại thúc hồi tưởng lại cảnh ban nãy, tự cảm thấy bản thân mình thật là hạ lưu! Rõ ràng là con chỉ muốn hỗ trợ mình tẩy rửa, tại sao baba lại đi nghĩ đến ba cái chuyện khó nói chứ? Thật là xin lỗi các con! Sao lại có thể hiểu lầm ý tốt của các con mà hấp tấp lái sang suy nghĩ đồi bại chứ? Đại thúc thật muốn đập đầu vào khối đậu hũ mà tự sát cho rồi!

Đại thúc mặc xong quần áo, ngồi ở trên giường tự khinh bỉ hành vi của chính mình. Một lát sau, Vân nhi cùng Vũ nhi mặc quần áo tử tế đứng trước mặt đại thúc, vẻ mặt giống như mình đã làm sai chuyện, cúi đầu:

“Baba... Chúng con... Chúng con không cố ý làm đau người... Lần sau chúng con nhất định sẽ chú ý! Baba có thể... không thể không cần sinh khí với bọn con có được không?” Vân nhi nức nở (Tác giả: những lời này thật khiến người ta hiểu sai a~)

Nghe được lời của các con, đại thúc nghiêm chỉnh tự truy cứu bản thân. Rõ ràng là đại thúc sai, nhưng đôi song sinh kia lại lo lắng rằng đại thúc tức giận. Thật khiến đại thúc muốn nhảy xuống sông mà tự sát a~

“Ba không giận gì đâu! Tại vì tắm lâu nên baba bị choáng, muốn đi ra trước thôi mà!” Đại thúc nói những lời này, nghe được cả trong tim vang lên những tiếng nát vụn.

“Có thật không? Bọn con thật sự rất lo baba không yêu chúng con nữa!”

Chống lại bốn con mắt to tròn rất lo lắng, đại thúc vội vàng đem hai đứa còn đang nghi ngờ vào lòng, an ủi: “Làm sao có thể chứ? Baba chính là yêu các con nhất!”

“Chúng con cũng yêu baba nhất!” Vân nhi, Vũ nhi đồng thời đáp lại.

“Được rồi! Các con mau đi ngủ nào!” Ôm ở trong tay hai đứa con, đại thúc thuận tiện kéo chúng nằm lên giường. Cái giường miễn cưỡng có thể chứa chấp được ba người, nhưng mà người ở trên giường lại cảm thấy không đủ. Thế là trên người đại thúc cuối cùng liền hình thành cái cảnh, bên trái bên phải mỗi bên một đứa. Mà cả hai nhóc còn liều mạng hướng vào lòng đại thúc mà chui rúc! Ah!! Thật đáng yêu nha~~ Đây là đại thúc tự cảm thán a~

Trời mùa đông rất rét, ba người nằm trên giường tự truyền hơi ấm mà sưởi cho nhau. Trừ ra việc hai anh em nọ ở trong bóng tối ăn vụng đậu hủ của đại thúc. Thì hình ảnh này quả thật rất ấm áp a~

Sáng sớm, đại thúc từ trong mộng tỉnh lại, muốn rời giường đi đánh răng rửa mặt. Bỗng nhiên cảm nhận được sức nặng ở trên người, đại thúc hí mắt xem xét, lúc đầu còn chưa tỉnh ngủ thì còn thấy bình thường, về sau trên mặt đầy hắc tuyến... Áo ngủ của Vũ nhi không biết đã bay đi đâu, tay ôm chặt lấy eo đại thúc, đầu còn khê gối lên ngực hắn. Vân nhi không khác gì anh trai dùng thể nằm y vậy chơi xấu đại thúc. Chỉ có ưu điểm duy nhất là: quần áo ngủ của tiểu miêu vẫn đầy đủ trên người. Nhưng mà hai đứa ôm chặt thế này thì đại thúc sao mà rời giường được đây?

Bấy giờ Vũ nhi mang bộ mặt chưa tỉnh ngủ mở mắt nhìn đại thúc. Đại thúc liền hấp tấp nhắm mắt ra hiệu cậu mau buông để hắn còn rời đi...

Một giây... Hai giây... Ba giây... Trước đôi mắt căng hết cả gân của đại thúc, Vũ nhi vẫn duy trì tư thế im lặng nhìn đại thúc. Đột nhiên trên ngực lại nặng trở lại, thì ra nguyên lai do Vũ nhi lại tựa vào ngực hắn ngủ tiếp!

Chẳng lẽ đây là cảnh mộng du trong truyền thuyết? Cũng thần kỳ quá đi! Bất quá quên đi! Nhìn hai con ngủ thật đáng yêu khiến đại thúc dâng lên cảm giác thoả mãn. Dù sao hôm nay nhà xướng cũng cho nghỉ phép, không cần phải rời giường sớm. Thôi thì cứ ngủ tiếp đi! Và thế là không bao lâu sau, đại thúc dần tiến vào mộng đẹp...

Mười phút sau, khi Tiêu Tử Nhưng đã ở trong cõi mộng mơ...

Ám Vũ đột nhiên mở mắt, khẽ lay lay Ám Vân tỉnh dậy..

“Mau đứng lên thôi! Chúng ta nằm thế này thì baba sẽ khó ngủ!” Ám Vũ nói, mặt tiến sát về phía Tiêu Tử Nhưng, nhẹ nhàng ấn xuống đôi môi mỏng kia một nụ hôn.

“Ah!! Ăn cướp!! Em cũng muốn!” Ám Vân đồng dạng cúi xuống hôn. (Tác giả: Cái này làm đại biểu cho nhiều lần sau. Đại thúc Tiêu Tử Nhưng đáng yêu không biết rằng mình đã bị hôn trộm bao nhiêu lần a~)

Ám Vũ, Ám Vân nhẹ chân nhẹ tay dời khỏi người Tiêu Tử Nhưng, rồi giúp đại thúc đắp chăn cẩn thận mới rời phòng.

Lúc đại thúc tỉnh lại, cầm đồng hồ lên xem thì bị dọa cho một trận! Nguyên lai là đã giữa trưa! Sao đại thúc lại có thể ngủ lâu thế, lại phát hiện thêm hai sức nặng trên người đều đã biến mất, vội vàng chạy ra khỏi phòng. Mới chạy đến cửa, một mùi thơm xông vào mũi, trên bàn cơm lại kín một mâm đồ ăn. “Nhưng baba! Baba đi rửa mặt rồi ra ăn thôi!” Vũ nhi, Vân nhi đồng thời bảo đại thúc.

Tuy đây không phải lần đầu tiên đại thúc thấy điều này, nhưng mà lần nào lần nấy đều tràn ngập cảm giác hạnh phúc đến khó tả a~

Bữa cơm trưa được bong bóng ấm áp vây quanh thật nhanh đã được hưởng thụ xong. Ngày hôm nay được nghỉ, đại thúc muốn đưa Vũ nhi, Vân nhi đi mua đồ dùng hàng ngày. Dù sao hai đứa vừa mới xuất hiện nên cái gì cũng chưa chuẩn bị, chỉ được dùng đồ của đại thúc. Bắt đầu từ ngày hôm nay, hai đứa chính là thành viên trong gia đình, là con của hắn. Dù đại thúc có tiêu nhiều tiền đi nữa thì cũng là do hắn can tâm tình nguyện, dù sao về sau cố gắng kiếm trở lại là được! Còn muốn bổ sung thực phẩm vào tủ lạnh, bằng không vài hôm nữa sẽ có cái đầu đề “Ba cha con chết vì đói!” ngay trên đầu đề tin tức a~~

“Vũ nhi! Vân nhi! Baba mang các con ra ngoài mua đồ!”

(1): đại ý là chưa có làm việc gì đó bao giờ nhưng mà cũng biết cách làm ra sao.

Chương này nhiều đoạn Du Du chém bữa đó ‘A’ có ai dò QT thì cũng đừng ném đá gạch nha~ tội lắm!

7. Chương 7: Theo Dõi

Buổi chiều hơi lạnh, ở ngã tư đường có ba bóng dáng đổ dài xuống mặt đất, chủ nhân của ba chiếc bóng không ai khác ngoài đại thúc cùng đôi song sinh...

Lần đầu tiên đưa Vũ nhi cùng Vân nhi ra khỏi nhà, tay trái dắt một đứa, tay phải thêm đứa nữa, cảm giác này có thể nó là rất thoải mái. Nhưng mà, cũng vì hai đứa nó mà rước thêm vài rắc rối nho nhỏ...

“Tử Nhưng~ Từ khi nào mà cậu lại có hai đứa con đáng yêu vậy nha? Tôi là hàng xóm nhìn cậu từ nhỏ cho tới lớn sao lại không biết vậy?” Bác A ở cách vách bên trái dòm đại thúc hỏi.

“Hiện tại quan hệ nam nữ rất là phức tạp đấy! Không vợ mà đã có con rồi! Nhưng công nhận hai đứa trẻ này lớn thật a~” Bác hàng xóm B ở bên phải bổ thêm vài câu.

“Tử Nhưng, cậu sao không đi hỏi người ta về nhà? Không hỏi là không tốt đâu! Hai đứa trẻ đẹp đẽ nhường này mà không có mẹ thì sẽ ảnh hưởng lớn lắm!” Không biết bác C đến từ lúc nào, đi tới trách cứ phẩm hạnh của đại thúc.

Nói thì nói thôi, đã thế họ còn giở trò sờ sờ má cùng tóc của Vân nhi với Vũ nhi Đại thúc không biết phải làm sao, nhưng thật lòng rất không môn tam cô lục bà tiếp tục sàm sỡ con mình. Vội vàng lao vào chiến trường kéo đôi sinh đôi về phía mình, một bên lung tung đáp về vấn đề “hạnh phúc gia đình” đang bị chất vấn.

Đi vào siêu thị, được chứng kiến các loại hàng hoá muôn màu đủ chủng loại khiến đại thúc thật hưng phấn! Đây là lần đầu tiên đại thúc được tự tay chọn cho con đồ dùng sinh hoạt nha~

Mua xong ít thực phẩm rồi đến chọn mua bàn chải đánh răng, đại thúc rất nhanh có thể tìm được cho các con mình loại ưng ý.

Ám Vũ, Ám Vân nhìn theo baba đang hưng phấn, không tránh khỏi nghĩ thầm: Chỉ vì đi qua một gian trong siêu thị mà đã liên biến thành đứa trẻ được dẫn đến khu vui chơi, thật đáng yêu!

Lúc đi tính tiền, Ám Vân mới ghé vào tai Ám Vũ, nhỏ giọng nói: “Ca, từ lúc chúng ta ra khỏi nhà. Anh có cảm thấy có kẻ luôn đi theo chúng ta không?”

“Không sai! Anh nghĩ ít nhất cũng phải có hai người! Em tiếp tục quan sát rồi lựa mang baba về nhà! Nhưng nhớ cho rõ! Trước khi đi phải chú ý mới được về!” Ám Vũ dặn dò.

“Em hiểu! Ca, anh cũng phải cẩn thận một chút!” Ám Vân thu hồi vẻ mặt ngoạn náo, thành thật trả lời.

Xách theo chiến lợi phẩm về nhà, đi được một đoạn, Âm Vũ nói với đại thúc: “Nhưng baba, con còn thứ quên chưa mua! Ba cùng Vân nhi về nhà trước đi! Con quay lại lấy thứ kia!” Vừa nói vừa hướng Âm Vân nháy mắt.

Âm Vân hiểu ý, vội vàng: “Baba, chúng ta về nhà chuẩn bị bữa tối trước, như vậy lúc caca mua được đồ cũng có thể trực tiếp ăn cơm nóng luôn!”

Nhưng để một mình Vũ nhi đi liệu có quá nguy hiểm không? “Vũ nhi à, hay cả ba chúng ta đều quay lại? Thời gian vẫn còn sớm lắm!”

“Dạ không cần đâu ạ! Con tự mình mua sẽ tốt hơn! Hai người cứ về trước đi!” Âm Vũ cười cười, trong lòng thầm nghĩ rằng sẽ không có ai đi theo baba cùng đệ đệ đâu.

“Chúng ta đi trước thôi baba!” Âm Vân đưa tay tóm lấy góc áo đại thúc, thúc giục.

“Thôi được rồi! Vũ nhi con nhớ phải cẩn thận đấy!” Đại thúc tuy còn chút lo lắng, nhưng nghe Vũ nhi nói vậy thì chắc hẳn sẽ ổn thôi! Vì Vũ nhi rất thông minh mà!

“Vâng, con biết rồi ạ!” Sau đó, Âm Vũ hôn mặt baba mình một cái. Thừa dịp đại thúc còn chưa hoàn hồn liền quay đầu bước thật nhanh.

Lúc này chính là khoảng thời gian giải quyết hỗn tạp. Dám theo chúng ta phá hư “hành trình về nhà ấm áp ngọt ngào” cùng baba thì thật đáng chết!

Một bên chú ý phía sau, một bên dẫn hai thứ “hỗn tạp” vào một cái ngõ nhỏ không người. Thừa dịp chúng không chú ý liền tiến vào hẻm tối..

Chỉ một chút sau đó, hai kẻ kia vội vàng chạy ra, đứng trước một người đàn ông mà mở miệng lắp bắp: “Đại ca... Không... không thấy tiểu quỷ kia đâu cả!”

“Đồ ngu! Chỉ có một thằng nhóc cũng để mất dấu! Đồ con lợn nhà các ngươi mau đi tìm cho tao!” Gã mập mập được gọi là “đại ca” ra lệnh cho hai tên mặt sẹo.

“Các ông đang tìm ai vậy? Có cần tôi giúp không hả hai thằng ngu?” Âm Vũ mang vẻ mặt coi rẻ chúng, người tựa vào vách tường hẻm tối nói vọng ra.

8. Chương 8: Giải Quyết

“Các ông đang tìm ai vậy? Có cần tôi giúp không hả hai thằng ngu?” Âm Vũ mang vẻ mặt coi rẻ chúng, người tựa vào vách tường hẻm tối nói vọng ra.

“Đại ca! Chính là nó! Lần trước chúng em đã để nó chạy mất! Nhưng mà hình như còn thiếu một đứa!” Thằng đàn ông đáng khinh kia cầm một tấm ảnh của cặp sinh đôi.

“Hừ! Đây chẳng phải là hai thằng nhỏ sao? Loại chuyện nhỏ nhặt này còn làm phiền tao ra tay? Có làm không a~” Tên mập mang vẻ mặt khinh thường nhìn ảnh chụp rồi nhìn Âm Vũ.

“Bọn mày nếu khai ra chủ mưu thì tao có thể suy nghĩ lại việc xuống tay nhẹ hơn đấy!” Đối mặt với hai tên rác rưởi này quả thật là lãng phí thời gian của cậu, bất quá chúng vẫn còn giá trị lợi dụng nha~

“Mày! Không thèm xem bây giờ đang rơi vào tình huống gì. Đã thế lại còn không lễ phép với đại ca! Hẳn là muốn chết rồi phải không?” Một tên đột nhiên xông về phía Âm Vũ.

“Hừ?! Chỉ một mình mày thôi sao?”

Chỉ bằng một động tác, Âm Vũ thuận lợi né người khỏi cú đâm đang chuẩn bị giáng đến mặt, sau đó quét chân một cái khiến gã đàn ông kia ngã xuống, một tay thuận đà đập lên lưng của hắn, đem cả thân người công kênh kia chế ngự trên mặt đất.

“Người tiếp theo?!” Âm Vũ nhìn về phía tên còn lại vẫn đang ngu ngơ đến thất kinh.

Lúc này, tên mập liền quay lưng liều mạng chạy trốn về phía trước.

Âm Vũ lấy con dao của tên vừa bị mình đánh ngất, đứng dậy đuổi theo tên mập. Chỉ chốc lát sau hắn liền quên mất ý niệm muốn chạy trốn, mở miệng xin tha:

“Muốn tao tha cũng được! Nhưng mau nói cho tao biết là kẻ nào đã sai khiến? Hắn đã ra lệnh cho bọn mày làm cái gì?!” Đây chính là giá trị lợi dụng của hắn.

“Thật ra bọn này làm việc cũng chỉ là vì kiếm tiền. Chứ ngay cả mặt mũi, họ tên bọn tôi đều không biết. Chỉ biết rằng lão bản đó họ Lâm. Ngoài ra còn gì thì chúng tôi đều không rõ ràng!” Tên mập quỳ trên mặt đất, nhất nhất nói ra.

Âm Vũ nghĩ thầm: Họ Lâm sao? Nhất định chỉ có thể là hắn!

Đem thằng đang xiu ném cho thằng mập, Âm Vũ hừ: “Cút đi! Đừng bao giờ để tao nhìn thấy mặt chúng mày lần nữa!”. Tên đó liền đeo lấy đồng bọn chạy chối chết khỏi tầm mắt của cậu.

Xem ra vẫn là trốn không thoát, nên trở về cùng đệ đệ thương thảo cách tốt hơn thôi! Nhớ đến baba đang đợi ở nhà, Âm Vũ liền khẩn cấp muốn về thật nhanh.

Ở nhà, Tiêu Tử Nhưng đang cố gắng làm ra một bữa tối, may là có Vân nhi bên cạnh hỗ trợ. Nếu không thì Vũ nhi về đến nơi cũng sẽ phải đợi một lúc lâu nữa mới được ăn a~

Nghĩ đến Vũ nhi vừa mới hôn mình, tuy rằng chỉ là lên má. Nhưng mà đây chính là nụ hôn đầu nên đại thúc không tránh khỏi ngại ngùng a~ (tác giả chen vào: thật ra... nụ hôn đầu của đại thúc đã sớm bị hai vị kia lấy mất rồi nha!)

Bất quá ngẫm lại, nếu là baba cùng đứa con của mình hôn môi thì thấy thực ngọt ngào a~ Nhưng mà đứa con mình ở cái tuổi đó còn hôn mình thì khó có thể tiêu hoá lắm!

Chuẩn bị bữa tối ngon lành xong, không bao lâu sau liền thấy Vũ nhi trở lại:

“Baba a~ con về rồi!” Nghe thấy tiếng Vũ nhi. Vân nhi vội vàng chạy đến cửa nghênh đón. Trông tình cảm hai anh em họ tốt đến nỗi không ai dám phản đối!

“Con mau đi rửa tay rồi qua đây ăn cơm nào!” Các thành viên quây quần bên bàn ăn, nhanh thật nhanh đã xong bữa tối ấm áp.

Trời tối rồi, đại thúc thúc giục hai đứa con về phòng nghỉ. Cặp sinh đôi kia cũng thật nghe lời liền mang quần áo đi tắm. Còn đại thúc thì ngồi lại, sửa soạn lại những chiến lợi phẩm hồi chiều mới mua. Nhưng mà chính là đại thúc lại xem nhẹ động tĩnh ở trong phòng...

9. Chương 9: Thương Lượng

Editor: Du Bình

Trong phòng, Âm Vân cùng Âm Vũ nằm ở trên giường, phủ chăn kín người, nhỏ giọng nói chuyện với nhau...

“Ca? Sao vậy? Anh phát hiện được cái gì sao?” Âm Vân âm nho nhỏ hỏi.

“Hôm nay chỉ là hai tên nhãi nhép đến tìm, nhưng thật ra cũng có chút thu hoạch. Hắc nói lão bản thuê bọn hắc mang họ Lâm!” Âm Vũ đem những gì mà tên mập chiều nay bị mình đuổi bắt khai đại khái nói qua.

“Họ Lâm?! Chẳng lẽ là hắc?!” Âm Vân không cẩn thận hô lên, sau đó lại vội vàng dò xét xem baba có phát hiện hay không.

“Nói nhỏ một chút! Cái anh lo lắng chính là hấn ta sẽ tìm đến baba gây phiền phức!” Âm Vũ nhắc nhở em, rồi mang nỗi lo lắng nhất của mình nói ra.

“Đúng là điều đáng lo...” Đây là nỗi buồn bực duy nhất của chúng, trước đây đã không suy nghĩ thấu đáo.

“Để qua một thời gian nữa, nếu chúng ta quả thật không thể làm được... vậy cũng chỉ có thể ly khai...” Nói thật, cả hai đều không muốn rời đi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên chúng thích một người mà...

“Cũng chỉ có thể như vậy...” Âm Vân mang biểu tình bi thương, vùi đầu vào sâu trong chăn.

“Ừ... Nhưng đừng nghĩ nhiều quá, chuyện tương lai nói sau... Giờ mau ngủ đi...” Âm Vũ ôm chặt đệ đệ, nghĩ thầm: hi vọng mọi chuyện sẽ tốt lành, hai huynh đệ họ còn muốn được cùng Nhưng baba ở chung một chỗ...

Tập đoàn Lâm thị, là công ty nổi tiếng thứ hai toàn cầu. Có được trên hơn trăm trụ sở phân bố ở khắp các nơi trên thế giới. Chỉ cần chủ tịch phân phó một tiếng, ngay cả bộ trưởng của chính phủ cũng sẽ phải nhìn sắc mặt y mà làm việc. Y chính là một kẻ không thể trêu vào được. Vị chủ tịch, Lâm Kiệt, tuổi chưa đến bốn mươi, anh tuấn cương nghị, lại mang chút mị lực của người đàn ông từng trải, tuổi còn trẻ đã tiếp nhận sản nghiệp của gia tộc. Dùng hết mọi thủ đoạn khuếch trương thế lực, hiện tại đã thành danh.

Lúc này người đó đang ở tổng công ty bàn bạc công việc

“Xử lý chuyện kia thế nào rồi?” Lâm Kiệt mở miệng hỏi thư ký bên cạnh.

“Vâng, theo phân phó cử ngài tôi đã tùy tiện đi dò xét năng lực của chúng. Kết quả báo cáo rằng Âm Vũ có biểu hiện, năng lực ứng biến và thân thủ không tệ!” Thư ký riêng của y thực chuyên nghiệp báo cáo.

“Vậy sao?” Không hổ là con của Âm Lôi. Bất quá y không thể buông tha hai đứa chúng, dù sao cũng là vì chúng nó đã phá hủy đại sự của y. Nghĩ đến đó, trong mắt Lâm Kiệt liền hiện lên một tia hung ác cùng... oán hận.

“Thưa chủ tịch, căn cứ vào báo cáo vừa được bổ sung. Cặp song sinh hiện tại đang ở nhờ nhà một gã tên là Tiêu Tử Nhưng. Theo điều tra thân thế, Tiêu Tử Nhưng không có họ hàng thân thích, còn đang làm quản lý tại một nhà xưởng. Ngoài ra còn làm thêm rất nhiều việc khác không cố định!” Thư ký bổ sung thêm.

“Tiêu Tử Nhưng phải không? Chắc chắn y là một người rất tốt thì mới có thể tùy tiện nhốt hai đứa trẻ ngoài đường về mà chiếu cố. Chỉ có trách vận xui xẻo, vừa vận nhặt được hai đứa tiểu quý. Giờ cậu mau cho người cung cấp cho tôi một bức ảnh chân dung của Tiêu Tử Nhưng, còn nếu có chuyện gì nữa thì nhanh báo lại cho tôi!” Lâm Kiệt mặt không biến sắc hạ lệnh cho thư ký.

“Vâng! Tôi đã rõ thưa chủ tịch! Tôi xin phép đi làm việc!” Thư ký lui đi hoàn thành nhiệm vụ.

“Hừ! Ám Lôi! Tôi sẽ cho ông hối hận vì lựa chọn trước đây của mình!” Lâm Kiệt hiện ra biểu tình dữ tợn, gương mặt anh tuấn mang thêm một tầng phất hận.

Sáng sớm tỉnh lại, Tiêu Tử Nhưng vội vàng chuẩn bị bữa sáng để nhanh chóng đi làm.

Chưa qua bữa sáng được bao lâu thì trời đã vội vàng tối. Làm xong công việc chỗ làm, nghĩ đến về nhà sẽ được ăn bữa cơm nóng hôi hổi, còn có hai đứa con trai mang bộ mặt tươi cười đón mình. Đại thúc hận không thể biến ra cửa nhà ngay trước mắt mình.

Nhưng người tính không bằng trời tính, đại thúc đang bình yên đi trên con đường về nhà thì lại dính phải một hoạt cảnh mà chỉ có trong phim truyền hình trên TV. Mà không may hơn, đại thúc lại chính là nhân vật chính!!

10. Chương 10: Bị Thương

Đoạn đường về nhà tối đen, ngã tư có cái đèn bị hỏng không được sửa thỉnh thoảng chớp chớp. Khung cảnh âm u ấy đột nhiên xuất hiện một cô gái. Nhìn từ xa thì không rõ ràng lắm, nhưng lại gần thì đúng là hù chết người. Toàn thân cô ta đỏ tươi vì máu, đồ mặc trên người rách tươm đến nỗi khó có thể nhìn ra đó là thứ có thể mặc lên người, đã thế cô ta mang sắc mặt trắng bệch nhìn chòng chọc đại thúc như muốn tìm hấn báo thù vậy!

Đây là do đại thúc tự mình ảo tưởng...

Tiêu Tử Nhưng đứng nơi ngã tư đường đèn đỏ lập loè không khỏi tự tưởng tượng đây là tình huống trong phim truyền hình kinh dị mấy hôm trước vừa chiếu trên TV thật khủng khiếp a~~!!!

Nhưng! Khi đến trước cái ngõ nhỏ, bỗng nhiên hiện ra trước mắt đại thúc năm người đàn ông. Hò! May quá không phải cô gái gặp nguy hiểm, nhưng mà mấy người đó lại mang mũ che đi gương mặt cũng không phải là tốt đẹp lắm! Và nghi hoặc rất nhanh được giải quyết, bọn kia vây quanh Tiêu Tử Nhưng, rồi một tên phía sau xuất ra một miếng vải trắng đem dí vào mũi đại thúc, hấn cứ nhiên bị làm cho hôn mê bất tỉnh!

. . .

Năm người đàn ông kia vừa thấy Tiêu Tử Nhưng ngất đi, không nói hai lời liền kéo đại thúc vào hẻm tối...

“Lão bản nói chỉ cần điểm chút “phần son” vào mặt hấn là được rồi, đừng đánh tới chết!” Người đàn ông duy nhất đội chiếc mũ hình chữ T mở miệng, chắc hấn hấn là người tham mưu.

Ngay khi hấn nói xong, bốn người còn lại liền tiến đến, đánh đại thúc đáng thương đang hôn mê bất tỉnh

đến bầm dập. Bốn người này không có một người nào, không có một ai mang biểu tình thương cảm hết...

Lúc này ở nhà, bởi vì không biết tại sao đại thúc lại về muộn, hai huynh đệ có dự cảm nhất định là đã xảy ra chuyện. Vợ vàng lao ra khỏi cửa tìm kiếm baba, không xa nhà bao nhiêu đã phát hiện ra có bốn kẻ đang vây đánh người ở trong ngõ, còn một kẻ đứng bên cạnh xem cuộc vui.

“Chúng mày đang làm cái gì?! Mau dừng tay cho tao!” Ám Vân cùng Ám Vũ mang vẻ mặt hung ác, đồng thanh hô lớn.

Ngay khi người đàn ông đội mũ chữ T nhìn thấy hai đứa, liền nói với bè lũ: “Có phiền toái! Coi như chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ! Mau rời đi thôi!”

Một đám người biến mất trước mặt cặp song sinh, chỉ còn lại đại thúc Tiêu Tử Nhưng mang vẻ mặt thống khổ co mình trên nền đất.

“Baba!” Ám Vũ, Ám Vân từ xa chứng kiến bộ dạng đau đớn của đại thúc tâm đều đã sớm tan nát. Vợ vàng dùng tốc độ một trăm mét trên giây chạy đến, dùng đôi tay bé nhỏ run rẩy lay nhẹ đại thúc.

Mặc kệ chúng có lay thế nào, baba chính là vấn đề bất tỉnh nhân sự. Ám

Vũ vợ vàng nâng đại thúc lên lưng, cùng Ám Vân nhanh chóng chạy về phía nhà mình...

Vọt vào cửa, đem baba khê đặt lên giường, Ám Vân lập tức lấy khăn mặt, đặt hộp thuốc ở đầu giường, hai đứa luống cuống tay chân lau người, bôi thuốc cho đại thúc. Trong lúc bôi thuốc phát hiện ra đại thúc có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, mà hầu hết đều là rách cả da. Nhìn cảnh này mà chúng không khỏi tự trách mình, baba bị đánh cũng chỉ có một lý do là vì bọn chúng...

Sự tình về sau đều ổn thỏa hơn một chút, nhưng thẳng đến nửa đêm hai đứa phát hiện ra đại thúc đột nhiên ho suyễn. Thần kinh đều bị buộc chặt, sờ thử lên trán đại thúc mới giật mình: thật nóng!

Bởi vì làm việc quá mệt mỏi, hơn nữa trên người còn mang đầy thương tích... Kể cả là người cường tráng cũng sẽ không tránh khỏi sinh bệnh!

Hai huynh đệ đều bị dọa chạy, mang khăn mặt nhúng vào nước đá là biện pháp đầu tiên giúp baba hạ sốt. Ám Vũ để Ám Vân ở nhà, chính mình chạy ra ngoài mua thuốc hạ sốt cho baba.

Mua được thuốc, về đến nhà sờ trán baba lần nữa, dấu hiệu của việc hạ sốt đều không có, cậu lo lắng muốn cho baba uống thuốc.

Hai anh em nâng thân thể nóng rực của baba dậy. Cẩn thận đưa chén nước vào miệng đại thúc, nhưng mà có làm thế nào, nước vẫn từ khe miệng mà chảy hết ra ngoài...

Hai huynh đệ thật phiền não nghĩ cách làm thế nào để giúp baba uống thuốc...

11. Chương 11: Chiều Cối

Editor: Du Bình

Đang phiền não không biết sẽ uy baba uống thuốc như thế nào thì Âm Vũ bỗng nhiên uống vào miệng chút nước, sau đó bao trùm miệng mình lên môi baba, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi đem răng cạy mở, chậm rãi đem nước rót vào miệng đại thúc. Lần sau lặp lại còn mang theo con nhộng bỏ vào cái miệng hơi mở ra, theo động tác mớm nước đưa vào.

Ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt hâm mộ của đệ đệ, trên mặt che kín hắc tuyến, nghĩ thầm: thời khắc mấu chốt còn không nghĩ đến thân thể baba, nhưng bất quá đôi môi kia ngọt quá, Âm Vũ không thể nhịn được đành cúi xuống hôn thêm vài cái nữa.

“Chờ chút nữa có cơ hội được mớm nước, em đừng làm ra vẻ đói khát như thế!” Nhịn không né nổi tầm mắt của đệ đệ, cậu đành mở miệng nói.

Tiếp theo vài lần mớm nước đều là nhường cho Âm Vân. Dù sao nụ hôn đầu của baba cũng là thuộc về Âm

Vũ rồi, nếu còn không nhường nữa thì lại không công bằng!

Qua hai giờ, thấy baba đã hạ sốt, hai huynh đệ mới yên tâm dựa đầu giường đi ngủ...

Vất vả qua chặng vạng, mặt trời công công cuối cùng cũng mỉm cười lộ ra phía đằng đông...

Ô... Đầu đau quá! Toàn thân trên dưới đều đau nhức như là bị dỡ ra vậy. Ngồi dậy, đại thúc phát hiện Vũ nhi cùng Vân nhi tựa vào đầu giường nghỉ ngơi. Ngẫm lại chuyện phát sinh đêm qua, nhìn thương tổn trên người, đại thúc càng xác định rằng hôm qua mình đã bị một đám lạ mặt làm bất tỉnh rồi đánh cho một trận. Trong hôn mê còn nghe thấy tiếng Vân nhi kêu thật lớn, sau đó được rơi vào một cái ôm thật ấm áp, sự việc sao nữa thì hẳn không còn chút ấn tượng nào... Chắc là hai đứa con trai đã chiều cố đại thúc cả đêm phải không?

Đang trong dòng hồi tưởng thì Vân nhi kêu một tiếng baba cắt đứt mạch suy nghĩ của đại thúc, không những vậy còn đánh thức cả Vũ nhi. Hai đứa trẻ cơ hồ như muốn nhảy thẳng lên giường ôm chặt lấy đại thúc, gọi đi gọi lại baba baba!

“Nhưng baba! Ba, ba con có chỗ nào không thoải mái không?” Vũ nhi dùng ánh mắt tràn ngập lệ quang hướng đại thúc, mà cái dạng biểu tình này của Vũ nhi khiến đại thúc muốn đem cậu hảo hảo an ủi, yêu thương.

“Baba à, đêm hôm qua baba ho rồi sốt cao! Bây giờ có thấy khó chịu không?” Cái loại thanh âm nghẹn ngào, còn có cả hốc mắt ướt át, đại thúc cũng rất muốn hảo hảo an ủi, yêu thương cả Vũ nhi.

“Đợi một chút! Các con nói ba bị sốt?!” Đột nhiên bắt lấy từ mấu chốt, đại thúc tại sao lại phát sốt được?

“Đúng rồi a~ hôm qua baba hâm hấp nóng thực nóng! Caca còn phải chạy đi mua thuốc cấp baba uống nữa kìa!” Vũ nhi dùng hình thức thật khoa trương để miêu tả tình huống ngày hôm qua cho đại thúc nghe.

Nghe được Vũ nhi vì mình mà chạy đi mua thuốc. Đại thúc không khỏi khen ngợi như thế thật thông minh! Không hổ là Vũ nhi của đại thúc mà!

Che dấu không được biểu tình kiêu ngạo cùng đắc ý, tất cả đều bị hai huynh đệ kia xem nhất thanh nhị sở.

“Nhưng baba! Con cũng hỗ trợ mớm nước nha!” Ám Vân sợ hãi baba chỉ thích caca mà không thích nó, liền hướng đại thúc nhắc nhắc chiến công hùng vĩ ngày hôm qua của nó.

“Mớm nước? Con làm thế nào a~” Đại thúc Tiêu Tử Nhưng đơn thuần thì làm sao có thể biết được phương pháp “mớm” của chúng là thế nào? Liền tặng cho Ám Vân đại cơ hội cho Ám Vân được cơ hội ăn đậu hủ.

Ám Vân không nói hai lời, cầm lấy chén nước ở đầu giường. Nhấp một ngụm rồi chụp lên đôi môi mỏng của baba hôn không biết ngán.

Một giây... hai giây... ba giây... chờ Ám Vân mớm xong nước rồi đi, đại thúc Tiêu Tử Nhưng vẫn như cũ trừng lớn mắt mà cứng ngắc bất động...

Ám Vũ dùng tay quơ quơ trước mặt thì mới kéo được đại thúc từ cõi thần tiên trở về, liền cả kinh nói: “Con! Các con nói thế này là mớm nước sao?!” Trong câu nói cả lăm cả lăm, trên môi vẫn còn hơi ẩm của cái hôn của Vân nhi. Nghĩ đến việc mình bị mất nụ hôn đầu... Ahhh!!! Là không phải!!!

Đã thế Vân nhi còn bộ đương nhiên nói: “Đương nhiên a~ Caca mớm thuốc cũng là dùng cách như vậy đó ạ! Bằng không thì nước sẽ bị chảy ra suốt!”

Nhìn sang phía Vũ nhi, nghĩ đến ngay cả cậu cũng dung cách như vậy để mớm thuốc, trên mặt đại thúc không kiềm chế nổi mà đỏ bừng bừng.

Bất quá, tâm tư của đại thúc lại nghĩ, hai đứa con trai của mình cũng là bởi vì tình thế bắt buộc mới phải dung biện pháp mắc cỡ này. Nói không chừng phương diện ý tứ vợ vẫn đều không có! Nhất định là do đại thúc chính mình hiểu sai rồi! (Tác giả: này là chú xác định nha?)

12. Chương 12: Bình Tĩnh

Vũ nhi về sau còn thay đại thúc đến nhà xưởng làm vài ngày, thật là thông minh và hiểu chuyện quá!

Ngồi trên giường, nhìn hai đứa trẻ một tả một hữu nằm bên cạnh ngủ bù giấc đêm qua. Đại thúc qua cơn mệt mỏi liền không khỏi miên man suy nghĩ, tối qua qua tại sao lại có người tìm đến đại thúc mà ầu ẩu cơ chứ? Tự bản thân nhận rằng cuộc đời mấy chục năm chưa từng làm một cái gì có lỗi với người ta, thế nhưng đi đường lại bị chặn đường, đã thế còn bị đánh đến hôn mê? Ngẫm lại thì có gì đó không đúng lắm!

Chẳng lẽ là vì hai đứa trẻ này?!

Trong tâm đại thúc lập tức nảy ra ý nghĩ này khiến hắn không khỏi hoảng sợ. Hay là Vũ nhi và Vân nhi lừa đại thúc? Không dung! Không đúng! Chúng chẳng có lý gì mà lừa hắn đâu! Có thể chính là đại thúc bị bọn côn đồ đó cảm thấy không vừa mắt nên mới đi dần mất cho đỡ ức thôi!

Không cẩn thận nghĩ thật kỹ, Tiêu Tử Nhưng đại thúc rất nhanh liền xem nhẹ phán đoán kia. Cũng không còn nghĩ rằng hai huynh đệ kia là thật sự lừa mình.

Ở một nơi khác, Lâm Kiệt cũng thu được báo cáo việc nhiệm vụ hoàn thành.

“Báo cáo chủ tịch! Nhiệm vụ ngài giao đã đạt được! Hạ thủ đã làm theo chỉ thị, dung cấp cho nhan sắc của Tiêu Tử Nhưng một chút xanh đỏ!” Thư ký riêng của y hết trách hoàn thành nhiệm vụ của mình.

“Vậy sao? Thế phản ứng của chúng thế nào?” Lâm Kiệt mặt không đổi sắc hỏi.

“Theo như mật thám hồi báo, hai huynh đệ phi thường phần nộ!” Thư ký lại đáp.

“Phần nộ? Hahaa!! Không thể nào! Hai đứa nó nó không phải vì cái tên đàn ông tầm thường, không chút thu hút kia mà động tâm chứ? Nếu thật là vậy thì thật tốt rồi! Ta sẽ cho các cậu cùng nhau ném thử mùi vị thống khổ!” Lâm Kiệt lộ ra biểu tình dữ tợn, còn mang chút đắc ý cùng thê lương.

“Anh đi xuống đi! Hãy nghĩ biện pháp bắt được Tiêu Tử Nhưng trong vòng một tuần. Mọi việc sau đó sẽ do tôi xử trí!” Lâm Kiệt giao phó rồi nghĩ thầm: Nhưng cứ cho mấy người vài ngày yêu thương thấm thiết đã! Một tuần lễ sau tôi sẽ cho mấy người biết năm đó tôi đã đau đón thế nào!

Trong phòng bếp. một tên quái nhân toàn thân bang bó ở trong phòng bếp lúc ẩn lúc hiện. Người không biết chuyện thì sẽ nghĩ đến rằng đây là một thủ pháp lẩn trốn được lưu hành gần đây của mấy tên trộm. Mấy cái bát cái đĩa cái thìa cái đũa trong bếp còn quý giá hơn cả châu báu ấy chứ!

Trên thực tế là Tiêu Tử Nhưng đại thúc muốn bồi thường cho các con mà nhẫn nhịn đau đón trên người rồi giường để nấu bữa sáng tình yêu. Nhưng mà không tìm được nguyên liệu nấu ăn mà trở nên luống cuống tay chân...

Đúng lúc này Âm Vũ cùng Âm Vân đồng thời từ đằng sau nắm lấy tay baba, dịu dàng: “Nhưng baba, baba mau nghỉ ngơi đi! Mấy việc này để bọn con làm là được!”

Tiêu Tử Nhưng nói không ra lời, trong lòng mang theo chút cảm động cùng hộ thẹn. Cảm động chính là hai đứa con ngoan của mình hi sinh thời gian ngủ đáng quý. Còn hộ thẹn rằng hẳn đến chuẩn bị một bữa sang đơn giản mà còn vụng về, phải phiền toái con cái đến chiều cổ nữa kìa~

Vũ nhi, Vân nhi gọn gang bày bữa sang ngon lành lên bàn, thật vui vẻ mà ăn bữa sáng giản đơn mà như là đang thưởng thức một bữa đầy mỹ vị. Buổi chiều ba người lại cùng nhau uốn mình trên giường trùm chăn ngủ. Cứ như vậy hạnh phúc ngày qua ngày...

Cứ như vậy yên lành trôi qua một tuần lễ... Và đây chính là “sự yên bình trước bão táp”...

Hảo xin lỗi mọi người a~ Đạo này Du Du bận quá (với cả lười nữa) nên là lâu lắm rồi không update ‘A’ hảo hảo có lỗi!! Trong mấy ngày tết nhất định sẽ chăm chỉ hơn a~~

13. Chương 13: Sinh Nhật, Bị Bắt!

Editor: Du Bình

Sáng sớm ngời ngời, ngày hôm nay là ngày 4 tháng 1, chính là sinh nhật của Âm Vũ cùng Âm Vân! Đây là tin mà đại thúc ngoài ý muốn biết được vào mấy hôm trước. Việc đầu tiên rời giường chính là phải mang hai đứa con trai đang bám dính trên người thoát ra.

Đánh răng rửa mặt xong, đại thúc liền như kẻ cắp chạy vội ra thương xá để mua quà sinh nhật.

Món quà này ngày nào đại thúc cũng phải nghĩ qua một lúc khi đi về. Nên khi vừa mới đến thương xá, đại thúc đã nhanh chóng chọn ngay ba cái điện thoại đen, trắng, xám mà mình đã ngắm trước cho mấy đứa con mà cũng thuận tiện cho cả mình nữa!

Trở lại nhà, hai đứa trẻ lục đục rời giường, đang ở trên bàn ăn dùng bữa sang. Bây giờ chính là thời cơ tuyệt vời nhất để tặng quà nha! Vậy là đại thúc cầm lấy túi giấy giấu sẵn, xuất ra ba cái hộp giấy vuông rồi đưa ra trước mặt các con.

“Baba!! Đây là??? ” Vũ nhi hỏi, còn Vân nhi thì dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn đại thúc.

“Là quà sinh nhật ba tặng cho các con! Mau mau mở ra xem đi a~” Đại thúc mang vẻ mặt chờ mong, đầy kinh hỉ nhìn cặp song sinh mở quà tặng của mình.

Ám Vũ mở đầu tiên, lấy ra một cái điện thoại màu đen liền kinh hỉ nhìn đại thúc.

Tiếp theo đến Ám Vân nhận được màu trắng, theo anh trai mang về mặt mừng rỡ hướng đến baba.

“Mấy cái điện thoại này baba đã từng nhìn qua, thấy nó thật thích hợp với các con nên mới mua đấy!” Rồi đại thúc tự tay lấy cái màu ghi của mình giơ giơ trước mặt chúng.

“Ba đã nhờ cô bán hàng lưu số của chúng ta vào điện thoại hết rồi! Sau này có việc gì đều có thể dùng điện thoại để liên lạc!” Mà, như vậy lại có thể tùy thời điểm mà gọi điện thoại cho Vũ nhi và Vân nhi, được nghe giọng nói của bọn chúng thật là tốt!

Vũ nhi cùng Vân nhi vòng qua bàn ăn, nhào vào lòng đại thúc chui tới chui lui, còn tặng cho hắn một cái hôn thật kêu nữa! Từ sau sự kiện mớim nước, với việc thơm thơm má cùng môi đã giống như là ma túy, biến thành hành động thể hiện yêu thương của cặp song sinh dành cho baba của mình!

Mang theo di động vui vẻ đi làm, cũng thật chờ mong được trở về nhà để làm sinh nhật vào buổi tối!

Đến tối, vẫn là ở chỗ ngã tư đường tối đen, đèn đường lúc lóe lúc không, bất chợt xuất hiện một hình bóng cao ngất bước nhanh về phía trước. Kẻ này chính là đang vội về nhà – đại thúc Tiêu Tử Nhưng!

Ngày hôm nay đại thúc đã xin được tan ca sớm để về nhà ăn cơm tối. Nghĩ đến hai đứa trẻ ở nhà sẽ bày một bàn tiệc lớn ngào ngạt ngon lành liền nhẩn không được mà chạy càng ngày càng nhanh hơn.

Lúc này còn đang mãi vội vàng trở về, đại thúc Tiêu Tử Nhưng làm sao có thể chú ý đến một kẻ đã theo mình từ lúc tam tâm đến bây giờ được kia chứ?

Theo thời gian trôi qua, đại thúc sắp trở về đến căn hộ ấm áp của mình thì trời như trêu chọc, thỉnh thoảng xuất hiện một người đàn ông lấy khăn tay chụp vào mũi cùng miệng của đại thúc, khiến hắn còn chưa kịp giấy dựa đã liền ngất đi...

Chỉ có thể nói rằng diễn viên cũng thật quá ngu ngốc, người đàn ông đội mũ có chữ T kéo đại thúc vào cốp xe, đưa người đến một cái nhà kho ở nơi thật hẻo lánh...

Hai huynh đệ mang côi lòng đầy chờ mong baba trở về. Bỗng nhiên điện thoại của Ám Vũ bất chợt đổ chuông, cậu vội vàng cầm lên xem, là baba gọi về! Tuy còn đang nghi hoặc rằng tại sao baba lại đi dùng số lạ, nhưng cậu vẫn rất nhanh mà bắt máy. Nhưng... bên tai lại truyền đến...

“Biết tôi là ai không?”

14. Chương 14: Trả Thù

“Biết tôi là ai không?”

Một từ tính trầm thấp truyền vào trong tai, rõ ràng đây không phải là giọng của baba! Bất quá tỉ lệ điện thoại của baba bị rơi vào tay của kẻ xấu cũng không phải là nhỏ!

“Ông là Lâm Kiệt?” Âm Vũ bình tĩnh hỏi, cũng chỉ là duy nhất y mới có thể bắt được baba, hẳn là những chuyện lần trước cũng là do hắn chủ mưu?

“Tốt lắm! Đủ thông minh đấy! Không hổ là con trai của Âm Lôi! Như vậy hẳn là cậu đã biết người đàn ông tên là Tiểu Tử Nhưng đã rơi vào tay bọn tôi chứ? Kỳ thật tôi cũng chẳng muốn gây tổn thương gì cho người này đâu! Nhưng vì phải trả thù, nên tôi mới phải hi sinh người mà các cậu yêu nhất! Hạn cho các cậu một giờ phải đến được kho hàng OO tại đường XX. Bằng không thì baba các cậu sẽ... Bíp...” Nghe y nói được đến vậy thì điện thoại đột nhiên bị cắt đứt. Âm Vũ cảm thấy kỳ quái, tại sao người kia lại đột nhiên nhắc đến tên của cha các cậu? Chẳng lẽ kẻ này là chủ của xí nghiệp cạnh tranh đang kiếm có trả thù sao?

Không nghĩ ngợi thêm, cậu đại khái nói với Âm Vân một vài lời, vội vàng cầm di động cùng một ít tiền, đón taxi hướng kho hàng OO mà đi!

Ở tại cứ địa, Lâm Kiệt đang nửa nằm nửa ngồi tựa vào một chiếc sofa lớn, nhìn đại thúc Tiêu Tử Nhưng đang bị trói gô hôn mê trên sàn nhà, nghĩ thầm: người này trông cũng bình thường, được hai đứa tiểu quỷ kia yêu thích thật sự là quá không đáng đi! Bất quá! Nếu chúng thật sự yêu hắn, thì tôi cũng muốn các người phải ném qua sự thống khổ bị mất đi người mình yêu nhất ấy của tôi!

“Mau đem thuốc tới đây! Dược hạ mạnh một chút!” Nhìn thuốc hạ không nhân tính mang thuốc trên tay nhét vào miệng Tiêu Tử Nhưng không chớp mắt. Lâm Kiệt chỉ một lòng trả thù thật thâm, không hề tính đến chuyện dừng tay.

Đúng lúc viên thuốc cuối cùng được đưa vào thì cửa kho truyền đến những tiếng “Bình! Bình! Bình!” rất lớn. Cửa bị xô ra, chắc là hai đứa kia tới phải không?

Cái cửa yếu ớt cứ như vậy bị hai anh em phá ra, bước vào kho hàng âm u, nhưng vẫn nhìn ra được Lâm Kiệt đang tựa vào sofa, đằng sau y còn là một vài người đàn ông mặc đồ đen cùng với baba bị trói gô trên mặt đất.

Thấy baba bị trói, Âm Vân kích động mở miệng: “Các ông mau buông baba ra! Có chuyện gì thì cứ tìm chúng tôi mà nói!” Khó thấy được khi Âm Vân lộ ra đây sát khí còn Âm Vũ thì trừng mắt với Lâm Kiệt, phảng phất muốn đem y xé ra hàng trăm mảnh.

“Tìm các cậu? Thế còn gì là hay nữa? Người đâu! Mau đem chúng nó cột vào hai cái ghế kia cho tôi! Các cậu mà dám phản kháng tôi sẽ mang baba của các cậu xuống tay trước tiên!” Lâm Kiệt phân phó ba trợ thủ đem anh em họ Âm cột vào hai cái ghế khiến chúng không thể động dậy nổi, chỉ có thể bất lực ngồi không.

Ngay sau khi trối thật chắc, Lâm Kiệt cũng đồng thời phun ra một câu hủy diệt nhân tính:

“Hiện tại tôi muốn ‘làm’ y trước mặt các cậu!” Lâm Kiệt hung tợn giảng đạo.

Ám Vũ và Ám Vân nghe xong, gương mặt che kín ám khí lập tức chửi ầm lên: “Lâm Kiệt! Ông có dũng khí thì ra đây ăn thua với chúng tôi! Đừng có mà thương tổn một người ngoài cuộc, nếu không thì ông có phải là con người không hả? Chúng tôi không cho phép ông được động đến một sợi tóc của baba!” Chẳng qua chúng bị trối trên ghế, đã vậy lại còn có hai tên áo đen đè sát vào ghế dựa, muốn động thì cũng thể nhúc nhích được, bằng không thì cả hai anh em đã hưởng y mà liều mạng rồi!

Lâm Kiệt nhìn cặp song sinh đang kịch liệt giãy dụa mà không khỏi cảm thấy phảng phất đầu dây chính mình của khi xưa. Trong lòng đều bị hai chữ “trả thù” chiếm hết, y rút ra hai cái dao nhỏ, đi đến trước mặt Tiêu Tử Nhưng, chậm rãi dùng chúng để xé toạc quần áo của đại thúc ra.

Một lát sau, quần áo của hắn đã rách thành sơ mướp, lộ ra cơ ngực rắn chắc cùng với hai nhũ hồng nhỏ nhỏ khéo léo che giấu...

Cặp anh em nhà họ Ám đều muốn tìm lấy cái chết cho chính bản thân mình! Sao lại có thể chịu được cái cảnh baba mình yêu nhất bị ô nhục được chứ? Hơn nữa trên mặt baba lại tràn ngập sắc hồng ửng, không hiểu sao lại còn há miệng ra thở gấp khiến đại thúc lại càng mê người hơn.

“Hỗn đản! Ông đã làm gì baba hả?” Ám Vân phẫn nộ mắng to, không biết vì sao mà tay chân nó lại run rẩy hết cả.

“Cũng không có cái gì cả! Chỉ là uy cho cậu ta một chút xuân dược để tăng tính cường mà thôi!” Lâm Kiệt có như không trả lời, một bên dùng tay thuận tiện thông thả xoa bóp hai hạt đậu nho nhỏ trước ngực đại thúc.

“Ngô...” Đại thúc ý thức không rõ ràng, đối mặt với khoái cảm bất ngờ cũng chỉ có thể bắt lực mà rên rỉ.

15. Chương 15: Cha

Editor: Du Bình

“Ngô!” Đại thúc ý thức không rõ ràng, đối với loại khoái cảm đột nhiên vây lấy cũng chỉ có thể vô lực rên rỉ.

Chỉ có thể ngồi trên ghế, nhìn baba bị xâm phạm mà Ám Vân cùng Ám Vũ mang vẻ mặt đầy sát khí cùng tự trách, cũng chẳng có biện pháp nào để giải cứu nữa!

“Xem chừng baba của các cậu đang rất hưởng thụ này!” Đối với một Lâm Kiệt dùng thứ ngôn ngữ đầy ô nhục, Âm Vân tức giận đến mắng to: “Hỗn đản! Không cho phép ông được làm ô nhục baba!”

Âm Vũ luôn bình tĩnh là vậy, mà giờ đây cũng to tiếng: “Đồ khốn! Tôi cảnh cáo ông mau buông baba ra!”

Ngay khi Âm Vũ vừa dứt lời, kho hàng đột nhiên vang lên những tiếng động lớn, Lâm Kiệt liền hỏi hạ thủ A vừa chạy vào: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Ông... Ông chủ! Có một người đàn ông mang theo một đám người kéo tới chỗ này!” Tên A kia vừa thở vừa đáp.

Cửa kho trải qua một lần bị cặp sinh đôi kia công phá, đến lần thứ hai liền bị công kích đến độ muốn bỏ mình!

“Lâm Kiệt!” Một thanh âm mang từ tính hung hồn truyền vào, không khỏi khiến Lâm Kiệt run lên.

Âm Vũ, Âm Vân vừa nhìn thấy một người đàn ông vừa anh tuấn vừa kiên cường xuất hiện trước mắt mình, đồng loạt hô lên thật to: “Cha!”

Lâm Kiệt kinh ngạc rời khỏi người Tiêu Tử Nhưng, chậm rãi đi đến gần người đàn ông nọ, hỏi: “Lôi... Anh, sao lại ở nơi này?”

Đúng vậy! Người đột nhiên xông tới không phải ai khác ngoài cha của hai anh em Âm Vũ, Âm Vân – Âm Lôi!

“Lâm Kiệt! Tôi không nghĩ rằng cậu thật sự làm ra loại sự tình này! Có thể xuống tay với chính các con của tôi!” Âm Lôi nhìn tình cảnh thảm trước mắt, con của mình bị trói trên ghế, còn có cả người đàn ông trong báo cáo, Tiêu Tử Nhưng nửa thân trên trần truồng nằm dưới đất. Hắn liền phát tay ra lệnh cho hai kẻ theo cùng đến cởi trói cho các con.

Vừa thoát khỏi mớ dây thừng, Âm Vân cùng Âm Vũ liền chạy tới ôm chặt lấy Tiêu Tử Nhưng, sợ rằng chỉ cần buông tay thì baba sẽ lập tức biến mất!

Âm Lôi nhìn cảnh hai con của mình mang biểu tình đau lòng đến chết, liền biết được người tên Tiêu Tử Nhưng kia có biết bao trọng yếu với bọn chúng!

“Vũ nhi! Vân nhi! Ta cho các con thời gian một buổi tối. Bây giờ cũng là lúc các con nên trở về để bắt đầu thử kể sự nghiệp rồi. Hãy hảo hảo tạm biệt đi! Chỗ này giao lại cho ta là được!”

Những lời nay tựa như tạt một gáo nước lạnh vào hai đứa. Tuy đã biết rằng thời gian sẽ sớm đến, nhưng thật không ngờ chỉ còn một tối... Nhưng cũng không thể chống lại lệnh của cha, đành phải đáp lại: “Vâng,

thưa cha!”

Ám Vân cùng Ám Vũ mỗi người một bên nâng Tiêu Tử Nhưng dậy, đến ven đường gọi một xe taxi, trở về nhà...

Trong kho, Lâm Kiệt nhìn Ám Lôi, nói: “Lôi, đã lâu rồi không gặp, anh vẫn chưa hề thay đổi!”

“Lâm Kiệt! Không phải tôi đã nói với cậu vô cùng rõ ràng rồi sao? Cậu vì cái gì mà luôn cố chấp với chuyện này vậy? Lại còn khiến các con của tôi liên lụy?” Trong mắt Ám Lôi hiện ra một tia không muốn...

“Đều là vì chúng nó! Còn cả con đàn bà kia! Vì sao anh không thể nhận thức tình cảm của tôi? Đám trẻ con đó thật sự trọng yếu hơn tôi? Anh chính là thật sự yêu người đàn bà đó?” Túm lấy hai vai của Ám Lôi, cảm xúc của Lâm Kiệt bùng nổ đến kích động, y mong muốn tìm cho ra đáp án.

“...” Ám Lôi im lặng, cũng không nhìn thẳng vào mắt của y.

Về được đến căn nhà ấm áp, đỡ baba vào giường, tay chân luống cuống giúp baba thay bộ quần áo sạch sẽ. Hai huynh ra khỏi phòng ngủ, muốn lấy nước ấm cùng khăn mặt tha baba chà xát.

Không nghĩ tới trở lại phòng lại chứng kiến quần áo mới mặc vào bị ném ở dưới đất. Baba nằm trên giường trần như nhộng, bộ vị quan trọng miễn cưỡng được che khuất, còn những bộ phận khác đều phơi bày ra hết trong không khí, miệng không ngừng thều tào: “Nóng! Nóng quá!”

Dạng báo động này khiến Ám Vũ và Ám Vân suýt nữa không giữ được bình tĩnh, vội vàng chạy tới bên đại thúc sắp chết đến nơi gắt gao che phủ. Cho đến lúc này mới đột nhiên nhớ ra tên khốn Lâm Kiệt đã uy cho đại thúc uống cái gì...

16. Chương 16: Dập Lửa

Nhớ tới thứ tên khốn kia bắt baba uống... khó trách baba lại luôn mồm kêu nóng...

“Ca... sao bây giờ? Chẳng lẽ để baba khó khăn đi xuống sao?” Ám Vân lo lắng hỏi.

“Vậy chúng ta đành phải đảm đương chuyện giải dược thôi!” Ám Vũ nói, Ám Vân tại một bên cũng không nhịn được mà lộ ra một nét thoáng tươi cười.

Ám Vũ cùng Ám Vân đứng hai bên giường, một trái một phải đồng loạt tiến công. Hai đứa nó chìa một tay xoa gương mặt của đại thúc, kéo xuống đôi môi mỏng rồi cúi xuống thùy tai của hắn, nhẹ nhàng hấp dẫn liếm láp.

Đôi tai mãi cảm bị hai cái lưỡi linh hoạt liếm láp khiến Tiêu Tử Nhưng không nhận được mà hừ hừ rên nhẹ.

Nghe được tiếng rên tuyệt vời của baba, Âm Vũ là người đầu tiên hôn lên môi baba, tiếp theo cạy mở hàm răng, cái lưỡi cuối lấy miệng baba trộn tứ phía, khiến nước bọt không thể lưu lại mà chảy dọc xuống cổ, tăng thêm phần hưởng phần khắp gian phòng.

Âm Vân không để nước bọt chảy xuống bị lãng phí, liền đem chúng liếm sạch. Tiếp theo nhẹ nhàng cắn cắn lên cổ baba, cái lưỡi linh hoạt liếm láp hầu kết đại thúc.

Âm Vực hôn thật sâu đại thúc, hôn đến khi hần thiếu khí bắt đầu gãy dựa mới buông ra. Nhìn đôi má baba phồng hòng, ánh mắt đầy sương mờ, bộ dạng che chắn bản thân, cậu thật muốn hung hăng mà yêu thương hần. Hai huynh đệ đồng loạt chuyển qua hai châu hạt hồng hồng trước ngực baba, mỗi đứa một bên đồng thời hấp dẫn, đầu lưỡi giảo hoạt đảo xung quanh núm vú.

“A...” Baba vô lực rên rỉ khiến chúng có cảm giác đạt được thành tựu, càng ra sức yêu thương hai hạt châu nhỏ.

Liếm được một chút, dần dần tiến công xuống phía dưới, lướt ra cơ bụng rắn chắc, khéo léo đảo quanh rốn, xuống chút nữa, tới được tính khí đang căng gượng ở cuối cùng.

Hai bàn tay nhỏ bé đồng thời chụp lên dục vọng kia, cao thấp khuấy động.

“Ngô... a...” Đại thúc thần trí mơ hồ, miệng toát ra tiếng rên rỉ mê người.

Khuôn miệng nhỏ nhắn của Âm Vân đột nhiên ngậm lấy tính khí của baba, đầu lưỡi rà soát đỉnh cao nhất chậm rãi ma sát, còn Âm Vũ nhắm nhẹ ý đồ tấn công mặt sau cùng tiểu hoa.

Bị khoang miệng nóng ẩm bao trùm, Tiêu Tử Nhưng không khỏi kêu: “Bên kia... a... bắn... không cần... dừng lại mau...”

“Sẽ không bắn đâu! Chỉ cần baba không bắn là được!” Âm Vân tiếp tục đem cơn thịnh của baba ngậm vào. Tuy rằng không được thoải mái, nhưng mà làm baba được vui vẻ mới là quan trọng nhất!

Tiếp theo đi xuống liếm láp, đem cơn thịnh ra ra vào vào trong miệng mình, mặt khác, bàn tay nhỏ bé không quên bốn cột hai túi

Âm Vũ nâng bàn tọa baba lên, không do dự tiến đến mặt sau của đại thúc mà bôi trơn.

Cho dù không tỉnh táo thì đại thúc Tiêu Tử Nhưng đương nhiên là biết lỗ nhỏ của mình đang có một cái lưỡi linh hoạt dò đường, trầm thấp rên rỉ: “Bên kia... không được... bắn... a~~” Bất quá cũng không chống lại được kỹ xảo cao siêu của hai đệ đệ kia, nhận không được liên phóng kích...

Ừng ực...

Ám Vân một hơi đem tinh hoa của baba nuốt vào, liếm liếm khóe miệng còn lưu lại bạch trọc, lại trở về trước ngực hấn cấn cấn hấp dẫn núm vú, bàn tay nhỏ bé tiếp tục xoa bóp tính khí nhỏ bé vừa mềm nhũn trở lại.

Lúc này Ám Vux vẫn khai phá tiểu huyết, đem cái lưỡi mềm dẻo khai phá sâu bên trong, bắt chước động tác trầu sấp một ra một vào...

“A... ngô...”

Vừa bôi trơn đủ dùng, Ám Vũ gấp gấp: “Anh trước!”. Liền cởi quần cùng quần lót ra, bắn ra một cơn thịnh rất lớn không phù hợp với độ tuổi, từ đầu đến cán mang màu hồng đậm cũng đủ để nói rằng chủ nhân nó đã ẩn nhẫn biết bao vất vả.

Nhắm ngay cửa huyết ứót át, một chút một chút mang đầu tính khí chôn vào. Tuy đã được bôi trơn qua trước, nhưng cũng là lần đầu tiên bị khai phá, huyết động vẫn còn rất nhỏ hẹp, chỉ và mới nhập vào một chút mà đã khiến chủ nhân của nó kêu rên đau đớn.

“Đau... từ bỏ... ô...” Còn mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin tha thứ, khiến hai huynh đệ không khỏi đau lòng.

“Baba mau thả lỏng nào! Từ từ sẽ không còn đau ớn đâu! Ngoan... mau thả lỏng...” Vội vàng làm yên lòng cảm xúc của baba, một bàn tay vươn tới tính khí đang bị đau mà ngâm nước cao thấp xoa bóp an ủi...

Ám Vân muốn cho baba thả lỏng, không ngừng hôn ngực đại thúc, hấp dẫn bằng nước bọt trong miệng, hai tay không ngừng xoa nắn hai điểm mê người.

Trải qua một phen cố gắng, thân thể vốn đang căng thẳng của hấn cũng dần dần thả lỏng...

17. Chương 17: Được Hiệu

Thân thể vốn đang căng thẳng của đại thúc dần dần thả lỏng...

Ám Vũ một hơi đem hung khí cố gắng đút toàn bộ vào... “Thật chặt!” Cơn thịnh bị nội bích nóng ẩm cấn chặt, nhẹn không được phải trầu sấp nhẹ nhàng.

“A... ha...” Tiêu Tử Nhưng mở miệng rên rỉ.

Không biết có phải là cố ý hay không, Âm Vũ luôn trì tốc độ thông thả, không hề có ý tứ gia tốc, tựa hồ còn đang tìm kiếm cái gì.

Ngay trong quá trình trườ sát, bỗng nhiên trong huyết đội lên một điểm khiến cả thân baba trong nháy mắt buộc chặt. Âm Vũ nghĩ thầm: Cuối cùng cũng tìm được điểm mẫn cảm của baba!

Ngay lúc này Âm Vũ lại đột nhiên bất động, cứ như vậy đem côn thịt của mình nằm yên trong người đại thúc...

“Vũ nhi... nhanh lên... nhanh động đi... ân...” Tiêu Tử Nhưng không kiềm nén được mà vặn vẹo eo, lúc này hắn đã bị tình dục quần lấy lý trí. Không cần biết là đang nói cái gì, chỉ cần được thảo mãn là tốt nhất!

“Con sẽ thỏa mãn baba nha~” Âm Vũ lập tức động rất nhanh, cố ý đánh thẳng vào điểm mẫn cảm, làm cho Tiêu Tử Nhưng chống đỡ không được mà loạn ý kêu lớn.

“Vũ nhi... hảo lớn! Thật sâu... a... haa! Thật lớn! Hảo trưởng!”

“Đừng có ngừng! Sâu một chút... a... Vũ nhi!!”

Ngôn ngữ kích thích khiến Âm Vũ ra tăng tốc độ ra vào, mỗi cái cắm vào đều chuẩn xác đâm đến điểm mẫn cảm kia.

Đút vào một lát, Âm Vũ đem mọi tinh hoa xuất vào trong huyết nóng ầm. Đồng thời cũng là lúc đại thúc bắn ra... vừa vặn bắn đầy lên mặt, trải qua một trận sóng tình dục cùng với có bạch trọc làm trang sức khiến cho đại thúc càng thêm dâm dăng!

Không biết có phải được của tên khốn Lâm Kiệt hạ quá mạnh hay không. Một lát sau baba liền cứng ngắc, Âm Vân lập tức cởi hết y phục trên cơ thể, để cho thứ có hình dạng hù người ở giữa hai chân bắn ra, không do dự bay qua lên người baba, hướng bàn tọa đại thúc mạnh mẽ đem côn thịt đâm vào.

Trước đó tiểu huyết đã được khai phá rất tốt nên rất nhanh đã dung nạp được côn thịt của Âm Vân. Ngay từ lúc đầu trườ sáp nó đã mơ hồ cảm nhận được điểm G của baba, Âm Vân chuyên tâm nhắm điểm này đánh tới để đổi lấy tiếng rên rỉ của baba.

“A.. Vân Nhi... Thật lớn! Đây quá! Sâu một chút... ha1!!”

Nghe được những lời nói dâm loạn của baba, Âm vân gia tăng tốc độ, dùng sức theo tiểu huyết của baba. Vừa mới được Âm Vũ yêu thương vậy mà tiểu huyết của baba vẫn hút chặt dương vật của nó, thật phi thường mê người!

Không biết lần này có phải do thuốc sáp hết tác dụng không, ra ra vào vào một hồi cũng không thấy được

bộ dáng triêu cường. Tiêu Tử Nhưng chỉ cảm thấy rằng côn thit đáng thương của mình không được an ủi, liền đưa tay ra muốn tự mình chơi đùa, vỗ về...

Ngay lúc muốn động đến, Âm Vũ đã bắt lấy tay của hắn, cười cười: “Baba vội cái gì vậy? Để con phục vụ cho baba là tốt nhất!” Nói xong liền nắm lấy côn thit của hắn, rất nhanh cao thấp khuấy động, tay kia thì xoa xoa phía dưới túi.

Bị khoái cảm trước cùng sau đồng loạt công kích, Tiêu Tử Nhưng không biết rằng mình đang rên cái gì nữa.

“A... Mau một chút!”

Âm Vân cùng Âm Vũ còn xấu xa hỏi: “Baba nói là phía trước nhanh? Hay là mặt sau nhỉ?”

Chỉ cần được thỏa mãn thì đại thúc vội vàng đáp: “Phía trước... mặt sau... đều cần... nhanh lên đi mà...”

“Hảo baba! Chúng con sẽ thỏa mãn người!” Thế là Âm Vân gia tăng tốc độ động, còn luôn luôn tấn công vào điểm mẫn cảm của baba. Âm Vũ cũng gia tăng tốc độ lộng để thỏa mãn lòng tham của đại thúc.

Một lát sau, trước sau đều bị khoái cảm vây hãm, Tiêu Tử Nhưng rất nhanh đã đạt đến cao trào. Âm Vân dồn sức bắn vào tiểu huyết dòng tinh hoa nóng bỏng... Kết thúc hoan ái...

18. Chương 18: Rời Đi

Editor: Du Bình

Tình cảm mãnh liệt qua đi, thứ đang chờ đón phía sau chính là bi thương...

Sau khi trải qua hoan ái, hai anh em mang baba đến phòng tắm để tẩy hết những thứ nhầy nhụa trên thân thể, ngay cả ga giường cùng quần áo dính dớp cũng được ném hết vào máy giặt. Dem baba sạch sẽ đặt trở lại giường, nhìn baba khờ ngốc ngủ an nhàn, nghĩ đến chuyện sau này không được gặp lại baba nữa thì tâm của cả hai đều bị khuấy đảo một trận, đau lòng không thôi.

Bất quá chúng ở lại cũng chỉ khiến baba gặp nhiều phiền phức cùng bị quấy nhiễu. Nói không chừng tách nhau ra thì còn cho đại thúc có được một cuộc sống yên bình như trước đây. Nghĩ vậy, trong lòng cũng đỡ ê ẩm hơn một chút.

Thương thảo một phen, cặp sinh đôi quyết định dùng biện pháp của Âm Vân, lưu lại một lá thư đặt trên bàn.

Sau khi viết xong, Âm Vũ cùng Âm Vân đều mang điện thoại mà đại thúc tặng cho, còn có cả chìa khóa của ngôi nhà này. Nghĩ thầm: nếu sau này có cơ hội trở về, ít nhất chúng còn vào được bằng cửa chính.

Nhìn baba lần cuối cùng... Cặp anh em đau lòng xoay người, đi ra khỏi căn nhà ấm áp này...

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tử Nhưing giống như một quả núi nhỏ chậm rãi trôi dạt.

Đại thúc chui từ ổ chăn ra, cảm thấy toàn thân đau nhức, nhất là tại bộ phận thẹn thùng kia.

Trí nhớ mơ mơ hồ hồ hiện lên trong óc, nhớ tới đoạn ký ức nóng bỏng với Vũ Nhi, Vân Nhi khiến hần hận không thể mang đầu mình dúi vào sàn nhà!

Trong lòng hội tụ đủ cung bậc cảm xúc từ thẹn thùng, khinh bỉ cùng tự trách. Thẹn thùng chính là lần đầu tiên của mình cư nhiên cứ như vậy mà dâng cho người khác! Khinh bỉ là vì cứ thế nhớ như in toàn bộ quá trình hoan ái hôm qua. Còn tự trách bản thân dám câu dẫn các con!

Chuyện tối hôm qua chỉ có một đoạn trí nhớ rất ngắn. Hần nhớ tới lúc chủ động hướng Vũ Nhi và Vân Nhi làm cái sự tình kia. Trong lúc đó còn nói ra không ít những lời dâm dăng, nhớ tới điều này khiến hần không khỏi muốn tự sát! Hơn nữa từ nhỏ đến lớn, hần cũng không ngờ mình là đồng tính luyến ái! Đối với nam giới như Vân Nhi và Vũ Nhi đều không có cảm giác ghê tởm! Đây không phải là đồng tính luyến ái thì là cái gì? Đáng sợ nhất là trong chuyện kia hần lại là người... ở dưới...

Vừa mới bước được xuống giường, hần liền ngã chổng vó! Hai chân xụi lơ, nhất là bộ vị khó nói nào đó đau rất khiến đại thúc đành phải chậm chậm đứng dậy, ra khỏi phòng. Muốn hướng Vân Nhi cùng Vũ Nhi giải thích một chút nhưng tại sao lại không thấy chúng ở đây?

Đúng lúc này lại có một trận gió nổi lên, đem nguyên tờ giấy ở trên bàn bay vào thùng rác...

Vốn tưởng rằng anh em kia đi đâu đó. Kết quả đến tối vẫn bắt âm vô tín! Thử lấy điện thoại gọi, nhưng lần nào cũng đều là: Số điện thoại quý khách đang gọi hiện tại không bắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau! Cảm ơn!

Đại thúc chợt nghĩ, có phải hay không hôm qua bị hần lừa cho một trận nên bọn chúng mới rời đi?

Nếu vậy thật thì phải làm sao đây? Có nên ra ngoài kiếm hai đứa không? Bọn chúng không có nơi nào để đi, thì biết tìm ở đâu đây?

Đang lúc chuẩn bị mở cửa tìm người thì đại thúc bị một trận điện thoại quấy nhiễu!

19. Chương 19: Điện Thoại

Tiếng chuông điện thoại vang lên...

Có thể chính là Vân Nhi cùng Vũ Nhi gọi tới, nên đại thúc không ngại ngần gì, vội vàng nghe. Vừa nhìn số, là một dãy số hắc chưa bao giờ được nhìn thấy, liền nghĩ thầm: Điện thoại này do cô bán hàng lưu số cho mình cặp sinh đôi, làm sao mà có người khác biết được số của hắc?

Bất máy, liền nghe thấy một giọng nam truyền vào tai: “Xin hỏi đây có phải là Tiêu Tử Nhưng tiên sinh có phải không?”

“Là tôi! Xin hỏi ông là...”

“Tôi là ai ngài không cần biết, tôi chỉ là muốn chuyển lời tới ngài. Cậu Ấm Vũ cùng cậu Ấm Vân sẽ không trở lại nơi ở này đâu. Ngài không cần tốn công tìm kiếm làm gì!” Người đàn ông kia trả lời.

“Vân nhi cùng Vũ nhi sẽ không về ư? Tại sao?!”

“Ngài không cần biết! Chỉ cần ngài quên hết đi những chuyện đã xảy ra là ổn!” Người đàn ông mang ngữ điệu không có chút nào chuyển biến.

“Ông có thể cho tôi nói chuyện với hai đứa được không?”

Bên kia rơi vào trầm mặc, chợt lại nghe thấy thanh âm bàn tán xì xào. Tựa hồ người ở đầu dây kia đang ở cùng người khác mà gọi cho hắc.

Không lâu sau, lại có người đáp lại đại thúc: “Họ muốn tôi chuyển lời cuối cùng cho ngài: từ nay về sau không muốn gặp lại ngài nữa! Cũng xin ngài đừng dây dưa với hai cậu ấy. Lúc trước gặp nhau chỉ là lừa bịp để lợi dụng ngài mà thôi!”

Những lời này vừa nói ra khiến đại thúc nháy mắt như rơi vào hố băng sâu thẳm. Không nghĩ tới Vân nhi cùng Vũ nhi từ đầu tới đuôi là lừa gạt đại thúc! Lợi dụng xong liền một cước đá văng. Thật sự...

Song phương đều cùng nhau trầm mặc, cho đến lúc người đàn ông kia lần thứ hai mở miệng: “Phí tổn chăm sóc bọn họ tôi sẽ gửi cho ngài làm phí bồi thường, chi phiếu sẽ được đưa đến vào nhà ngài vào ngày mai. Hi vọng sau này chúng ta sẽ không phải liên lạc với nhau nữa. Đô đô đô đô...”

Theo tiếng điện thoại bị đứt cũng là đại thúc nản chí trở lại nhà, ngã lên giường rồi ngủ từ lúc nào không biết.

Ở một chỗ khác, người đàn ông mới cúp điện thoại đi đến sofa, nói: “Lão gia! Tôi đã theo ý chỉ của

người nói với anh ta rồi...” Im lặng một chút, y lần thứ hai mở miệng: “Bất quá, làm vậy có ổn không?”

Người ngồi nhàn nhã ở đối diện không ai khác chính là cha của cặp song sinh họ Âm. Người vừa gọi điện là trợ lý của hắn.

Âm Lôi nghĩ thầm: làm như vậy cũng là muốn tốt cho hai đứa con trai. Đừng vì chút yếu lòng mà làm hỏng nghiệp lớn. Nếu còn để Tiêu Tử Nhưng tiếp tục lưu lại thì chắc chắn tương lai sẽ còn tạo ra thương tổn lớn hơn nữa!

“Như vậy là rất tốt! Phải mang hai đứa kia triệt để huấn luyện để có thể có đủ năng lực kế thừa sự nghiệp của tôi! Đây mới là điều tốt nhất cho bọn chúng!” Âm Lôi cứng rắn nói.

“Hi vọng là như thế...” Trợ lý tiếp tục nói vậy. Nhưng nghĩ đến hai người con trai cao lớn, hi vọng chúng có thể trưởng thành thật khoẻ hoạt.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngoài cửa sổ một mảnh sáng ngời. Đại thúc như cái xác không hồn đánh răng rửa mặt, bỗng nhiên phát hiện thấy một phong thư rơi trên mặt đất. Hắn nhặt lên mở ra xem, phía đề đại danh chỉ có độc hai từ: Âm Lôi. Nói vậy đây chính là cha của cặp song sinh đi...

Chứng kiến mấy số trên tờ chi phiếu, ý tứ của người nọ chính là tùy tiện cũng có thể nhiều ít có thể nhận được. Cầm lấy bút trên bàn, qua loa viết điều mình muốn xuống, lưu luyện nhìn nó rồi mang tiền bỏ vào ví.

Quyển luyện nhìn cái nhà này, cuối cùng liếc mắt một cái. Thu thập xong hành lý, chuẩn bị rời khỏi ngôi nhà đã từng lưu lại rất nhiều ký ức ngọt ngào cùng với Vân Nhi và Vũ nhi, còn có cả những điều khiến hắn đỏ mặt tím đập. Giờ cũng chỉ còn là quá khứ, dứt khoát ra khỏi cửa chính, thoát khỏi cái nơi tràn ngập những lời nói dối...

20. Chương 20: Tám Năm Sau

Editor: Du Bình

Tập đoàn Âm thị là tập đoàn phát triển nhất toàn cầu, toàn thế giới có hơn một ngàn chi nhánh nhỏ, phủ khả địch quốc. Trong thế giới ngầm còn có một tổ chức phản động có quy mô không nhỏ, kỷ luật không khác quân đội, tuy không làm mấy hoạt động buôn bán thuốc phiện hay phạm pháp gì nhưng vẫn làm cho người ta nghe đến tên đã sợ mất cả mật. Cả việc làm ăn lẫn trong thế giới ngầm đều khiến người khác phải sợ hãi.

Một năm trước, cả nước đón nhận một tin tức giật gân: Chủ tịch Âm thị chính thức giao lại quyền điều hành cho người thừa kế là hai đứa con của mình Âm Vũ cùng Âm Vân. Nghe nói chúng là sinh đôi, tuổi còn trẻ đã phải gánh trọng trách nặng nề như thế liền không khỏi lo lắng. Nhưng khi bọn chúng liên thủ lại, chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủn đã đem Lâm thị ở vị trí lớn thứ hai thôn tính thành của mình!

Còn kỳ quái hơn nữa, sau khi tó gọn được khoảng ba tháng, chúng còn trả lại cho đương nhiệm chủ tịch. Quả thật không thể rõ được nội tình!

Hiện tại Âm thị vẫn trụ vững ở ngôi vương, hơn nữa còn rất tốt là đẳng khác! Mỗi một công ty hay tập đoàn đều phải nhìn sắc mặt của chủ tịch Âm thị mà làm việc, hơn nữa mỗi bang phái hắc đạo cũng nhất nhất nghe theo chỉ thị từ “Ám Ngầm”. Không có một kẻ nào đủ can đảm để ngỗ ngược, bởi vì kết cục chỉ có một: CHẾT!

Ở dinh thự chính đang tổ chức dạ tiệc...

Trong đại sảnh rộng lớn với thiết kế xa hoa, bày đầy điểm tâm tinh mỹ, champagne đắt tiền, các vị khách đủ cũng có mà thiếu cũng có đều tụ hội trong đại sảnh nói chuyện nhỏ với nhau. Nhìn kỹ thì mỗi vị đều có lai lịch lớn! Nếu không phải chủ tịch của nơi này thì cũng là bộ trưởng cơ quan kia, thậm chí còn có cả Tổng thống của một nước nào đó cũng được mời đến bữa tiệc này! Vì vậy cho nên hoàn toàn có thể đoán được thân phận bất phẩm của chủ nhân nơi này...

Đúng vậy! Đây chính là đất của Âm gia!

Đại sảnh chợt vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ khiến mọi hoạt động bị đình chỉ, những người có mặt trong phòng đều quay ra chú ý đến một người đàn ông đi từ trên lầu xuống. Giá trị của bộ âu phục đang được mặc lên người y nếu nói ra giá thành có thể khiến giật mình, đáng người anh tuấn nhưng cũng đầy mị lực, còn có khuôn mặt khiến toàn bộ đàn bà điên lên phối hợp với một loại khí chất vương giả lạnh khốc đủ để mọi ánh nhìn thoáng qua sẽ luyến tiếc dời tầm mắt...

Chờ cho đến lúc người đàn ông nọ đứng lên sân khấu chính trầm thấp tuyên bố: “Buổi tiệc bắt đầu!”

Tất cả những ai đang đứng ở đây đều muốn cùng y có một quan hệ thật tốt để có thể củng cố địa vị trên xã hội của mình nên cố gắng nịnh hót diện mạo của y càng làm cho y cảm thấy buồn nôn. Nhưng không muốn đánh mất lễ nghi vì vậy chỉ cười nhạt một cách quyền quý với những kẻ chân chó kia.

Người đàn ông này là Âm Vũ của tám năm sau! Bề ngoài đã hoàn toàn thoát khỏi vẻ trẻ con khi trước, đáng người cũng trở nên rất cao lớn, anh tuấn. Y đã không còn là đứa nhóc không hiểu chuyện trước đây nữa rồi! Y am hiểu xã giao giống như một chiếc máy tính được lập trình sẵn làm cho Âm thị trở nên cường đại khiến người khác kính sợ...

Một tiếng chuông cắt đứt mọi giao tế, Âm Vũ từ túi áo lấy ra một chiếc di động gấp màu đen, nhìn tên người gọi, tùy tiện bắt máy, bên tai truyền đến một thanh âm đầy sức sống: “Ca! Tiệc bắt đầu chưa? Anh hiện tại đang ở nơi nào thế?”

Mày kiếm hơi nhú lại, trả lời: “Vâng! Em đến muộn! Anh đã ở yến tiệc rồi!”

“A! Em xin lỗi! Em lại quên mất! Em lập tức đến ngay!” Điện thoại bỗng nhiên bị chấm dứt, Âm Vũ có cảm giác mình đang giấu đi rất nhiều hắc tuyến trên mặt...

Mang theo tâm trạng tối đen tiếp tục đi ứng phó khách yến... Y bỗng thoáng chú ý đến hai người ở một góc...

21. Chương 21: Tên

Bỗng nhiên thấy được hai gương mặt, lần này phải tự tiến đến tạo dựng quan hệ nên y hướng góc đó đi tới. Hai người kia tựa hồ cũng phát giác ra, cùng nhau đi đến phía y.

“Đây không phải Âm chủ tịch sao? Vẫn khỏe chứ?” Người đàn ông có tuổi hướng Âm Vũ đưa tay ra chào hỏi.

Âm Vũ cũng đưa tay ra bắt lấy, khách sáo đáp lại.

“Ngài khỏe chứ? Nghe danh đã lâu nay mới được tận mắt chào hỏi!” Người con gái bên cạnh ân cần nhẹ nhàng thăm hỏi.

Nhìn thấy cô ta mới nhớ tới rằng y đã từng xem qua tư liệu về hai người này. Tiêu Linh Khâu là thiên kim vàng ngọc của Tiêu gia, từng đứng thứ ba thế giới, nhưng để cho Trần Chính Thanh ở rể mà đem sự nghiệp sụp đổ. Trần Chính Thanh là một kẻ xem trọng tiền tài, lúc trước trúng ý Tiêu Linh Khâu có đủ nhan sắc cùng gia thế liền triển khai theo đuổi. Tiêu Linh Khâu tuổi trẻ không hiểu chuyện, kiên trì muốn được gả cho Trần Chính Thanh, cuối cùng Tiêu lão gia thỏa hiệp, lấy phương thức ở rể mới đồng ý cho nên vợ nên chồng.

Đại đa số đàn ông không bao giờ chịu ở rể, nhưng bị mị lực của tiền tài che mắt liền bất chấp tiến nhập Tiêu gia ở rể, đồng thời cũng đổi tên thành Tiêu Chính Thanh. Theo giờ gian trôi, của cải Tiêu gia do Tiêu Chính Thanh quản lý từ từ suy sụp, cuối cùng phải đỡ Tiêu Linh Khâu đứng sau chống đỡ mới không để cho Tiêu gia đi theo con đường bại vong.

Trải qua nhiều năm khó khăn, hiện tại bọn họ đang mang danh thứ sáu, cũng là một tập đoàn quyền thế. Bất quá tuổi tác hai vợ chồng không trẻ trung gì nữa, một đứa con cũng không có khiến người ngoài tò mò rất nhiều. Nhưng nếu như chạm mặt thì cũng phải khách sáo một chút để tránh rước phiền toái.

Hàn huyền một chút, bỗng phía sau truyền đến một tiếng gọi lớn:

“Ca! Hóa ra là anh ở đây! Ách! Hai vị là?”

“Cậu khỏe! Tôi là Chủ tịch Tiêu gia, đây là vợ của tôi! Ách chừng cậu là em trai của Chủ tịch Âm? “Âm ngằm” tuổi còn trẻ mà đã quản được một bang phái rất lớn! Thật khiến tôi khâm phục!” Tiêu Chính Thanh nhận ra Âm Vân, vội vàng giới thiệu, nhân tiện còn có ý làm thân.

Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không vội không chậm trả lời: “Xin chào! Tôi là Âm Vân! Đã được nghe danh Tiêu gia đã lâu! Thật danh bất hư truyền!”

Màn tán gẫu nhỏ vừa kết thúc, Âm Vân thuận miệng hỏi: “Mạo muội xin hỏi một chút, các ông có phải là có một đứa con phải không?”

“Vân! Không được thất lễ!” Âm Vũ thấp giọng mắng.

Tiêu Chính Thanh vội vàng hòa giải: “Không sao! Không sao! Không cần khách sáo! Thật ra chúng tôi từng có một đứa nhỏ!”

Âm Vũ luôn luôn trầm ổn lúc này không nhịn được mà kích động hỏi: “Tên của đứa bé đó là gì?!”

Tiêu Chính Thanh quả nhiên bị thái độ kích động của hai anh em hù cho, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời: “Là Tiêu Tử Nhưng!”

Như phán đoán thông thường, vốn chỉ là ôm chặt hoài nghi, không nghĩ tới nhiều năm qua đi như thế còn có thể nghe thấy người khác gọi cái tên quen thuộc làm hai anh em không khỏi sửng sốt!

Tiêu Chính Thanh thấy vẻ mặt của cả hai đại ra, liền nói tiếp: “Đứa bé kia không thể làm ông chủ được! So với lũ trẻ bình thường còn chậm chạp hơn, một chút cũng không khá khẩm! Vốn định đề bạt nó trở thành người thừa kế nhưng căn bản như thể chẳng khác gì đám rỗng hang hổ! Là một cái thùng cơm ngu xuẩn thừa thãi không khác biệt tí nào!” Vốn tưởng rằng hạ tháp nhân phẩm của đứa con duy nhất sẽ cho cặp sinh đôi thấy được sự ưu việt của mình, nhưng hán thật sự không hề biết rằng mình đã đạp trúng địa lôi...

22. Chương 22: Tiêu Linh Khâu

Editor: Du Bình

Vốn tưởng rằng hạ thấp nhân phẩm của đứa con duy nhất sẽ cho cặp sinh đôi thấy được sự ưu việt của mình, nhưng hán thật sự không hề biết rằng mình đã đạp trúng địa lôi...

“Câm miệng! Đủ rồi!” Âm Vũ giận run người, nhìn về phía Tiêu Chính Thanh, giống như là đang tháo bản thân ra thành tám khối sắt khí lao thẳng về phía ông già kia.

“Nếu còn tiếp tục âm ỉ, tôi cam đoan ông sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu!” Âm Vân có vô số cách đe dọa đầy lịch lãm, bất tri bất giác làm cho sắt khí vô hình tràn ngập bốn phía, một câu nghe tưởng nhẹ nhàng nhưng thật ra lại mang đầy uy hiếp, khiến cho người nghe tê rần.

Âm nhạc của bữa tiệc đột nhiên bị dừng lại, cả đại sảnh lạnh ngắt như tờ, ngay cả tiếng thở cũng khó có thể nghe được, toàn bộ tầm mắt đều tập trung về phía Âm Vũ Âm Vân cùng Tiêu Chính Thanh và vợ của ông ta. Các vị khách đều khiếp sợ theo dõi họ bởi vì chưa có ai từng nhìn thấy anh em Âm gia cùng nhau động khí. Bình thường Âm chủ tịch rất trầm ổn, ăn nói có ý tứ, còn Âm thiếu là người nhu hòa hơn. Nhưng nếu cùng nhau tức giận thì quả thật chưa từng thấy bao giờ! Tất cả mọi người cùng vợ chồng Tiêu gia đồng loạt chảy mồ hôi lạnh, dù sao đắc tội với anh em nhà này đều có thể chết lúc nào mà không biết...

Tiêu Chính Thanh thiếu chút nữa bị hù đến tè ra quần! Trước kia từng nghe được họ khí phách bất phàm, không nghĩ rằng lại khủng bố đến nhường này! Chỉ tùy tiện nói có vài câu cũng khiến người khác có cảm giác như bị dỡ thành tám phần, trái tim gia tốc đập rất khủng hoảng. Nhưng trái lại, Tiêu Linh Khung ở một bên lại có vẻ dương dương tự đắc, hoàn toàn không bị sát khí của hai huynh đệ dọa sợ, bình tĩnh nói: “Về chuyện này, đứa nhỏ đó phi thường đơn thuần, chúng tôi không muốn nuôi dưỡng nó trở thành người thừa kế mà gia tăng gánh nặng cho nó làm gì!”

Tiêu Chính Thanh không dám đáp lời nào. Ở ngoài ông ta là chủ tịch Tiêu gia, nhưng ở nhà, ông cái gì cũng không phải. Bởi vì vợ có rất nhiều thủ đoạn giao tế, tầm nhìn buôn bán đều gan dạ, sáng suốt tốt hơn ông rất nhiều. Đại bộ phận của cải của Tiêu gia đều trong tay bà ta, ông chỉ là một tên chủ tịch rỗng xác, rỗng quyền mà thôi!

Những lời này của Tiêu Linh Khung làm cho không khí có chút dịu hơn, Âm Vũ cùng Âm Vân đều tan giận. Nhớ tới ba của cả hai thực sự rất đơn thuần, đơn thuần đến nỗi trên đường gặp trẻ em bị bỏ rơi cũng nhặt mang về, thật sự rất buồn cười!

Bởi vì vừa nói những câu nói ngu ngốc vừa nãy, Tiêu Chính Thanh không còn dám nói lung tung nữa, cung kính cất bước hai vị đại thần, sau đó cũng không quay đầu liền chạy khỏi bữa tiệc, thậm chí còn không chú ý đến vợ mình có đi cùng hay không nữa...

Đến lúc muộn, yển khách từ từ đều rời đi. Trong lúc người hầu thu dọn tàn tiệc, một thanh âm nín Âm Vũ cùng Âm Vân đang muốn rời đi phải ở lại.

“Xin chờ một chút!”

Anh em họ Âm đồng thời quay lại, nhìn thấy Tiêu Linh Khâu đoan trang thanh lịch đứng trước mặt.

“Sao thế? Quý phu nhân có chuyện gì vậy?” Âm Vũ lễ phép hỏi.

“Có một chút chuyện riêng, tôi muốn cùng các cậu trao đổi một chút!!” Tiêu Linh Khâu giơ tay lên tươi cười nói.

“Cũng tốt, vừa dịp chúng tôi muốn tìm Tiêu phu nhân!” Nói xong, cả ba đều lui về cuối phòng.

Bên trong phòng khách, cả ba ngồi trên bộ salon làm từ chất liệu da trầm mặc, nhưng sau cùng Tiêu Linh Khâu là người phá vỡ im lặng trước: “Nói như vậy, hai người là Vân nhi, Vũ nhi theo miệng của đứa nhỏ

kia?”

Nghe được câu này, cả hai anh em đều sửng sốt, xưng hô quen thuộc như vậy thì chỉ có cha đẻ cùng với baba có được quyền gọi mà thôi!

“Chẳng lẽ baba đã nói chuyện của chúng tôi cho phu nhân? Phu nhân biết baba hiện tại đang ở nơi nào sao?” Âm Vân luôn là người kích động hơn, hỏi thẳng vấn đề.

“Đừng vội, tôi sẽ mau nói cho các cậu biết. Nhưng thật ra... đứa trẻ đó không phải do tôi sinh ra...”

23. Chương 23: Thân Thế

“Đừng vội, tôi sẽ mau nói cho các cậu biết. Nhưng thật ra... đứa trẻ đó không phải do tôi sinh ra...”

Lại một lần nữa hai huynh đệ bị kích động, hiện tại chỉ có hể trừng to mắt nhìn Tiêu Linh Khâu.

“Năm đó, tôi theo Tiêu Chính Thanh kết hôn đã rất lâu, nhưng không thể sinh được một mụn con. Cuối cùng đi bệnh viện kiểm tra, kết quả trả về rằng tôi không rụng trứng, cả đời khó có khả năng sinh con. Lúc ấy chúng tôi muốn vì giấu diếm, liền dùng tiền bụng bít chuyện này và cùng lúc truyền ra ngoài tin tức tôi đang mang thai. Năm năm sau đó, tôi đều ở trong biệt thự không ra khỏi cửa, để mọi người tưởng rằng tôi ở cũ và nuôi dạy con, còn Chính Thanh tìm đến một cô nhi viện hẻo lánh nhận nuôi một đứa nhỏ ba tuổi, thừa dịp thời gian đó muốn nuôi nó trở thành đứa con ruột thịt...”

Âm Vũ cắt lời Tiêu Linh Khâu ôn lại chuyện xưa, hỏi: “Nhưng tại sao baba lại ở trong một cái phòng nhỏ như vậy?”

“Hãy chờ tôi nói xong đã... Bởi lúc tôi chuyên chú chăm sóc Tiểu Nhưng, Chính Thanh thừa dịp tôi không chú ý đã đầu tư tiền vào rất nhiều nơi khác nhau, lại không có kinh nghiệm về chuyện bồi thường hợp đồng nên mới khiến sự nghiệp của Tiêu gia thảm ngã, nhưng may rằng tôi còn phát hiện ra mới không khuyh gia bại sản. Còn Tiểu Nhưng khi đó là một đứa trẻ sáu tuổi, phi thường đáng yêu lại đơn thuần, tôi dần dà coi nó chính là cốt nhục mình đẻ ra mà đối đãi nó thật tốt! Trải qua bốn năm được dạy dỗ nhưng nó vẫn còn rất nhỏ, tôi thật sự không muốn thằng bé bị biến thành một cỗ máy chỉ biết đến thanh danh và những đồng tiền đến nát vụn cả con người giống như cha nuôi của nó! Cho nên bốn năm này tôi chưa từng để cho nó học qua việc tiếp quản công sự này nọ, thậm chí muốn cho nó được sống vui vẻ cùng không chút áp lực, phiền não trong nhà này...” Nói đến đây, Tiêu Linh Khâu thở sâu, phải làm như vậy mới có thể không chế được cảm xúc đang đè nén.

“Nhưng mà, từ khi tôi nhúng tay vào chuyện quản lý gia nghiệp thì Tiêu Chính Thanh lại bắt đầu tiếp cận Tiểu Nhưng, thậm chí còn giáo huấn nó quan niệm ‘người thừa kế tương lai’ mỗi khi tôi vắng nhà... Có lẽ Tiểu Nhưng không được trời sinh cho khả năng tiếp thu cao, chỉ thông thả tiếp nhận. Đến khi Tiểu Nhưng hiểu được thì nó cũng chỉ hiểu được về nỗi mà thôi. Theo thời gian Tiểu Nhưng lớn lên, nó cũng bắt đầu biết phản lại, cùng cha nuôi tranh luận, cuối cùng cãi nhau to đến không thể cứu vớt được nữa, Tiêu Chính

Thanh ngay lúc đó mang toàn bộ bí mật buột miệng nói ra, còn đem Tiểu Nhưng đuổi ra khỏi cửa. Tiểu Nhưng biết được sự thật nó không phải con do tôi sinh ra, nổi giận bỏ nhà ra đi, ở bên ngoài sống như thế đấy...”

“Chẳng lẽ bà không tìm baba sao? Dẫu gì bà cũng nuôi người bao nhiêu năm còn gì?” Ám Vân vỗ bàn gầm lên.

“Tôi đương nhiên là có! Tôi đâu thể bỏ rơi Tiểu Nhưng được? Tìm thấy nó ở một cái công viên rách nát, khuyên nó về nhà, nhưng nó lại cáu kỉnh: ‘Đó không phải là nhà của con!’. Cậu có biết lúc nghe được câu này lòng tôi có bao nhiêu đau khổ không?” Tiêu Linh Khâu dùng hết sức để có thể làm hai bàn tay già nua che kín khuôn mặt đầy nước mắt.

“Nếu như không phải Tiểu Nhưng mềm lòng, tôi thật sự không biết làm thế nào... Nó muốn ra riêng ở, hi vọng có được sự ủng hộ của tôi. Tôi liền đáp ứng nó, như vậy cũng tốt, tách nó ra khỏi cha nuôi mới là thượng sách! Tôi đưa ra điều kiện rằng nó phải ở nhà mà tôi an bài, nó không nói hai lời đáp ứng tôi. Nhưng một thời gian sau, Tiểu Nhưng tự dựa vào bản thân mua được cái phòng nhỏ kia, tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân. Cho dù công việc không thoải mái gì nhưng nó luôn nói với tôi ‘Không sao đâu! Đường như con thích hợp với làm việc nặng hơn!’. Những lời này của nó thật khiến tôi rất vui mừng, đứa trẻ hiếu nhường vậy trên đời rất hiếm!”

“Àn... Rất giống với phong cách của baba!” Ám Vũ nói.

Tiêu Linh Khâu đột nhiên biến sắc: “Tôi cứ nghĩ cuộc sống của nó sẽ luôn luôn bình thản như vậy. Nhưng vào một buổi tối tám năm trước, Tiểu Nhưng đột ngột về dinh thự Tiêu gia, trên tay còn cầm hành lý cứ tần ngần đứng ngoài, nếu không phải cảnh vệ báo cho tôi thì tôi không biết nó sẽ đứng đến lúc nào... Cũng may rằng lúc đó Tiêu Chính Thanh ra ngoài bàn chuyện làm ăn chưa về, Tiểu Nhưng mới có thể yên tâm vào bằng cửa chính. Đã nhiều năm không gặp lại, Tiểu Nhưng của tôi phảng phất như già đi cả năm mươi tuổi, ngay cả đi đứng cũng xiêu vẹo, về đến nhà liền ở trong phòng không chịu nói gì làm tôi phải dùng nhiều biện pháp mới có thể khiến nó nói ra tâm sự...”

24. Chương 24: Về Đêm (thượng)

Editor: Du Bình

Tám năm trước...

Vào một buổi tối...

“Tiểu Nhưng! Tiểu Nhưng! Tại sao con lại không nói lời nào?” Tiêu Linh Khâu đối với Tiểu Tử Nhưng trầm mặc mà trở nên kinh hãi.

Ánh mắt y lơ lửng trong không trung, ngu ngơ ngồi trên giường, tựa hồ như không hề nghe thấy những lời bên tai.

“Con đừng dọa mẹ mà Tiểu Nhưng! Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?” Hốc mắt bà đã bắt đầu xuất hiện nước mắt...

Bỗng nhiên, đại thúc chậm chậm quay đầu về phía bà, áp ứng gọi: “Mẹ... mẹ...”

Thấy con trai cuối cùng cũng có phản ứng, nước mắt không thể nào khống chế nổi mà rơi xuống làm cho Tiêu Tử Nhưng sợ hãi.

“Mẹ! Mẹ! Sao mẹ lại khóc?” Tiêu Tử Nhưng không hiểu ra sao, chỉ có thể đưa giấy ăn đến cho người mẹ đang khóc đến hoa lê đài vũ của mình.

“Tiểu Nhưng à, nói cho mẹ biết! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không?”

Tiêu Tử Nhưng hạ mi mắt, yên lặng rồi nói: “Mấy tháng trước, con nhặt được hai đứa con trai trong ngõ hẻm. Lúc đó chúng bị thương, con lại không đành lòng bỏ lại, liền đưa về nhà chăm sóc. Đôi song sinh đó nói rằng chúng là cô nhi không có nhà để về, hy vọng có thể ở lại chỗ con. Mà con lại chẳng có thể yên tâm để hai đứa trẻ phải lưu lạc bên ngoài nên đem chúng giữ lại. Ở chung một thời gian, con thấy rằng chúng không giống những đứa nhóc khác thường xuyên cãi nhau mà luôn ngoan ngoãn đợi con về nhà...” Nói đến đây, trên mặt y không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Nhưng mà những ngày bình yên qua không được lâu, về sau liên tục xảy ra những chuyện rất kỳ quái. Cuối cùng... không biết vì sao... đã xảy ra một việc...” Đại thúc ngáp ngừng nửa ngày, còn chưa nói đến sự tình ra sao, mặt đã đỏ hồng hết cả!

“Con mau nói rõ ràng một chút! Mẹ nghe không có hiểu cho lắm!” Tiêu Linh Khâu nhìn biểu tình quái dị của Tiêu Tử Nhưng, trong đầu tràn ngập dấu chấm hỏi.

“Ách... chính là... cái kia...” Đại thúc giống như một nữ sinh e thẹn, xoay người vùi mặt vào gối đầu.

“Cái gì?! Con nói là cùng hai đứa nhóc kia làm cái chuyện...? Là con buộc chúng hay tự nguyện?!” Tiêu Linh Khâu thiếu chút nữa là té xỉu! Khí chất bao nhiêu cũng không còn, lớn tiếng hỏi y. Mặc dù bà đã được nghe qua nam giới cũng có thể phát sinh sự tình kia, nhưng chưa từng nghĩ đến con trai mình lại là đồng tính luyến ái! Chưa hết, còn phát sinh với hai đứa nhóc? Tuy rằng bà tin rằng Tiểu Nhưng sẽ không có khả năng bắt ép được người khác, nhưng mà vẫn nên hỏi cho rõ ràng.

“Mẹ... không phải...” Tiêu Tử Nhưng đỏ mặt giải thích.

“Cuối cùng là sao? Chẳng lẽ mẹ hiểu lắm?” Bà nghi hoặc nhìn y.

“Con không ép chúng... nhưng mà... con là... phía dưới...” Để nói được những lời này, cơ hồ y đã phải dùng hết sạch khí lực, mặt cũng đỏ đến muốn nổ tung!

“...” Tiêu Linh Khâu thật sự không biết nên nói gì! Phát sinh cái gì thì cũng bỏ qua đi, nhưng mà con mình lại ở... phía dưới... Tuy rằng diện mạo Tiểu Nhưng không xấu, ngược lại còn có một cỗ khí chất cương nghị. Mà hai đứa trẻ kia... tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường!

25. Chương 25: Về Đêm (hạ)

Thấy mẹ mình mang biểu tình khó tin, đại thúc liền áy náy nói: “Mẹ... con biết mẹ khó có thể tiếp nhận được chuyện này...” Nói xong, y đứng dậy, hướng cửa phòng bước đi.

Tiêu Linh Khâu thấy Tiểu Nhưng của mình rời đi, vội vàng đứng dậy kéo y về, để cho y ngồi trên giường.

“Tiểu Nhưng à, không phải mẹ không thể chấp nhận! Nhưng mẹ chỉ muốn hỏi con, con thật sự thích hai đứa nhỏ đó sao?”

“Con xem Vũ nhi và Vân nhi là con trai của mình! Đương nhiên là phải thích hai đứa rồi!”

“Mẹ có lẽ phải đổi phương thức hỏi để cho con hiểu thôi... Tiểu Nhưng à, con có thương chúng không? Là tình yêu như tình nhân chứ không phải là tình thân ấy?”

Nghe được câu này, đầu óc y trở nên trống rỗng. “Tình yêu như tình nhân”? Y cùng Vũ nhi và Vân nhi là cha con, có thể yêu nhau được ư?

“Tiểu Nhưng, con không cần suy nghĩ nhiều! Chỉ cần rõ ràng rằng, con yêu hay không yêu?”

“Con không biết...”

“Không sao! Điều này có thể từ từ biết được. Bây giờ chuyện đi đến đâu rồi?” Bà quay trở lại chủ đề chính.

Tiêu Tử Nhưng nghe bà hỏi, sắc mặt trầm xuống: “Cả hai đi mấy rồi, còn nói không bao giờ... muốn gặp lại con nữa, lúc trước chỉ là muốn lừa con, hết thấy đều là muốn lợi dụng con...” Y không thể khống chế được nước mắt, liền để chúng xuôi theo khuôn mặt, chậm rãi chảy xuống.

“Chúng thật sự nói như vậy với con?” Tiêu Linh Khâu nghĩ thầm, chẳng lẽ là mình đoán sai? Đây thật sự chỉ là lừa bịp?

“Không có! Là có một người đàn ông gọi điện thoại nói thế với con!” Tiêu Tử Nhưng nhớ đến cuộc điện thoại đen đó, nước mắt càng thêm nhiều, không ngừng chảy xuống.

“Có lẽ chỉ là hiểu lầm? Ngoan, Tiểu Nhưng của mẹ đừng khóc!” Tiêu Linh Khâu đưa cho con trai khăn giấy, an ủi y.

“Nhưng mà hai đứa thật sự không có về, chưa từng quay lại...” Tiêu Tử Nhưng vốn cũng nghĩ đến cuộc điện thoại kia là giả. Nhưng theo giờ gian trôi, anh em họ Ám không hề quay lại, rốt cục kết quả là không thể không tin được!

“Con hãy giấu lại thật kỹ đi! Mặc kệ sự thật thế nào, mẹ sẽ vĩnh viễn đứng về phía con!” Tiêu Linh Khâu chắc rằng thời gian sẽ làm tan đi mọi thứ. Nhưng bà rằng mọi chuyện không chỉ đơn thuần vậy được!

“Mẹ! Cảm ơn mẹ!” Tiêu Tử Nhưng ôm lấy bà, cảm thụ tình thương ấm áp, mang lại cho y cảm giác an tâm rất nhiều.

“Tiểu Nhưng của mẹ ngoan nào! Hãy để quá khứ ngủ yên! Con cần phải tiếp tục bước về phía trước, những gì đau buồn hãy để cho nó qua đi! Đứa con trai ngoan của mẹ phải luôn luôn mang gương mặt tươi cười chứ!” Môi vén lên một nụ cười hiền, bà dỗ cho y yên tâm đi vào giấc ngủ.

Tiêu Linh Khâu nhẹ nhàng rời giường, dùng chăn bông đắp cho y, trước khi ra khỏi phòng còn quay lại nhìn y một lúc nữa. Tất cả mọi thứ, chung quy đều sẽ rất nhanh nguôi ngoai thôi...

26. Chương 26: Địa Chỉ

Editor: Du Bình

Những gì mà bao lâu nay Tiểu Nhưng giấu diếm bà đều nói cho cặp song sinh nghe, Tiêu Linh Khâu cũng không ngại ngần gì nói luôn cả sự việc về cú điện thoại kia, nhìn thấy biểu tình tràn ngập khiếp sợ của hai anh em liền hiểu ra nhất định là có ẩn tình mà!

“Điện thoại? Từ lúc chúng tôi rời đi cho đến bây giờ đều không gọi cho baba!” Ám Vân không thể hiểu được cuộc gọi kia là do ai làm, hơn nữa các cậu cũng không bao giờ có thể làm baba tổn thương được!

“Sẽ không phải là do cha chứ?” Ám Vũ cẩn thận giấu lại, nếu gọi điện dọa người thì chỉ có cha hắn mới làm thôi!

“Mặc kệ là ai gọi! Nhưng con trai tôi đã tổn thương rất nhiều! Hiện tại chúng tôi muốn được bồi thường!” Tiêu Linh Khâu mở túi xách đem theo, lấy từ trong ra một tờ giấy nhỏ, đưa cho Ám Vũ.

“Đây là thứ gì vậy phu nhân?”

“Mẫu giấy này ghi nơi ở hiện tại của Tiểu Nhưng. Lúc trước nó nói với tôi rằng nó muốn đến cô nhi viện trước đây nuôi dưỡng nó để làm việc. Nếu các cậu muốn bồi thường, vậy thì hãy đến chỗ này tìm nó đi!” Tiêu Linh Khâu biết mình giúp được Ám gia huynh đệ đến thế này là hết nước hết cái rồi! Cũng là bởi vì bà muốn hai người họ chữa lành vết thương trong trái tim con trai bé bỏng.

“Cảm ơn phu nhân đã giúp chúng tôi tìm được baba!” Ám Vũ cùng Ám Vân cúi gập người trước Tiêu Linh Khâu để thể hiện lòng biết ơn vô hạn.

“Không cần cảm ơn làm gì! Tôi là muốn tốt cho Tiểu Nhưng! Lúc trước các cậu không thể tra ra một phần vì tôi o bế tin tức nên các cậu khó thể xác định được! Nhưng mong các cậu đừng đột ngột xuất hiện trước mặt thằng bé, bằng không sẽ vô hiệu!” Tiêu Linh Khâu đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

“Để tôi sai người đưa phu nhân về nhà!” Ám Vũ bấm số phân phó người.

“Cảm ơn! Chúc các cậu thành công!” Tiêu Linh Khâu không quay đầu lại, đứng ở cửa xe nói rồi mới lên, rời khỏi dinh thự Ám gia.

Ám Vũ mở tờ giấy trên tay ra, xem xét một hồi: “Ngày mai chúng ta đến nơi này!”

Sáng hôm sau mười giờ xuất phát, bọn họ đều có một đích đến chung là cô nhi viện XX thanh tỉnh yên bình.

Bỏ lại đô thị tấp nập phồn hoa đằng sau, xe tựa hồ đã vào đến một khu vực thôn quê...

“Chủ tịch, thiếu gia! Cô nhi viện được viết trên tờ giấy đã ở ngay phía trước!” Tài xế thông báo.

“Mau dừng tại ven đường! Nhớ dừng tiếp cận gần quá!” Ám Vũ nhớ lời Tiêu Linh Khâu nhắc nhở.

Xe chạy đến đoạn đường cách cô nhi viện không xa, Ám Vũ và Ám Vân cùng nhau nhìn qua khe nhỏ cửa kính được hạ xuống.

Một cô nhi viện có quy mô thật lớn nhưng tương đối già cỗi. Phía trước tòa nhà lớn có một đám trẻ con đang nô đùa, bên trong thoạt nhìn thật sơ sài, giống như thật lâu đã không được tu sửa, thay mới, bàn học, ngăn tủ, các vật dụng đều khá cũ kỹ rồi! Duy nhất chỉ có một tiếng vang thật tươi trẻ là đến từ âm thanh của đám nhóc con huyền ảo!

Xe tới gần tới cô nhi viện bao nhiêu thì âm thanh ồn ào lại lớn bấy nhiêu. Cẩn thận nghe liền có thể nhận ra tiếng cười phi thường vui vẻ. Hình như bọn trẻ đều đồng loạt cười to hết! Đang có chuyện gì vui vẻ như vậy sao?

Không lâu sau, cửa lớn mở ra, từ bên trong có một người đàn ông dẫn theo một đám nhóc đi ra ngoài...

27. Chương 27: Cô Nhi Viện

Không lâu sau, cửa lớn mở ra, từ bên trong có một người đàn ông dẫn theo một đám nhóc đi ra ngoài...

Người đàn ông kia có chết hai anh em cũng sẽ không quên! Bởi đó chính là baba mà họ đã dành nhiều năm để tìm kiếm!

Bao năm không gặp, baba tựa hồ như già đi rất nhiều. Trước đây dáng người còn có chút cường tráng, nhưng giờ lại thực già gò, xanh xao. Chẳng lẽ là do hệ lụy từ tám năm trước? Gương mặt nhiều năm vẫn không lấy một nếp nhăn, đôi mắt to có thần, đôi môi vẫn là vẻ gợi cảm ấy...

Nhìn theo gương mặt tươi cười sáng lạn của baba mà hai anh em không khỏi tự trách. Rõ ràng kia đúng là cười đấy, nhưng mà lại cho người ta cảm giác đó chỉ là cười cho có, qua nhiều năm như vậy mà baba vẫn còn để ý chuyện đã cũ sao? Vẫn là rất phiền não ư?

Ám Vũ nhìn y, rút điện thoại ra: “Trợ lý Dương! Phiên cậu tra cho tôi tư liệu về cô nhi viện tại đường XX, càng chi tiết càng tốt!”

“Được thưa chủ tịch!” Đầu bên kia trả lời.

Cúp điện thoại, Ám Vân đột nhiên hô: “Ca! Có người đang tiếp cận nơi này kìa!”

Nhìn từ ngoài cửa sổ vào thì họ phát hiện ra một người nhìn có vẻ không được tử tế lắm đang mon men lại gần đám trẻ con cùng đại thúc. Nhưng cả đám đang đứng ở cổng nên tầm mắt của hai huynh đệ liền bị chặn lại.

“Sao ông già này vẫn ở lại đây vậy? Chưa chịu đi sao?” Kẻ vừa mới đến phì phèo điều thuốc trên miệng, nghênh ngang hỏi.

“Giao có tí tiền, nhét kẽ răng còn chẳng đủ mà dám thò mặt ra sao? Không sợ bị đại ca cho ăn đòn à?” Một tên nữa không biết từ đâu xuất hiện chen vào.

“Đại ca...” Tiêu Tử Nhưng nghĩ thầm, nhiều năm qua cô nhi viện bị mấy tên côn đồ này liên tục đến gây khó dễ, vì lo đến sự an toàn của đám trẻ nên chỉ có thể nén giận.

Tên đàn ông kia đột nhiên túm lấy cổ áo đại thúc, hét lớn: “Dám nói là sẽ không nộp sao? Xem như ông tự tìm đến chỗ chết rồi!” Đám nhóc bên cạnh sớm đã bị dọa cho sợ, đồng loạt khóc thật lớn.

Ngay lúc hắn định đánh vào mặt y thì bị một bàn tay bắt được, ngập ngừng dừng tại không trung.

Bởi vì quá sợ hãi nên đại thúc nhắm mắt lại, nhưng đợi qua một hồi vẫn không thấy cái gì giáng xuống, he hé mở ra. Trợn mắt nhìn một chàng trai túm chặt cánh tay cơ bắp của tên côn đồ, bóp chặt đến nỗi hắn đau đến nỗi mặt méo như sắp khóc đến nơi.

“Mày, mày là ai? Dám phá hư chuyện tốt của tao... A!!!” Lời nói còn chưa dứt, hắn đã bị cho một phát đập đến quỳ gối trên mặt đất, vì quá đau nên giờ phút này đang lăn lộn trên mặt đất làm tất cả những ai đang có mặt đều cả kinh.

Chàng trai nọ buông hắn ra, lạnh như băng cảnh cáo: “Nơi này là địa bàn của tôi! Sau này nếu bọn bây còn dám lảng vảng thì đừng trách tại sao mạng của mình lại ngắn như vậy! Khôn ngoan thì mau tìm hiểu về Âm thiếu đi!” Cậu vừa dứt lời, đám người kia liền trợn tròn mắt, kêu to: “Cái gì? Âm Thiếu? Là bang phái nhà họ Âm? Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Xin đại thiếu gia tha tội cho đám tiểu nhân có mắt không trông! Chúng tôi lập tức, lập tức biết ngay đây!” Tên cầm đầu bỏ của chạy lấy người, kéo theo sau là đám đàn em vô dụng.

Chàng trai nọ dáng người cao gầy, so với đại thúc còn cao hơn nửa cái đầu, gương mặt bị mũ che mắt, nhưng có thể nhìn ra là một người rất trẻ. Chắc phải là một người có lai lịch không nhỏ mới có khí chất đáng sợ như thế, nhưng mà dấu gì cũng là ân nhân nên cũng phải chào hỏi một tiếng cho phải phép đi!

“Cảm ơn tiên sinh đã cứu giúp! Tôi là Tiêu Tử Nhưng! Mạo muội cho tôi hỏi quý danh của tiên sinh?”

Cả người Âm Vân cứng đờ, tiếng nói thân thuộc ấy đang ở cạnh tai, sau lưng là người mình đã tưởng niệm rất nhiều năm mà không thể xoay người lại hung hăng ôm lấy, thật sự rất khó chịu! Vừa lúc ở trên xe, thấy một đám hỗn đản muốn rước phiền phức cho baba thân yêu cậu đã cảm giác được sự nguy hiểm. Không nghĩ ngợi gì lấy mũ đội lên đầu rồi lao ra khỏi xe, không nghĩ tới đám rác rưởi kia lại dám động thủ, cậu nhanh chóng tiến tới túm hắn, một quyền vừa đập vừa bẻ xương! Ai nói mày dám đánh baba chứ? Gãy một tay là còn nhẹ đấy!

Không dám quay đầu lại vì lo baba sẽ nhận ra mình, rời đi lại sợ thất thố nên cậu đành phải ngu ngơ đứng yên...

Du Du: Đã beta lại lỗi chính tả cùng câu cú lộn xộn! Thực xin lỗi mọi người ‘A’

28. Chương 28: Tin Tức

Editor: Du Bình

“Có gì không ổn sao thưa tiên sinh?” Thấy chàng trai kia không có trả lời, Tiêu Tử Nhưng nghĩ hoặc hỏi.

“À, xin lỗi anh...” Cậu cố ý hạ giọng xuống, sợ rằng baba sẽ nhận ra.

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên, Âm Vân từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại màu trắng với thiết kế gấp ra, nhấn nút nghe. “Vân! Đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ baba nhận ra em rồi?” Giọng nói của Âm Vũ truyền đến.

“Không có, không có! Em sẽ lập tức quay lại ngay!” Âm Vân cúp điện thoại, rồi quay đầu nhanh chân bước về xe, trước khi rời đi còn bỏ lại một câu: “Hẹn gặp lại!”

Nói rồi ngồi xe rời đi, để lại một Tiêu Tử Nhưng mang bộ mặt kinh ngạc.

Tiêu Tử Nhưng ngây ngốc nhìn theo chiếc xe cao cấp che rèm chạy ngang tầm mắt, bên trong trừ bỏ người con trai nọ, hình như còn một người nữa? Nhưng cái làm y không nói lên lời không phải là do người, mà là do chiếc di động gấp trắng kia!

Cuộc đời y không thể quên được buổi tối mình đưa hai chiếc điện thoại cho hai người nọ, hai cái giống nhau như đúc chỉ khác một chiếc trắng còn chiếc kia màu đen. Đại thúc tuyệt đối không thể nhớ nhầm được đâu! Nhưng mà... chắc chỉ là trùng hợp thôi! Mẫu điện thoại đó bán nhan nhản trên thị trường. Hơn nữa người kia không thể là Vân nhi được! Chỉ nhìn dáng người thôi đã thấy cao lớn hơn rất nhiều rồi! *(Tác giả nhận không được chen vào: Đại thúc à~ Người quên rằng đã mấy năm rồi sao? Người ta cũng phải dậy thì chứ?)*

Hiển nhiên Tiêu Tử Nhưng không hề nhớ chuyện này nữa, ngày hôm sau liền đem nó vứt vào một góc...

Ở trên xe, Âm Vân hồi tưởng lại cuộc nói chuyện ban nãy. Baba đúng thật là không nhận ra cậu sao? Thật là đáng chết mà!

Lại một đợt chuông lớn vang lên, Âm Vũ liền nghe ngay lập tức: “Tra được rồi?”

Đầu bên kia đáp lại: “Vâng thưa chủ tịch! Thông tin về cô nhi viện ngài yêu cầu đã được điều tra xong! Ngôi viện được xây dựng vào 45 năm trước, là do vị Cha sứ họ Trần hiện tại 62 tuổi tự lực cánh sinh sáng lập viện. Nhưng sau một thời gian ngắn, Viện trưởng Trần không còn đủ tiền để tu bổ khiến viện cứ một năm lại thêm một năm già cỗi thêm. Hiện nay chính phủ chuẩn bị thu mua miếng đất này với giá rẻ, đập tòa nhà đi xây chung cư nhà ở. Viện trưởng Trần muốn giữ nơi này nhưng không đủ tài chính nên rất phiền não thưa chủ tịch!”

Chẳng lẽ lý do baba trông không được vui là vì lý do này? Thật muốn thay baba giải quyết hết mà! Hần liền nói với thư ký: “Phiền cô rút trong tài khoản cá nhân của tôi năm trăm vạn quyền góp cho cô nhi viện. Nhưng cũng chú ý theo dõi động tĩnh của Viện trưởng Trần cho tôi, tránh để ông trục lợi vào chuyện khác!”

“Vâng thưa chủ tịch! Tôi sẽ làm ngay!” Dương trợ lý không dám chậm một phút, ngắt điện thoại xong lập tức làm việc.

Trở lại dinh thự riêng, nơi được hai anh em mua để trở về thả lỏng tâm tình, tạm thời không cần phải quan tâm đến chính sự công văn. Dinh thự chính chỉ để dịp quan trọng họ mới trở về, còn chỗ này, là để nghỉ ngơi!

Ngồi trên sofa trong phòng khách, Ám Vũ chợt nói: “Vân, anh đang nghĩ đến một kế hoạch có thể đưa baba trở về!”

“Cách gì???”

“Để anh nói...” Ám Vũ kề sát tai cậu, thầm thì nói nhỏ.

Ám Vân nghe xong, hơi nghi ngờ: “Liệu có được không? Em sợ baba sẽ tức giận...”

“Trước mắt cũng chỉ có phương án này. Còn thế nào nữa thì tính sau!” Ám Vũ đứng dậy, trở về phòng chuẩn bị công việc cho ngày mai.

Còn mình Ám Vân ở lại, cậu chợt nhớ về thanh âm của baba. Tám năm, đã tám năm không được nghe thấy của người, chỉ một lần muốn được nghe lại tiếng gọi “Vân nhi!” tình cảm từ người ấy. Hi vọng kế hoạch lần này thành công để ba người họ có thể ở bên nhau như xưa.

29. Chương 29: Kế Hoạch (thượng)

Cô nhi viện quanh năm bình lặng bỗng nhiên nhận được số tiền quỳên tặng hơn năm trăm vạn từ một tổ chức giấu tên khiến cho mục sư cảm thấy giật mình. Chắc ai cũng biết, thời điểm buổi sáng Cha Trần nhận được tin này shock đến nỗi bệnh tim tái phát. Đầu năm nay các tổ chức từ thiện đến quỳên góp thực hiếm! Mà còn là một số tiền khổng lồ như vậy thì lại càng không có! Vốn là quỹ để dành của viện sắp cạn kiệt rồi, nhưng đột nhiên lại có một khoản tiền lớn như vậy rơi trúng đầu, cứu mấy đứa nhỏ thoát khỏi cảnh lưu lạc đầu đường làm mọi người đều mừng muốn khóc mà dập tạ cảm ơn ông trời!

Tin tức này rất nhanh được truyền đến tai Tiêu Tử Nhưng khiến đại thúc kích động đến nỗi suýt chảy nước mắt. Nếu như hồi nhỏ không có cô nhi viện này thu nhận, thì y đã sớm chết đói đầu đường rồi! Khi xưa viện trưởng nhặt được y ở đầu đường, thương tình mang y về, cho y một mái ấm yên ổn. Chính vì vậy y muốn trở về để chăm sóc cho những đứa trẻ đáng thương. Nhìn chúng, đại thúc có thể phảng phất thấy mình của ngày xưa, được cười đến sáng lạn mới hạnh phúc làm sao.

Trong văn phòng, Viện trưởng cùng Tiêu Tử Nhưng cùng nhau thảo luận về cách dùng tiền thế nào cho tốt.

“Tử Nhưng à, có số tiền kia đúng là chúng ta có thể tu sửa cô nhi viện cho bọn nhỏ sống thoải mái hơn! Nhưng mà...” Về mặt viện trưởng lo lắng.

“Có gì khúc mắc vậy Viện trưởng?”

“Chú lo lắng bên chính phủ vẫn muốn kiên trì lấy đất... như vậy chúng ta có tiền cũng vô dụng...” Viện trưởng nói ra vấn đề mình đang lo lắng.

“Vậy phải làm sao bây giờ ạ?”

“Cái này chú sẽ nghĩ cách! Giờ con mau ra nhìn đám nhỏ đi!” Viện trưởng sợ mấy đứa không có ai trông coi sẽ gây ra chuyện nên bảo đại thúc đi xem chúng.

Tiêu Tử Nhưng cũng chỉ có thể bắt lực ra khỏi phòng, viện trưởng làm vậy cũng là muốn cho y không lo lắng đúng không... Nhìn những đứa trẻ hồn nhiên vui vẻ nô đùa trong sân mà đại thúc chỉ mong rằng chúng sẽ vĩnh viễn không trưởng thành để phải bước chân vào cái xã hội xấu xa này. Trong lúc suy nghĩ, y đột nhiên nhớ tới người con trai nọ, sau khi có cậu ta xuất hiện thì không còn thấy đám côn đồ đến phá quấy nữa. Rốt cuộc cậu ta là ai?

Điện thoại trong văn phòng bỗng vang lên nhiều hồi, ngay khi viện trưởng vừa bắt máy liền nghe thấy người gọi hỏi ngay: “Xin hỏi ngài có phải là Viện trưởng Trần không?”

“Vâng, chính là tôi! Mạn phép cho tôi hỏi anh là?”

“Tôi là Chủ tịch Âm thị, muốn cùng ngài trao đổi một số chuyện.”

“Âm thị? Tập đoàn đệ nhất toàn cầu? Xin hỏi chúng ta cần nói chuyện gì?” Viện trưởng không phải là chưa từng được nghe đến danh tiếng của Âm thị, nhưng mà nhân vật tiếng tăm lẫy lừng này muốn gì ở một người bình thường như ông?

“Tôi có nghe nói chính phủ muốn thu hồi mảnh đất hiện tại cô nhi viện của ngài đang tọa có đúng không? Nếu như tôi nói tôi có biện pháp giúp ngài thì ngài có cảm thấy hứng thú không?”

“Thật sao? Ngài có biện pháp sao?” Vốn là chuyện không còn chút hi vọng. Nay lại xuất hiện kỳ tích!

“Đúng vậy! Nhưng nếu muốn nhận được sự trợ giúp của chúng tôi thì phải thương thượng một chút!”

“Thương lượng? Các ngài muốn gì...?” Viện trưởng nghĩ thầm: quả nhiên là chẳng có miếng bánh nào miễn phí hết!

“Nếu như ngài muốn căn nhắc thì phiền ngài đến quán café trên đường OO một chuyến gặp tôi, có được không?”

30. Chương 30: Kế Hoạch (hạ)

Cha Trần rất dễ dàng có thể tìm đến được địa điểm đã hẹn trước. Có một người phụ nữ đang ngồi trong góc, trên người bận trang phục công sở, đoan chính lại nhã nhặn, Cha Trần không nghĩ ngợi gì liền tiến tới cái bàn nọ.

“Xin hỏi, cô là người của Âm thị đúng không?”

“Vâng, mời tiên sinh ngồi!” Thư ký Dương đứng dậy, lịch sự mời viện trưởng ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Cha Trần đã thấp thỏm, không nhịn liền hỏi: “Xin hỏi... Chủ tịch vừa nói trong điện thoại là chúng ta phải thương lượng?”

“Vâng, đây là điều kiện của quý chủ tịch! Mời ngài xem qua!” Trợ lý dương lấy từ trong cặp táp ra một tập công văn, đưa cho Cha Trần.

Ông nhận lấy, trên đó có ghi.

Nếu như có thể hoàn thành được ba điều kiện này, Âm thị sẽ thay cô nhi viện gánh toàn bộ trách nhiệm!

- 1. Để Tiêu Tử Nhưng tiên sinh hiện tại trong viện đến nhà họ Âm đảm đương chức vụ quản gia.**
- 2. Tiêu Tử Nhưng tiên sinh phải làm việc cho nhà họ Âm một năm. Trong khoảng thời gian này, vì bất kỳ lý do nào cũng không được từ chức. Nếu làm trái khế ước sẽ vô tác dụng.**
- 3. Sau một năm, nếu vô cớ nghỉ việc thì khế ước cũng sẽ vô hiệu.**

“Tại sao lại bắt Tử Nhưng phải đảm đương chức vụ quản gia?” Cha Trần đưa ra nghi vấn sau khi đã xem hết nội dung của hợp đồng.

“Căn cứ theo điều tra, Tiêu Tử Nhưng tiên sinh phi thường thích hợp với chức vụ quản gia của chúng tôi! Huống hồ cô nhi viện của ngài đâu chỉ có một mình Tiêu Tử Nhưng tiên sinh làm việc, còn nhà họ Âm hiện tại đang thiếu một vị quản gia chăm chỉ!” Dương trợ lý mang những lời đã được chuẩn bị cẩn thận từ trước giãi giải.

“Cái này... tôi cần phải về hỏi ý kiến của cậu ấy đã...” Cho dù có là vì vô nhi viện thì ông cũng không thể bán Tử Nhưng đi được a!

“Được thôi! Nếu như các ngài đồng ý thì hãy ngài và Tiêu Tử Nhưng tiên sinh ký tên vào hợp đồng này, như vậy khế ước của chúng ta hoàn thành! Cũng xin được nhắc ngài nên quyết định sớm một chút, thời gian chính phủ đến thu mua đất không còn xa đâu! Xin hãy cân nhắc tâm ý của chủ tịch chúng tôi!” Phần việc của trợ lý Dương trên cơ bản là đã xong.

“Vâng, chúng tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận! Xin cảm ơn lòng tốt của các vị!” Cha Trần đứng dậy rời khỏi, trong tay cầm theo hợp đồng.

Sau khi ông rời khỏi, trợ lý Dương liền lấy điện thoại, bấm số: “Chủ tịch! Tôi đã đưa khế ước cho Viện trưởng Trần, nhưng ông ấy còn chưa đồng ý, nói muốn về thương lượng với Tiêu Tử Nhưng tiên sinh!” Cô đem sự tình báo cáo qua một lượt cho Âm Vũ nghe.

“Tốt lắm! Kết quả ra sao thì báo cho tôi!” Âm Vũ trầm thấp nói.

“Tôi đã rõ thưa chủ tịch!”

Cha Trần trở lại cô nhi viện, vội vàng gọi Tiêu Tử Nhưng vào phòng làm việc, đem chuyện khế ước nói rõ với y. Đem bản hợp đồng ra, chỉ cho y xem ba điều khoản ghi trên đó.

“Cái gì đây? Sao lại bắt con đi làm quản gia chứ?” Tiêu Tử Nhưng không hiểu ba điều kiện, y thì có liên quan gì chứ?

“Chú cũng không rõ, mà cái cô họ Dương kia nói rằng họ đang thiếu một quản gia biết việc nên rất coi trọng con!” Cha Trần thành thật nói lại những lời của Dương trợ lý cho đại thúc nghe.

Nếu như đại thúc nhận lời làm quản gia, có nghĩa là có thể cứu được cô nhi viện... và những đứa trẻ đáng thương sẽ không phải chịu cảnh vô gia cư...

31. Chương 31: Quyết Định

Editor: Du Bình

Nếu như đại thúc nhận lời làm quản gia, có nghĩa là có thể cứu được cô nhi viện... và những đứa trẻ đáng thương sẽ không phải chịu cảnh vô gia cư...

“Được! Con sẽ đi!” Cầm lấy bút trên bàn, đại thúc chuẩn bị ký tên xuống bản hợp đồng.

“Tử Nhưng à, con nên suy nghĩ thêm đi! Không chừng bọn họ sẽ gây khó dễ cho con mất...” Cha Trần tuy rằng muốn cứu viện, nhưng đây là một bước đi mạo hiểm... thật đúng là muốn dồn ông vào chỗ khó mà!

“Không sao đâu ạ! Vì cô nhi viện, vì bọn nhỏ, con có chịu chút khổ cũng không sao!” Nói xong, y liền quyết đoán ký tên rồi đưa lại cho Cha Trần.

Tiếp nhận khế ước, ông ký nhanh ba chữ Trần Chính Biên, nói với y: “Tử Nhưng, cảm ơn con!” Sau đó liền lấy ra điện thoại, bấm số.

“Xin chào, xin hỏi đầu dây bên đó là ai vậy?” Thanh âm của một cô gái truyền đến.

“Tôi là Viện trưởng Trần! Chúng tôi đã đồng ý chấp thuận các điều kiện của Âm gia!”

“Hợp tác vui vẻ, tất cả những vấn đề của cô nhi viện sẽ do chủ tịch xử lý. Theo khế ước, chúng tôi sẽ cho người đến đón Tiêu tiên sinh! Nhưng nếu Tiêu tiên sinh rời khỏi cô nhi viện, thì sẽ không có người trông coi đám trẻ đúng không? Chủ tịch đã phân phó cho tôi tìm mấy người bảo mẫu đến coi như bồi thường cho viện. Đương nhiên về phần tiền lương sẽ do Âm gia chi trả!” Dương trợ lý nói xong liền tắt điện thoại.

Cha Trần cảm động cầm lấy tay Tiêu Tử Nhưng, run run xúc động: “Tử Nhưng à, chân thành cảm ơn con! Cảm ơn con đã cứu lấy cô nhi viện này! Cảm ơn con!” Trừ bỏ nói cảm ơn thì ông không biết nói gì thêm để biểu đạt lòng biết ơn của mình.

“Viện trưởng đừng nói thế! Đây là trách nhiệm của con mà!” Tiêu Tử Nhưng thấp giọng an ủi ông.

“Tử Nhưng à, một lát nữa sẽ có xe đến đón con. Con có muốn đi chào bọn nhỏ không?” Dù sao đám nhóc cũng rất thích đại thúc.

“Vâng, con sẽ đi xem sao! Thuận tiện soạn hành lý luôn!” Dứt lời, đại thúc liền rời đi, để lại một mình viện trưởng thì thầm: “Thật sự rất biết ơn con!”

Sau khi kết thúc cuộc gọi với viện trưởng, Dương trợ lý gọi ngay một cuộc điện thoại khác: “Thưa chủ tịch! Mọi chuyện đã được xử lý gọn ghẽ!”

“Tốt! Tối nay đi đón người, phải thật cẩn thận không được phạm bất kỳ một sai lầm nào!” Âm Vũ ngắt điện thoại, vừa nghĩ đến đêm nay có thể gặp lại baba, trong lòng không ngừng nhảy nhót.

Sau đó liền báo cho Âm Vân: “Vân! Đêm hôm nay baba sẽ trở lại!”

“Thật sao? Ngay hôm nay á? Em sẽ nhanh chóng xử lý hết công việc rồi lập tức về nhà!” Âm Vân vội vàng tắt máy, đem công sự của bang sắp xếp ổn thỏa.

Âm Vũ lại tiếp tục cầm điện thoại lên, chuẩn bị nằng khi đất có cô nhi viện từ tay chính phủ.

“Xin chào, đây là Bộ quy hoạch! Xin hỏi quý ngài cần gì ạ?” Thư ký bắt máy.

“Cho tôi gặp bộ trưởng của mấy người!” Âm Vũ một lời ngắn gọn mà mạnh mẽ, khiến cho thư ký nọ nhất

thời há hốc mồm.

“Thật ngại quá! Xin hỏi quý ngài có hẹn trước không vậy? Nếu muốn gặp bộ trưởng thì phải có hẹn sẵn!” Vị thừa ký kia hoàn toàn không biết là ai gọi đến nên dùng câu đáp lại theo tiêu chuẩn.

“Tôi là chủ tịch của Âm thị! Xin hỏi cần hẹn trước sao?” Nếu không phải hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, thì nhất định Âm Vũ sẽ chất vấn cô gái kia đến phát khóc thì thôi!

32. Chương 32: Nhập Gia

“Tôi là chủ tịch của Âm thị! Xin hỏi cần hẹn trước sao?” Nếu không phải hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, thì nhất định Âm Vũ sẽ chất vấn cô gái kia đến phát khóc thì thôi!

“Âm gia?! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi ngài! Tôi lập tức sẽ nói máy ngài đến ngài bộ trưởng!” Nghe được bốn từ “Chủ tịch Âm thị”, thư ký thiếu điều muốn ngất, một chút cũng không dám làm cao, chỉ sợ sai sót gì là sẽ đánh mất bát cơm của bản thân.

“Bộ... bộ trưởng! Âm gia tìm ngài!” Thư ký cả lăm thông báo, phân nửa hồn đều bay đi hết rồi!

Bộ trưởng kinh ngạc, Âm gia tự xưng tìm đến ông làm gì vậy? Chẳng lẽ ông già này đặc tội hắn?

“Xin hỏi ông là Bộ trưởng bộ Quy hoạch đúng không?” Thanh âm Âm Vũ trầm thấp, không tránh khỏi lộ ra mấy phần uy nghiêm.

“Vâng là tôi! Xin hỏi chủ tịch có vấn đề gì sao ạ?” Bộ trưởng mang ngữ khí nịnh bợ, cẩn cẩn dục dục không dám đắc tội.

“Tôi muốn mấy người buông tha cho mảnh đất của cô nhi viện trên đường XX! Đem nó bán cho Âm gia!” Ngữ khí hắn cường ngạnh, hoàng toàn không để cho người nghe lệnh có lựa chọn khác.

“Không thành vấn đề! Nếu ngài muốn thì chúng tôi xin tặng cho ngài! Xin hỏi còn chuyện gì không ạ?” Không một chút chần chừ cũng không bàn tính đến giá cả, Bộ trưởng một đường mang miếng đất nọ bán cho Âm Vũ. Nếu làm trái yêu cầu của hắn? Chuẩn bị thùng cacton nghỉ hưu sớm đi!

“Không, trước mắt cứ vậy đi!” Âm Vũ nhếch miệng ngất điện, chỉ cần một cuộc gọi là có thể giải quyết gọn gàng, lại còn có thể mang baba trở về! Quả thật rất đáng giá! Hiện tại hắn chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi đến buổi tối mà thôi!

Không quá lâu sau, quả nhiên có một chiếc xe hơi cao cấp che rèm kín mít đỗ trước cửa cô nhi viện. Cửa

mở, một người đàn ông bận âu phục đen bước ra, cúi đầu chào: “Chào tiên sinh! Tôi là người được chủ tịch sai đến đón ngài! Mời tiên sinh lên xe!”

Tiêu Tử Nhưng tay xách hành lý, vẫn cố nán lại nhìn viện trưởng cùng đám trẻ thêm một lúc rồi quay đầu lên thẳng xe, tránh cho lúc đi rồi thì lại hối hận...

Qua cửa kính, nhìn thấy viện trưởng cùng mấy đứa bé cùng nhau vẫy chào làm đại thúc đột nhiên dấy lên cảm xúc luyến tiếc rằng mình sắp phải rời xa đại gia đình...

Cứ ngẩn người nhìn ngoài cửa, y tưởng tượng ra cuộc sống tương lai của mình. Có lẽ là cả ngày sẽ phải làm việc nhà, rồi còn bị... ngược đãi?! Mà viện trưởng đã từng nói, có khi cả ngày sẽ bị gây khó dễ? Sống không bằng chết? Nghe nói ông chủ này cá tính rất cổ quái, một bó tuổi to rồi còn giống trẻ con thích chọn đông chọn tây! Thật sự rất kỳ quái!

Ôm chặt những suy nghĩ miên mang, y không biết xe đã ngừng lại, bên tai nghe thấy tiếng lái xe gọi mình: “Thưa Tiêu tiên sinh, đến nơi rồi!” và vòng ra đằng sau mở cửa cho đại thúc.

“Cảm ơn anh!” Tay xách hành lý, đại thúc cẩn thận nhìn nơi mình sẽ ở trong một năm nữa. Một tòa biệt thự hai tầng, có cổng lớn, bề ngoài chỉ sơn hai tông màu, thoát nhìn có vẻ rất đơn điệu nhưng không mất đi vẻ cao nhã. Đi vào cổng, bên trong thật rộng lớn, thiết kế của từng phòng không hề giống nhau, tuy là biệt thự hai tầng nhưng lại không hề có trần tầng một, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy nóc nhà! Quả thực là rất độc đáo!

“Khụ khụ!” Một trần ho khan vang lên mới kéo dời sự chú ý của đại thúc, y quay ra phía đó liền nhìn thấy một bà lão.

“Cậu là Tiêu Tử Nhưng đúng không? Tôi là tổng quản của nhà này, cậu cứ gọi tôi là Gia mẫu! Sau này mọi chuyện của cậu sẽ do tôi lo liệu, hơn nữa sẽ sắp xếp cho cậu một công việc thật tốt! Các thiếu gia quả thật rất coi trọng cậu!” Lão bà... à không phải là Gia mẫu thoát nhìn tuổi có vẻ lớn nhưng thật không nghĩ rằng mỗi lời nói lại rất vang, rất mạnh mẽ!

“Hiện tại tôi sẽ đưa cậu đến phòng của các thiếu gia! Cậu nên nhớ cho thật rõ!”

Du Du: 2 chương này Du chém hơi nhiều a~ mong mọi người thông cảm ‘A’

33. Chương 33: Gia Mẫu

Editor: Du Bình.

Theo Gia mẫu đi lên tầng, hành lang tầng hai chạy một đường lan can, do không có phần sàn ở giữa nên

phạm vi đi lại bị thu nhỏ, tựa như phần khung không hề giống nhau, nhưng thật ra lại rất lớn, ba người đi song song còn dư một khoảng khá.

Không lâu sau, Gia mẫu đưa y đến phía bên phải cuối tầng hai, bà chỉ tay vào căn phòng trong cùng, nói: “Đây là phòng của Cậu cả! Sau này cậu sẽ phụ trách việc quét tước, dọn dẹp!”

“Vâng....” Đại thúc âm thầm nhớ vị trí căn phòng, miễn cho sau này xuất hiện sai lầm thì ông chủ sẽ trút giận lên cô nhi viện.

Sau đó bà lại chỉ sang căn phòng cách đó một gian, là gian thứ ba, dặn dò y: “Đây là phòng của Cậu hai! Cũng sẽ được cậu phụ trách làm công việc vệ sinh như phòng cậu cả!”

Quả nhiên! Vừa mới đến đã bị phân cho công việc khó nhằn rồi! Xem ra một năm tới đây đại thúc chắc cũng không hẳn là nhàn hạ đâu!

“Xin lỗi Gia mẫu, con có chuyện muốn hỏi người!”

“Cậu cứ nói! Sau này có bất kỳ thắc mắc gì trong cái nhà này đều có thể trực tiếp hỏi già!”

“Tại sao tất cả mọi người đều gọi ông chủ là ‘Chủ tịch’ mà Gia mẫu lại kêu ngài là ‘cậu cả’ vậy? Và còn có cả cậu hai?” Từ lúc vào cửa, đại thúc đã thấy người nhà này có cách gọi ông chủ bất đồng. Chẳng lẽ lại không cùng một người?

“À, là vì già đây đã nhìn các cậu chủ lớn lên từ bé nên nhất thời khó có thể đổi được cách xưng hô, các cậu chủ cũng không có ý phản đối nên trong nhà này chỉ có già mới gọi khác người thôi! Còn ‘cậu hai’, chẳng lẽ cậu không biết nơi này có hai chủ sao?” Về mặt của Gia mẫu thực kinh ngạc.

“Ah! Là vì không có ai nói với con có hai ông chủ hết!” Xong rồi! Một chủ đã khiến y đau đầu, hiện tại còn nhiều hơn một! Ông trời ơi! Người muốn đùa chết con có phải không? Thật sự rất lo lắng một năm nữa có thành ngày giỗ của con không a?

“Còn phòng ở giữa là phòng của cậu! Mau mang hành lý vào đi!” Gia mẫu trực tiếp mở cửa căn phòng mà họ đang đứng trước.

“Cho con hỏi, tại sao phòng con lại phải ở giữa phòng của các ông chủ ạ?” Không phải giúp việc bình thường toàn phải ở phòng linh tinh sao? Đại thúc vừa hỏi vừa đi vào.

Không nhìn thì không sao, nhưng vừa ngó một cái là dọa chết người! Gian phòng này so với nơi y ở trong cô nhi viện còn to lớn, tốt gấp hơn nhiều lần! Hơn nữa còn có phòng tắm riêng, phòng thay trang phục! Y không nghĩ rằng thân là người giúp việc có thể được ở phòng tốt thế này nha! Hóa ra các ông chủ cũng không phải là người thích bóc lột!

“Là vì muốn cậu tiện đường chăm sóc các cậu chủ!” Nghe được câu trả lời muộn màng này, đại thúc liền rút đi lời khen của mình. Hóa ra chỉ là muốn tôi trở thành bảo mẫu 24/24 thôi sao? Đúng là một đám người xấu xa!

“Bây giờ cậu đi tắm đi! Nhìn luộm thuộm quá! Nên nhớ rằng các cậu chủ rất yêu sạch sẽ! Hoàn hành thì đến nhà bếp gấp giã!” Gia mẫu nói xong liền rời khỏi để lại một đại thúc có chút bất mãn. Thôi thì kính già yêu trẻ! Coi như căn phòng này là phần thưởng cũng không tệ rồi!

Bay nhanh đi tắm, tùy tiện mặc một bộ quần áo thoải mái rồi đến bếp tìm Gia mẫu, đại thúc đột nhiên phát hiện biệt thự lớn thế này chỉ có độc Gia mẫu và mình, người hầu đều không có. Chẳng lẽ không thuê nổi sao? Mà sao có khả năng đó được?

Xuống tầng một, rẽ sang bên trái, mở ra trước mắt đại thúc là nhà bếp sạch sẽ, bên ngoài còn bày bàn ăn theo phong cách tiệc châu Âu, này đây là bàn ăn cho hai người phải không? Còn Gia mẫu thì đang tắt bếp chuẩn bị cơm nước.

“Gia mẫu à, tại sao nhà lớn thế này mà lại không có người giúp việc a? Chẳng lẽ chuẩn bị bữa ăn đều là do một tay người làm sao?” Đại thúc đến gần bà, hỏi nhỏ.

“Do các cậu chủ không thích nhiều người, chỉ chờ đến lúc họ đi thì mới có giúp việc đến đây dọn dẹp. Còn nấu nướng? đương nhiên cậu sẽ phụ trách!” Gia mẫu mang toàn bộ dụng cụ cùng thực phẩm nhét vào tay đại thúc.

34. Chương 34: Quen Biết?

“Nhưng con chỉ biết vài món cơ bản thôi ạ! Vậy có ổn không thưa Gia mẫu?” Ông chủ tai to mặt lớn không phải là đùa ăn theo tiêu chuẩn nhà hàng năm sao sao?

“Hai cậu chỉ thích ăn cơm canh mùi vị gia đình! Cậu biết nấu món gì thì cứ nấu món nấy!” Gia mẫu bỏ lại câu nói kia, sau đó lập tức rời khỏi, không rõ là đi nơi nào mất rồi.

Đúng là làm khó người khác a!! Nhưng mà nếu nấu không ngon thì bản thân sẽ phải nghe trách mắng! Tốt nhất là mang tài năng bản thân xuất ra thôi!

Không lâu sau đó, trên bàn ăn đã xuất hiện cả một bữa tiệc thịnh soạn! Nhưng mà y rất lo lắng khẩu vị của các ông chủ nha! Đúng là làm giúp việc quả thật không dễ dàng gì mà!

Bày biện xong, đang bận rộn rửa dụng cụ cùng nồi niêu cho tiết kiệm thời gian, y bỗng nghe thấy tiếng cửa lớn được mở ra. Các ông chủ về? Có nên bước ra nghênh đón không? Nhưng mà Gia mẫu chính là không có công đạo! Trên tay y đều là bọ, giờ phải tăng tốc độ để có thể kịp ra đón người thì phía sau đột nhiên bị ôm lấy thật chặt! Nhà này còn có biến thái sao???!!!!

“Đợi một chút!! Máy người là ai?? Tại sao lại ôm tôi????!!” Không biết là ai đang ôm, trước tiên cứ giãy ra cái đã!

“Đừng nhúc nhích...” Thanh âm nam tính trầm thấp truyền đến tai phải y, còn có cảm giác cầm hấn đang tựa lên vai y.

“Cho chúng con ôm một lúc...” Một thanh âm không khác là bao truyền đến từ bên trái, bả vai bên trái của y cũng bị chiếm dụng.

Trái phải, trên dưới đều bị tấn công, đến cái đầu đại thúc chẳng thể nào quay nổi! Nhưng những giọng nói này... chúng quen thuộc không nói thành lời!

“Baba! Cuối cùng chúng con cũng tìm được người!” Hai người con trai nọ trăm miệng một lời cùng đồng thanh. Nghe được xưng hô nhiều năm bị lãng quên, thần trí của y dần bị kéo về rất lâu về trước.

“Buông! Buông ra! Các cậu mau buông ra!” Hai vòng tay kia cuối cùng cũng buông lỏng, y vội vàng xoay người.

Trước mặt đại thúc là hai người con trai tuy có bất đồng về phong cách nhưng lại giống như hai giọt nước. Cho dù chúng có lớn, có thay đổi đến mức nào đi chăng nữa thì đại thúc sẽ mãi mãi không thể nào quên được! Giờ đây cặp song sinh kia đồng loạt lo lắng nhìn chòng chọc y!

“Hai cậu... hai cậu????!! Tại sao lại ở chỗ này????!!” Đại thúc kinh ngạc đến nỗi cả câu cũng không thể nói ra đầy đủ.

“Trước tiên baba đừng kích động quá được không?” Âm Vân mở miệng khuyên nhủ, cậu thật sự rất sợ baba vì quá kích động sẽ xảy ra sự cố.

Xưng hô vừa lạ vừa quen ấy khiến cảm xúc bị dồn nén bao nhiêu năm bùng nổ. Đại thúc giận dữ nói lớn: “Đừng có gọi tôi là baba! Tôi không phải baba của các cậu!” Tiêu Tử Nhưng nói xong, hướng ra cửa bỏ chạy, một bộ như muốn tông cửa xông ra.

Nhưng đen đủi rằng Âm Vũ bắt tay trái, Âm Vân giữ tay phải cùng nhau kéo đại thúc giật người về phía sau, mang cả ba người trở lại tư thế ôm ấp ban đầu.

“Bỏ ra!! Mau bỏ tôi ra!! Hai kẻ lừa đảo đừng mong động đến tôi! Tôi khẩn cầu các cậu mau buông tôi ra!!” Giãy không được, cuối cùng y phải mang chút nước nỡ cầu xin hai người.

Nhìn thấy thái độ của y, Âm Vũ cùng Âm Vân không thể nào nhẫn tâm. Nhưng không muốn baba một lần nữa chạy mất nên chỉ có thể ôm chặt người.

“Cuộc điện thoại khi xưa không phải do chúng con sai người gọi! Chúng con thật sự không biết một cái gì hết!” Ám Vũ muốn nhanh chóng giải thích để gỡ bỏ hiểu lầm, để cho ba người được trở về cuộc sống sinh hoạt như trước.

“Lời của caca là thật đó baba! Là do cha chúng con gọi đi! Chúng con đều không làm!” Ám Vân theo sau phụ họa, nhượng cho Tiêu Tử Nhưng có chút mềm lòng.

Thấy tâm trạng của y đã dần ổn định trở lại, hai anh em lại càng cố gắng hợp sức thuyết phục.

“Năm đó chúng con phải rời đi là vì cha bắt ép chúng con phải trở về tiếp quản sự nghiệp của người, chứ anh em con có chết cũng không muốn rời!” Ám Vân nói ra nguyên nhân của sự chia cắt bao năm, cốt chỉ mong baba có thể tin tưởng

“Kỳ thật bao năm nay chúng con đều tìm kiếm baba. Nhưng baba chuyển nhà, lại không lưu lại chút dấu vết. Bọn con có tìm đến mấy cũng không được. Cho đến bây giờ, thật may quá! Baba đây rồi!” Ám Vũ nói rồi lại ôm đại thúc càng chặt hơn, dường như hắn đang sợ chỉ cần lỏng tay ra một chút là y sẽ lại đi mất.

“Có đúng... đúng là vậy không?” Trầm mặc một hồi, mãi mới nghe được thanh âm nhỏ như muỗi kêu của đại thúc truyền ra từ lồng ngực hắn...

35. Chương 35: Bình Minh

Editor: Du Bình

“Có đúng... đúng là vậy không?” Trầm mặc một hồi, mãi mới nghe được thanh âm nhỏ như muỗi kêu của đại thúc truyền ra từ lồng ngực hắn...

“Đương nhiên là thật rồi!” Rất sợ baba lại đi nữa nên hai anh em cùng trầm miệng một lời.

“Các cậu không gạt tôi đấy chứ?” Tiêu Tử Nhưng đã từng bị lừa một lần, nên bây giờ phải lặp lại câu hỏi lần nữa để yên tâm.

“Không! Không! Chúng con sẽ nói với cha! Baba hãy tin tưởng chúng con đi mà!” Ám Vân cường điệu giọng mình, sợ rằng baba sẽ không còn tin tưởng họ nữa.

“...” Tiêu Tử Nhưng im lặng, còn Ám Vũ và Ám Vân vẫn tiếp tục ôm lấy y không buông tay. Ba người cứ giằng co bên bàn ăn không nhúc nhích

“Tôi... tôi muốn đi nghỉ... Các cậu dùng bữa đi...” Tiêu Tử Nhưng giãy khỏi gọng kiềm kiềm của cặp sinh

đôi, lão đảo chạy về phòng. Dem cửa khoá lại, y mệt mỏi tựa vào tường rồi từ từ trượt xuống...

Hoá ra lúc trước chỉ là hiểu nhầm, tất cả là do cha của Âm Vũ cùng Âm Vân sắp đặt hết, hai đứa một chút cũng không liên can. Là do y không tin tưởng chúng... vừa rồi còn nháo như vậy, chắc chắn đã khiến hai anh em mất hứng không ít...

Lẳng lẳng nằm lên cái giường siêu cấp lớn, đại thúc lại nghĩ lại một màn vừa rồi, càng nghĩ càng chìm sâu vào nó, chẳng mấy chốc đã đi vào vào giấc ngủ từ lúc nào không hay...

Âm Vũ cùng Âm Vân đều mang vẻ mặt lo lắng đứng phía dưới tầng nhìn baba vào phòng...

“Ca... sao bây giờ? Em nghĩ baba sẽ không tha thứ cho chúng ta đâu...” Âm Vân vội vàng hỏi anh trai, cậu rất sợ mình gặp lại cảm giác sợ hãi vì mất mát trước kia.

“Anh không rõ nữa...” Thật ra hắn cũng không thể nào biết được đáp án chính xác.

Hai người thở dài rồi ngồi xuống ghế, nhìn một bàn ăn ngon mắt bày ra trước mắt, không khỏi suy đoán: “Đây không phải là do một mình baba làm hết đấy chứ?”

Âm Vân vội vàng cầm đũa gấp một miếng ăn thử... quả nhiên là mùi vị của baba! Mấy năm trước anh em cậu ăn một lần rồi nghiện, không nghĩ rằng có thể được thưởng thức món ngon thêm một lần nữa...

Âm Vũ cũng thử, trên mặt hắn lập tức lộ ra biểu tình hạnh phúc! Rồi mỗi người một đũa, bàn ăn đầy ắp dần dần vơi bớt rồi bị càn quét sạch!

“Ca! Lâu rồi chúng ta không được ăn ngon như bữa này!” Tuy đã được thưởng thức qua đủ loại sơn hào hải vị, nhưng so với những món ăn đơn giản của baba lại không thể nào tuyệt vời bằng!

“Đợi mai baba khôi phục lại bình thường thì chúng ta lại tiếp tục công cuộc...” Âm Vũ hăng hái còn tiếc nuối, muốn được ăn tiếp thật!

※ ※ ※ ※

Sáng sớm hôm sau, đại thúc tỉnh dậy đã nhận ra trên người mình có hai sức nặng vừa quen mà vừa lạ.

Quay đầu nhìn, y phát hiện ra hai anh em kia đang ôm chặt lấy mình! Trừ bỏ đầu ra thì y hết như cái gối ôm bị gấu gao cuốn lấy từ trên xuống dưới, đã vậy em em họ Âm còn đè cả đầu lên ngực y nữa! Trước đây chỉ là hai đứa trẻ thì không sao... nhưng mà giờ là thân hình đàn ông nên đè đại thúc có chỗ không thở nổi!

Cái chính là! Cặp song sinh kia ngang nhiên ngủ trần!! Đại thúc quay đầu là vừa vặn nhìn thấy vòm ngực

rắn chắc, còn có mùi hương nam tính kích thích khứu giác làm y không nhận nổi đồ mặt bưng bưng.

Hai đứa nhóc này đúng là chẳng đổi thay chút nào! Trước đây y thức dậy cũng thấy chúng không mặc quần áo mà sống chất quần lầy ôm chặt mình. Y có đổi giường thì ngày hôm sau cũng không đổi nên về sau cứ để mặc cho anh em chúng muốn làm gì thì làm.

Nhưng mà... bây giờ đã không còn là cha con nữa! Hai đứa bé ngày xưa đã biến thành người đàn ông chân chính mất rồi! Ấy thế mà vẫn giữ cái tính nết thích ôm người khác ngủ như con nít... Chẳng lẽ trong mấy năm qua đều không được ngủ ngon thế này?

Nghĩ vậy, trong lòng đại thúc bỗng nổi lên một trận đau xót...

36. Chương 36: Thẹn Thùng

Ấy thế mà vẫn giữ cái tính nết thích ôm người khác ngủ như con nít... Chẳng lẽ trong mấy năm qua đều không được ngủ ngon thế này?

Nghĩ vậy, trong lòng đại thúc bỗng nổi lên một trận đau xót...

Ngẩn người nghĩ một lát, sức nặng trên người đã không còn, thay vào đó là từng đợt hơi thở nóng bỏng phả vào tai y.

“Sáng tốt lành baba a~” Thanh âm này, là Vũ nhi.

Đại thúc lại cảm giác được thân thể hắn khẽ động, ây da, Vũ nhi của y ôm đã chặt giờ còn chặt hơn nữa!

Sau đó đến tai trái cũng phải run rẩy...

“Baba, dậy sớm vậy?” Đến lượt Vân nhi làm loạn.

Bị cả hai thân thể cường tráng ép vào, đại thúc cũng bắt đầu rục rịch đẩy hai người ra.

Nhưng một người sao địch nổi hai? Âm Vân cùng Âm Vũ đều không có ý định rời lỏng. Áp sát đến nỗi bộ vị khó nói nào đó liên tục đụng chạm vào y...

“Baba? Ba không thoải mái sao? Mặt tự nhiên hồng thế này?” Âm Vân thấy người trong lòng mặt còn đỏ hơn cả táo, không có hảo ý mà còn tiến sâu hơn.

“Ba đang thẹn thùng?” Âm Vũ khẽ sát má y, tà ác hỏi.

“Ai? Ai thẹn thùng chứ? Các cậu đừng có nói lung tung! Nhanh bỏ tôi ra! Mau!” Bị bắt trúng tim đen, đại thúc lắp bắp không thành lời.

“Được rồi, được rồi~ baba đừng có giận! Bọn con biết ba không thẹn thùng!” Hai anh em không hện, cùng đồng thanh dỗ dành baba đáng yêu.

“Đã biết còn không buông? Tôi còn phải chuẩn bị bữa sáng!” Nếu nhận ra đây không ngượng thì mau bỏ bàn tay đang lẩn mò ở hông tôi ra!

Anh em hấn đồng loạt rời đi, nhưng vẫn cố tình trêu đùa một chút khiến đại thúc nhảy dựng lên, nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi ma vương trước khi bị bắt lại a~

“Ca? Anh thấy sao rồi? Baba hình như rất tức giận...” Mặt Âm Vân nhăn lại, trong lòng không tránh khỏi phiền não.

“Tiếp tục cố gắng! Anh tin nhất định sẽ có chuyển biến tốt mà!” Hấn nhìn theo hướng baba vừa lao đi, kiên định nói với em trai.

Vừa chuẩn bị bữa sáng vừa lơ đãng nghĩ đến tình cảnh sáng nay của mình... Rốt cuộc thì cặp song sinh kia có ý gì với y? Muốn trêu chọc sao? Rõ ràng y còn lớn hơn chúng! Bị chúng trêu chọc lại không biết tiết chế mà đỏ mặt! Nhưng điều làm y lo nhất là thái độ của mình đối với hai đứa rất hung dữ, liệu có làm cho Vũ nhi và Vân nhi hiểu lầm y còn tính toán chuyện đã qua không?

Nghĩ rồi lại nghĩ, thành linh bị ôm lấy, nhưng không cần quay lại y cũng biết là người nào “tấn công” mình...

“Baba... ba đang sinh khí với chúng con có đúng không?” Âm Vân tựa vào bên trái y, uỷ khuất.

“Ba muốn chúng con làm thế nào thì mới được tha thứ đây?” Âm Vũ ở bên phải dùng ngữ khí khẩn cầu hỏi.

Ngoại trừ baba ra thì không một ai được nghe thấy ngữ khí nói chuyện đáng mất mặt này! Nhưng là baba thì bọn họ tình nguyện cúi đầu!

“Tôi... tôi không có...” Tiêu Tử Nhưng như đứa trẻ mắc lỗi, cúi thấp đầu.

“Baba, ba nói ba không có tức sao?” Âm Vũ cùng Âm Vân thừa dịp đánh lừa y, truy vấn.

“Tôi... không có... Nhưng mà...” Kỳ thật Tiêu Tử Nhưng không biết tại sao mình lại rống to như thế. Bởi vì trong người cảm thấy rất nóng nên mới nhịn không được mà kích động?

“Xảy ra chuyện gì sao? Nếu baba có phiền toái thì cứ nói thẳng, chúng con sẽ thay baba giải quyết...” Trong lời nói như dỗ dành trẻ con của Ám Vũ không hiểu sao lại có sức hấp dẫn không cưỡng lại được...

37. Chương 37: Hướng Dẫn

Editor: Du Bình

“Xảy ra chuyện gì sao? Nếu baba có phiền toái thì cứ nói thẳng, chúng con sẽ thay baba giải quyết...” Trong lời nói như dỗ dành trẻ con của Ám Vũ không hiểu sao lại có sức hấp dẫn không cưỡng lại được...

Tiêu Tử Nhưng ngây ngốc, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị hút vào giọng nói mê người của hấn, liền hồ hồ nói: “Tôi cho rằng các cậu có thói quen ôm người khác ngủ. Nghĩ đến điều đó là tôi không hiểu sao liền tức giận nữa... Mà đã sinh khí như thế thì cũng chẳng biết làm cái gì...” Càng nói càng nhỏ giọng, hấn không thể đào một cái lỗ mà chui xuống.

Lý do là thế a~ Tám năm xa nhau, anh em hấn cũng từng tìm người để phát tiết dục vọng, nhưng thử qua một đồng người đều không đạt được cảm giác như trên baba. Đúng là không phải cùng với người mình yêu thì thế nào cũng thấy ghê tởm!

Ám Vân cùng Ám Vũ nhìn nhau, so với kế hoạch họ dự đoán tương tự rồi! Đây chỉ có thể là “ghen”!!! Baba có thái độ như vậy thực khiến hai huynh đệ vui vẻ, nghĩ nghĩ không bao lâu nữa nên thêm mắm dặm muối phát triển tình cảm a~

“Ha! Baba à, người y hết trẻ con!” Ám Vân không nín được cười, trêu chọc y, trong đầu thầm nhủ: Baba không phải đáng yêu vừa đâu!

“Baba à, con nghĩ rằng vì baba ‘yêu’ chúng con nên tâm trạng trở nên tức giận đấy!” Ám Vũ chậm rãi chỉ dẫn cho y, tin tưởng rằng mình sẽ thành công.

“Yêu...?”

“Đúng vậy! Baba vì yêu chúng con nên mới thế đấy!” Cậu ở một bên phụ họa.

“Thích... là yêu đến quên tất cả... Baba à, người có thích anh em con không?” Cặp song sinh nắm chặt lấy tay y, tiến sát lại gần, mong chờ đáp án...

“Yêu đến quên mọi thứ... Mình yêu Vũ nhi và Vân nhi ư?” Đại thúc thì thảo trong miệng, tự tìm đáp án cho bản thân

Mẹ y cũng đã từng hỏi: “Tiểu Nhưng, con là thương chúng sao? Ý mẹ muốn nói là tình yêu lứa đôi, không phải là tình thân gia đình...”

Ám Vũ nhìn baba còn lưỡng lự rồi an ủi: “Baba à, người không cần suy nghĩ quá nhiều đâu... Chúng ta đâu có gì là quá đáng, ba chúng ta không phải là cha con ruột có máu mủ nên chẳng có gì là sai trái cả! Con chỉ cần baba nói ra tình cảm thật lòng của mình là tốt rồi...”

“Cảm giác thật ư... nếu như là tình cảm thật sự... thì tôi nghĩ... tôi hẳn là yêu hai cậu...” Y nói những điều mình sợ hãi giấu sâu trong lòng ra, nhưng vừa vượt khỏi miệng, tảng đá đè nặng trong tâm trí y liền biến mất khiến bản thân y lập tức thấy thật nhẹ nhõm.

“Vậy là được rồi!” Ám Vũ liền áp môi mình lên má phải y, còn Ám Vân hôn bên trái.

Tiêu Tử Nhưng gốc gác còn chưa tiêu hóa được hết nhiều sự thật nhảy ra, cứ vậy mặc cho hai người hôn. Hóa ra sống nhiều năm khổ sở cùng giận dữ như vậy, cũng chỉ do một chữ “Yêu”...

Lúc bình tĩnh, y nhận ra mình đang ngồi trên ghế, còn Vân nhi và Vũ nhi đang ở trong phòng bếp bận rộn chuẩn bị bữa sáng... Nhìn bóng lưng của họ, phát hiện hai anh em đã không còn là những đứa trẻ khi xưa nữa rồi... mà giờ hẳn cùng cậu có thể tự mình chống lại cả thế giới vì một người...

38. Chương 38: Tin Tức

Vào một buổi chiều nọ, đại thúc Tiêu Tử Nhưng thật nhàn rỗi xem TV. Ở cô nhi viện y không có thời gian mà tiếp xúc với nó, đã nhiều năm không được xem truyền hình nên đại thúc không dấu được sự hưng phấn của bản thân!

Bởi vì Gia mẫu nói y chỉ cần lo lắng chuyện quét tước phòng của sinh đôi, nhưng phòng của họ đều sạch sẽ đến chẳng biết phải quét cái gì. Nghĩ tới nghĩ lui, bản thân chẳng có công việc gì để làm nên không khỏi chú ý đến LED TV to đùng ở phòng khách. Từ trước đến giờ y chưa từng nhìn thấy cái TV nào to như vậy a~ và thế là không cưỡng lại sự hấp dẫn liền thò tay lấy điều khiển mở nó lên.

Oa!! Chất lượng hình ảnh của TV này thật tốt nha!!! Chuyển chuyển qua nhiều kênh để thăm thú một lúc, y bỗng dừng lại ở một kênh đang chiếu tin tức...

“Tin tức mới được cập nhật! Người nắm quyền Tiêu thị – Phu nhân của Chủ tịch Tiêu Chính Thanh bất ngờ ngã bệnh vào hôm qua khiến cho tình hình của Tiêu thị xuống dốc, vị trí thứ sáu hùng mạnh nhất thế giới đang có nguy cơ đe dọa!”

Y lẳng lặng nhìn màn hình, trong đầu lặp đi lặp lại suy nghĩ “Mẹ ngã bệnh...” nhưng tại sao lại không gọi cho y?

Y lao ra cửa, muốn đến dinh thự Tiêu gia thăm mẹ, nhưng vừa mới mở cửa ra đã bị đập vào tường người bật ra đằng sau, nếu không phải người nọ nhanh nhẹn túm lấy y giật ngược lại thì đã sớm ngã rồi!

“Baba muốn đi nơi nào mà gấp vậy?” Âm Vân xoa xoa ngực, nghi ngờ hỏi y. Vừa định mở cửa thì cậu đã bị baba đung một cái đau đớn! Cũng may là còn giữ được baba nếu không hông baba đã nở hoa rồi!

Tiêu Tử Nhưng ngẩng lên nhìn cậu: “Tôi muốn đi thăm mẹ!”

Âm Vũ vào sau, nhìn thấy tình cảnh vậy, hỏi y: “Baba, ba xem tin rồi sao?” Hấn cùng Vân gấp gấp về nhà cũng là vì vấn đề này.

“Các cậu cũng biết sao?” Từ sau khi giải quyết khúc mắc, Âm Vân cùng Âm Vũ đều đem thân phận của mình nói cho đại thúc nghe. Vốn chỉ nghĩ hai đứa là con của chủ tịch Âm thị nhưng sự thật lại quá giật mình! Không ngờ hai đứa con trai mình yêu thương lại là chủ tịch của tập đoàn nổi danh đệ nhất toàn cầu! Khó trách trước đây y đã thấy khí chất của chúng phi phàm, không ngờ lại có chống lưng lớn đến như vậy! Cho nên lý do anh em chúng bỏ đi đều không phải gặt người!

“Baba à, người không cần lo lắng đâu! Con đã sai người đi hỏi thăm rồi, trước mắt không có chuyện gì đáng lo đâu!” Hấn an ủi y.

“Tốt rồi... Tôi chỉ hơi lo rằng sao mẹ lại không gọi điện thôi...” Tiêu Tử Nhưng nhăn mặt, trước còn tưởng mẹ y không còn đủ khí lực để gọi cho hấn.

“Mà không được! Tôi nghĩ phải tự mắt nhìn thì mới an tâm được!” Nói là làm, Tiêu Tử Nhưng tiếp tục hướng cửa mà đi.

Nhưng y quên mất còn có người đang kéo lấy mình, Âm Vân mau miệng khuyên: “Để chúng con lái xe đưa baba đi!”

Tới xe hơi có rèm che, Âm Vũ cùng Âm Vân nhường đại thúc lên trước rồi khởi bánh đến dinh thự họ Tiêu...

39. Chương 39: Dinh Thự Tiêu Gia

Editor: Du Bình.

Rõ ràng mười mấy năm đã từng được ở trong dinh thự lớn nhưng nhìn thế nào nó cũng thật xa lạ. Đại thúc đứng trước cửa, không biết nên ấn chuông cửa thế nào cho phải phép...

Còn đang do dự thì một bàn tay đã thay y nhấn chuông. Hai tay được hai người con trai chặt chẽ nắm lấy,

bên tai là thanh âm của chúng: “Baba đừng lo, cứ để chúng con làm hết!” Có vài chữ đơn giản nhưng lại khiến đại thúc cảm thấy yên tâm hơn. Hóa ra có thể được dựa vào người khác lại tốt đến như vậy!

Bộ đàm bỗng xuất hiện một giọng nữ rất dễ nghe: “Đây là nhà họ Tiêu, xin hỏi quý ngài là?”

“Xin chào! Chúng tôi là người của Âm thị, hôm nay tới tìm Chủ tịch Tiêu!” Âm Vũ chùng mực trả lời.

“Xin ngài chờ một lát!” Sau đó là tiếng im lặng làm y khẩn trương nắm tay Âm Vân cùng Âm Vũ, mong rằng mình có thể giảm được phần nào nôn nóng.

Chỉ chốc lát, cửa lớn được mở ra, người đàn ông ra đón chính là... cha!

“Cơn gió nào đã đưa hai đại nhân vật giá lâm chốn bần hàn này vậy? Mời vào! Mời vào!” Tiêu Chính Thanh mang vẻ mặt tươi cười ra đón tiếp, nhưng vừa nhìn thấy Tiêu Tử Nhưng nháy mắt đã lạnh mặt.

“Cậu đến đây làm gì?” Tiêu Chính Thanh còn ngại hai khách quý, chỉ có thể dùng thái độ hòa nhã hỏi y.

“Con... con tới thăm mẹ...” Tiêu Tử Nhưng chứng kiến gương mặt xa cách của cha mình, không khỏi có chút buồn... Y không nghĩ đã lâu thế mà cha còn giận mình. Nghĩ lại lúc trước chính mình mới là người không đúng, không nên tranh luận rồi rời đi...

“Xin ngài đừng hiểu lầm! Chính chúng tôi mang baba đến!” Âm Vũ mở miệng giải vây cho Tiêu Tử Nhưng.

“Xin hỏi quan hệ của mấy người...?” Không dám chống lại hấn nên khẩu khí của ông mềm đến vài phần.

“Có thể vào trong nói chuyện được không?” Âm Vân tức thời mở miệng, mắt nhìn về phía phòng khách.

“Đương nhiên! Đương nhiên! Thất lễ rồi! Tôi nhìn thấy con trai lâu ngày đã không được gặp nên vui đến quên cả phép tắc rồi!” Tiêu Chính Thanh dẫn ba người vào trong khiến Âm Vân không ngừng phun trào trong óc: Dám trợn mắt nói điều sao?

Bốn người ngồi trên salong trong phòng khách, bên cạnh là vài vị giúp việc. Tiêu Tử Nhưng là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc: “Con sẽ đi thăm mẹ!” sau đó đứng dậy đến phòng ngủ của bà.

Bởi vì còn cặp song sinh nên Tiêu Chính Thanh không dám ngăn y lại, phải tùy ý để y đi. Nhưng vẫn muốn làm rõ quan hệ của y với hai nhân vật lớn này, liền mặt dày hỏi: “Mạn phép cho hỏi, các ngài với con trai của tôi có quan hệ thế nào?”

“Ông ấy là baba của chúng tôi!” Âm Vũ bình thản trả lời, thiếu chút nữa làm cho Tiêu Chính Thanh ngã ra đất giật giạt.

“Cái chuyện hoang đường gì thế này?” Lễ phép, mặt mũi là cái đích gì? Tiêu Chính Thanh ném hết chúng ta một bên, đứng dậy hét to.

“Mặt chữ đã nói rõ ý tứ rồi! Tiêu Tử Nhưng là baba của chúng tôi!” Âm Vân không nhanh không chậm nói.

“Sao có thể được? Nó có con từ lúc nào?” Tiêu Chính Thanh không thể không chế nổi.

Âm Vũ lạnh mặt nhìn ông, trả lời: “Đương nhiên là không có khả năng, chúng tôi là cha con nuôi! Ông ấy là ân nhân cứu mạng nên so với mạng bản thân mình còn trọng yếu hơn!”

Một câu cuối cùng nói ra không chỉ là suy nghĩ của Âm Vũ mà còn là của Âm Vân...

40. Chương 40: Thăm Nom

Đại thúc đi đến cửa phòng của Tiêu Linh Khâu, nhẹ nhàng gõ cửa.

Một thanh âm yếu ớt truyền ra: “Mời vào...”

Y vịn nắm cửa, nhìn thấy mẹ mình suy yếu nằm trên giường, lo lắng đi tới bên cạnh.

“Mẹ à... mẹ bị sao vậy? Sao lại đột nhiên sinh bệnh?” Nhìn người mẹ từ nhỏ đã đối đãi ôn nhu với mình ốm đau, đại thúc liền đau lòng không ít.

“Không sao đâu... Chỉ là mẹ làm việc hơi quá độ nên thân thể sinh một nhọc thôi...” Tiêu Linh Khâu mỉm cười với y.

“Lại không gọi điện cho con nữa...” Đại thúc ghé lên giường, nhẹ nắm lấy bàn tay tái nhợt của bà.

“Con rời cô nhi viện... mẹ đi đâu tìm con được?”

“Thật có lỗi! Con quên mất! Để con lưu lại số điện thoại cho mẹ, sau này nếu có chuyện gì nhất định phải báo cho con!” Từ sau khi làm quản gia cho nhà họ Âm, điện thoại khi xưa mua lại được lấy ra. Nói thật, chứng kiến hai đứa con vẫn trân trọng sử dụng làm đại thúc thực cảm động... Đã là ông chủ lớn, thừa sức mua được điện thoại sang trọng, đắt tiền hơn, nhưng hai đứa vẫn dùng điện thoại y tặng cho hôm sinh nhật, thậm chí số cũng không đổi.

“Nếu đã rời cô nhi thì chắc hẳn con đã tìm được bọn họ?” Tiêu Linh Khâu nhớ lại bữa tiệc hôm nọ, liền đoán ra ngay nhà họ Âm sẽ có biện pháp tìm được Tiểu Nhưng. Quả nhiên không hề sai!

“Vâng... đúng thế ạ! Mẹ à, con đã từng nói với mẹ đấy! Hai đứa mấy năm nay đều không buông tha việc tìm kiếm con, cứ một mực đi tìm!” Tiêu Tử Nhưng thần thái phi dương nói, kể những chuyện vui vẻ mấy ngày nay... Vốn đã là chuyện không còn hi vọng, nhưng bây giờ lại nhìn thấy kỳ tích! Đúng là cuộc đời y chưa từng có chuyện gì tốt đẹp hơn!

“Tiêu Nhưng à... con có hạnh phúc không?” Tiêu Linh Khâu nhẹ hỏi.

“Con rất hạnh phúc!” Y không do dự nói ra câu này, trên mặt che kín một tầng đỏ ửng.

“Vậy là quá tốt rồi! Mẹ tin rằng con sẽ luôn hạnh phúc mà!” Chứng kiến dáng vẻ yêu đời của con trai, người làm mẹ cũng thấy vui lây.

“Mẹ à... Cảm ơn mẹ đã luôn ủng hộ và cổ vũ con! Bằng không con sẽ không qua nổi...” Nhớ những ngày tháng đã qua luôn có mẹ ở cạnh chăm sóc, gương mặt tuấn tú của đại thúc không tránh khỏi nước mắt.

“Không được khóc~ Đã lớn như vậy rồi còn khóc như con nít vậy? Như vậy sẽ khiến những người bên cạnh con khó sống lắm!” Tiêu Linh Khâu muốn nâng tay lên định lau nước mắt cho y thì nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa.

“Mời vào...”

“Xin lỗi đã quấy rầy!” Mở cửa là Âm Vũ cùng Âm Vân.

“Baba à, sao lại khóc?” Âm Vân như mũi tên bắn xông vào, giành việc lau nước mắt của bà Tiêu.

“Sao vậy?” Thanh âm Âm Vũ bỗng trầm giọng, phảng phất đâu đây sự yên tĩnh trước bão táp.

Tiêu Tử Nhưng lau mắt, cười: “Không có gì đâu! Là do tôi không cẩn thận...” Nói với Vân nhi cùng Vũ nhi, đúng là mẹ nói rất đúng... thật không nên tùy tiện rơi nước mắt, mà cũng thật là ủy mị còn bị hai đứa nhóc thật là mất mặt quá đi!

“Tốt rồi...” Âm Vân nghe được thế, nhẹ thở ra, may là baba không gặp chuyện gì! Mỗi lần anh em cậu chứng kiến baba đều khóc thì tâm đều bị nhéo đến đau điếng.

“Xin thất lễ thưa dì... Cảm tạ những gì mà dì đã hỗ trợ!” Âm Vũ đứng bên giường, cúi đầu 90°.

“Cảm ơn dì đã giúp đỡ!” Âm Vân cũng cúi đầu cảm ơn.

41. Chương 41: Thỉnh Cầu

Editor: Du Bình.

“Haha! Những gì tôi làm đều là vì Tiểu Nhưng thôi!” Tiêu Linh Khâu hoà ái cười.

“Mẹ à, mẹ cũng biết Vũ nhi và Vân nhi sao?” Tiêu Tử Nhưng ngồi một bên, không hiểu gì hết.

“Chúng con sẽ giải thích cho baba sau có được không?” Ám Vân vuốt ve tóc y, sủng nịch.

“Ừ... Được thôi...” Y híp mắt hưởng thụ sự yêu chiều của cậu, ai da, thật thoải mái a~

“Tiểu Nhưng à, con ra ngoài một chút được không? Mẹ có chuyện nói riêng với anh em họ Ám...” Tiêu Linh Khâu cười tươi, muốn con trai rời đi một lúc. Y đáp ứng, lưu lại ám Vũ và Ám Vân.

“Mẹ à, con sẽ đến thăm mẹ nữa nhé!” Trước khi rời khỏi phòng, y quay đầu hứa hẹn với bà sau đó mới dứt khoát đi khỏi. Nếu như đã không muốn y nghe được thì nhất định bà đang suy tính! Đại thúc đứng ở ngoài chờ, tiện thể nghe lén một chút thì nhìn thấy cha từ cầu thang đi lên, ông phát hiện ra y liền tiến lại gần, mở miệng: “Tử Nhưng. Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Yên lặng theo cha đến thư phòng, nhìn ông đưa lưng về phía mình nói: “Cậu là cha nuôi của hai người kia?”

“Vâng...”

Tiêu Chính Thanh bỗng xoay người lại, dùng giọng tang thương nói với y: “Tôi sẽ nói thẳng. Cậu cũng biết là Tiêu thị đang xuống dốc đúng không?”

“Vâng... Tin tức có nói ạ...” Cha đột nhiên nói chuyện này làm gì?

“Tôi mong cậu có thể thỉnh cầu Ám gia hỗ trợ được không? Cậu thừa biết họ không phải là người bình thường. Chỉ cần có tiền là Tiêu thị sẽ khôi phục giống trước kia. Cái này với cậu hẳn là không khó đâu! Cậu là cha nuôi của chúng mà! Nếu mở miệng yêu cầu bọn họ chắc chắn sẽ không cự tuyệt đâu!” Tiêu Chính Thanh kích động nói. Đây chính là cơ hội duy nhất để ông có thể lợi ngược dòng. Lúc đầu đã biết quan hệ của ba người này không đơn giản, nhưng không ngờ lại là cha con nuôi. Xem ra đúng là trời đang đứng về phía ông rồi!!

“Sao lại làm thế được ạ? Sao cha lại muốn Vũ nhi và Vân nhi ra tiền cho chúng ta? Không thể được! Cần rất nhiều tiền!” Hoá ra cha chỉ muốn nạo tiền y, cũng chính là lý do mà hai đứa muốn y không đến đây!

“Vân nhi? Vũ nhi? Gọi thân mật đến thế thì xin có chút tiền hẳn không quá đáng đâu! Chẳng lẽ cậu muốn nhìn sự nghiệp Linh Khâu dốc sức cả đời đổ xuống sao?” Tiêu Chính Thanh biết rất rõ Tiêu Tử Nhưng

thương xót mẹ mình nhất. Chỉ cần bà xảy ra bất kỳ chuyện gì thì y sẽ không bao giờ bỏ mặc được!

“Nhưng...” Y do dự. Đây là gia sản của mẹ, nếu cứ như vậy xuống dốc thì mẹ nhất định sẽ khó sống... Nhưng nếu hỏi hai đứa thì sẽ là lợi dụng... Cả hai bên y không hề muốn tổn thương...

“Chỉ cần cậu nói là bọn họ sẽ giúp nay thôi! Đây căn bản chỉ là chuyện nhỏ, nhét kẽ răng còn không đáng!” Tiêu Chính Thanh nhìn thấy đại thúc bắt đầu dao động liền một mực thuyết phục.

“Con muốn suy nghĩ... rồi thử xem sao...” Nghĩ đến gương mặt đau đớn của mẹ, y bất tri bất giác đáp ứng thỉnh cầu của cha.

Thất thiểu ra khỏi thư phòng, y nhận ra hai đứa con đã ngồi đợi ở phòng khách liền vội vàng chạy tới.

“Xin lỗi, hai đứa chờ lâu chưa? Để ba đi chào mẹ đã...” Chuẩn bị xoay người thì Vũ nhi gọi y.

“Baba à! Dì ngủ rồi. Dì nói chờ ba đến thăm dì lần nữa...” Ám Vũ mặt không chút thay đổi nói với y.

“Đúng vậy đó! Ba đừng phá giấc của dì! Chúng ta còn nhiều dịp đến mà!” Ám Vân vội vàng kéo tay baba, hướng cửa lối kéo.

“Được rồi... Vậy thì đi thôi... Cha, con xin phép...” Tiêu Tử Nhưng vội chào Tiêu Chính Thanh đứng trên tầng hai.

Nghĩ đến những lời hai cha con vừa nói, nụ cười của y dần biến mất... Nên mở miệng sao đây?

42. Chương 42: Đau Lòng

Đại thúc một mực nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, thực không biết nên bắt đầu thế nào. Nếu nói ra, thì hai đứa có giận hay không?

Về đến nhà, thấy baba cứ nhìn chòng chọc vào TV đen xì, hai anh em trao đổi ánh mắt với nhau rằng y từ khi dời nhà họ Tiêu đã không được bình thường. Lòng mày nhăn lại, theo bản năng cắn nhẹ môi dưới, không biết lại tự rước chuyện vào đầu ở đâu rồi!

Vì không muốn baba bị áp lực nên Ám Vân đến bên y, ngồi xuống cạnh, hỏi: “Baba à, đã xảy ra chuyện gì? Nhìn baba thực phiền não...” Rồi dùng hai bàn tay của mình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của y.

Ám Vũ cũng ngồi theo: “Nếu có vấn đề thì cứ nói với chúng con, đừng để trong lòng...” Hắn đưa tay lên

xoa xoa môi dưới của y: “Đừng can nữa... chúng con rất đau lòng!”

Mặt đại thúc lập tức đỏ mặt! Đột nhiên dựa vào quá gần, còn dùng ngữ khí ôn nhu nói chuyện, thanh âm trầm thấp tựa như có ma lực vậy!

“Ba... Ba... Có một chuyện... Muốn nhờ các con hỗ trợ...” Nhìn vào hai đôi mắt chân tình, đại thúc sợ rằng mình không thể nói được...

“Baba! Bất kể có khó khăn gì chúng con cũng sẽ giúp người! Chắc hẳn là do...” Âm Vân luôn tâm niệm rằng một khi baba đã có yêu cầu gì thì kể cả có cần đến mạng sống, hai anh em cậu nhất định sẽ hoàn thành bằng được! Trên mặt Âm Vũ viết hai từ “Đúng vậy!”, chờ đợi đại thúc mở lời.

“Các con chắc cũng biết... sản nghiệp của Tiêu gia kém đến thế nào... Baba thỉnh... các con... các con...” Tiêu Tử Nhưng cố gắng lấy hết dũng khí đưa ra mong muốn của mình.

Âm Vũ hiểu ý y, tiếp lời: “Nên ba mong chúng con xuất vốn hỗ trợ đúng chứ?”

“Ba biết yêu cầu này là quá đáng... Nhưng đây là tâm huyết của mẹ ba... Ba không muốn trở mặt nhìn nó bị huỷ đi, càng không muốn nhìn bà sống trong vật vờ...” Tiêu Tử Nhưng đưa tay lau đi hai hàng nước mắt đã sớm chảy xuống. Y biết y khóc sẽ làm Vũ nhi và Vân nhi mất hứng, nhưng mà nghĩ đến mẹ đang ốm đau mà vẫn cứ phải lo công việc, vậy có khác nào làm cho bệnh tình càng thêm trầm trọng đâu...

Hai anh em luống cuống hỗ trợ lau đi nước mắt cho y, trong lòng đã sớm đau đến ê ẩm... Bởi vì đã quá nhiều lần thương tâm nên hiện tại thân thể y thực gây yếu. Nước mắt đã tràn ra nhưng lại quật cường lau đi hết. Thật đau đớn làm sao!

“Ba đừng khóc! Con biết ba là vì di nên mới nói ra! Cái này chúng con làm được mà! Cho nên ba đừng khóc nữa có được không? Ba cứ như vậy khiến hai đứa con đau lòng lắm!” Âm Vũ vừa lau mặt cho y vừa khuyên nhủ.

“Ba đâu có khóc? Cảm ơn các con... Ba sẽ dùng cả cuộc đời này để báo đáp...” Một bên nghẹn ngào nói rằng mình không có khóc nhưng hiện tại thì ngược lại! Sao lại có thể sụt sùi như con nít trước mặt hai đứa con trai lớn tướng được chứ? Thật sự quá mất mặt!

“Ba đừng suy nghĩ nhiều nữa! Chỉ cần baba mong muốn, chúng con sẽ dùng hết sức mình để hoàn thành! Baba chỉ cần vĩnh viễn ở cạnh là tốt rồi!” Thật sự chỉ cần baba mãi ở bên hai anh em làm bạn là tốt rồi...

“Ba còn phải cố gắng hơn nữa! Ba hứa ba sẽ không đi đâu hết... Vĩnh viễn không bao giờ...” Kỳ thật là hai đứa cũng sẽ không đi đúng không?

Âm Vũ luôn im lặng đột nhiên mở miệng: “Bất quá nếu như baba cứ kiên trì trả dần thì chỉ bằng làm thế

này đi...” Nói còn chưa xong, hần khẽ sờ xuống bên dưới y rồi hôn lên môi y...

“A...” Mọi chuyện quá đột ngột làm Tiêu Tử Nhưng phản ứng không kịp nên miệng bị ngăn lại.

Ám Vũ liếm môi y, sau đó còn nghịch ngợm vuốt ve y... Lợi dụng lúc y mở miệng thở dốc liền nhân cơ hội để cái lưỡi linh hoạt chui tọt vào khoang miệng nóng ẩm để trêu chọc cái lưỡi rụt rè kia...

43. Chương 43: Báo Đáp

Editor: Du Bình.

Ám Vũ khẽ liếm môi đại thúc, đôi tay tham lam tiến vào bên trong quần áo của y ve vuốt... Lợi dụng lúc y thất thần liền với lưỡi vào bên trong khoang miệng nóng ẩm đây đưa với cái lưỡi rụt rè kia...

Hần hận mình không thể đánh dấu chủ quyền lên từng góc ngách một. Hôn cho đến khi baba thiếu khí đến đỏ bừng cả mặt mới chịu buông cái lưỡi ngốc nghếch nọ ra...

Tiêu Tử Nhưng há mồm hít lấy hít để không khí, cả người thoát lực ngả ra... Nhưng chưa kịp hồi lại tinh thần thì Vân nhi đã liếm hết dòng nước bọt chảy xuống rồi áp đôi môi vào cái miệng còn vẫn đang mở ra... Lại bị cưỡng hôn một lần nữa, đại thúc chỉ có thể bị động mở to miệng để cho cậu quấy phá...

Ám Vân cũng giống như caca mình, hận không thể đem từng góc nhỏ một đánh dấu chủ quyền thành của bản thân! Qua không bao lâu, đại thúc lại vì thiếu đường nên cậu mới không cam lòng mà buông tha...

Còn chưa kịp hồi phục thì thân thể bị ôm lấy nhấc lên, đại thúc mơ màng hốt hoảng: “Các con muốn đưa ba đi đâu?” Vừa mới liên tục bị chiếm đoạt hai lần, giờ còn muốn mang y đi đâu đây?

“Baba à, không phải ba nói sẽ báo đáp chúng con sao?” Ám Vân tươi cười hỏi.

“A... đúng...” Sao y thấy lời Vân nhi nói cứ là lạ...

Ám Vũ mở cửa phòng của y ra, đặt y nằm lên giường rồi nói: “Nếu ba muốn báo đáp... chi bằng lấy thân luôn đi!” Nói xong, hần cúi xuống hôn má phải y, tiếp theo dịch chuyển môi xuống phía dưới. Ám Vân cũng bắt chước hần hôn lên má trái, rồi chạm rai lưu lại ấn ký của cả hai trên người đại thúc.

“Chờ một chút... Ba không nói là báo đáp như vậy!” Đại thúc bị hôn đến cả người khô nóng, cảm giác trọng lượng cơ thể cứ như bị rút đi vậy.

“Baba... kể từ lần đó... Chúng con đã nhấn đến sắp hỏng rồi!” Trong mắt Ám Vũ tràn ngập dục vọng thiêu đốt.

Lần trước đó... ký ức bị vùi sâu được đào lên... Những chuyện đã xảy ra từ năm đó được tua lại trong đầu y như một thước phim chậm... về một đêm phóng túng triền miên với bao tình cảm mãnh liệt... Tất cả, lại làm cho tâm hồn y như bay lên không muốn trở lại nữa...

“Baba... Cho chúng con, được chứ?” Ám Vân mang theo ánh mắt cầu khẩn nhưng không giấu nổi thèm khát, miệng cũng không quên nhiệm vụ của mình...

“Được...” Tiêu Tử Nhưng không hề muốn hai đứa con trai phải chịu nhấn đến vất vả. Hơn nữa, chính bản thân y cũng đã có cảm giác rồi..

Ám Vũ ngăn không cho y được thất thần. Một tay đã không an phận vén áo y lên, đưa xuống khiêu khích vật nhỏ hơi cứng rắn...

Ám Vân trực tiếp mở vật áo bên trái, dùng miệng liếm láp đầu vú phần hồng, cứ thế ngấu nghiến mút mát như đứa trẻ thèm khát sữa mẹ. Một tay đỡ lâu thân thể y, tay kia không an phận tiến công bề dưới. Qua một lớp quần con, cùng anh trai mình đùa bốn thứ đáng thương.

“Àn...”

Tiêu Tử Nhưng theo bản năng ưỡn ngực muốn càng nhiều an ủi hơn. Nhưng Vân nhi lại tinh quái làm bộ như không muốn nghiền cứu sâu, đại thúc đã khó chịu lại càng bức bách hơn.

“Phía dưới... ngô...” Nếu Vân nhi không muốn giúp y thì y đành xấu hổ tự nói ra...

Ám Vân làm sao không biết baba muốn cái gì? Nhưng sợ dĩ cậu không làm theo là vì cậu muốn y tự mở miệng khát cầu và muốn ngắm bộ dáng chưa thoả mãn mê người của y! Thực sự rất mê người!

“Hoá ra là baba muốn Vân nhi chăm sóc bé cưng sao... Baba mà không nói thì Vân nhi không biết được đâu!” Ám Vân cố tình dùng khẩu khí thục ngữ rồi chứng kiến được vẻ mặt thẹn quá thành giận của y...

Cậu ngoan ngoãn thực hiện yêu cầu của baba, đem cả quần con lẫn quần dài đều kéo xuống tận đầu gối. Trong đầu vừa lòng nhìn y hoàn toàn đắm mình trong bể tình. Ngón tay còn ác ý cố tình gãi gãi đỉnh, thành công tặng baba một trận run rẩy...

44. Chương 44: Xâm Nhập

Editor: Du Bình

Cao thấp xoa động, ngón tay còn ác ý cố tình gãi gãi đỉnh, thành công tặng baba một trận run rẩy...

“Không cần... như vậy... dừng...” Tiêu Tử Nhưng chịu không nổi khoái cảm từ việc cạo nhẹ như vậy, y sẽ nhịn không được...

Ám Vũ lúc này đang liếm hai trái anh đào nhỏ nhắn. Vì Vân chiếm được dực vọng nửa dưới thì hẳn sẽ tận lực phục vụ nửa trên của baba.

“Không được... ba... baba sắp... A!!” Đại thúc kêu lên một tiếng, phun chất lỏng đầy mặt Ám Vân, dây cả một ít lên bụng mình. Hình ảnh này quá dâm mị khiến y mặt mông với tay lên muốn lau sạch hết mấy vết tích không được sạch sẽ kia đi...

Một bàn tay bất ngờ túm lấy hai cổ tay y, đặt nó quá đầu. Tiêu Tử Nhưng quay sang nhìn, là Vũ nhi!

“Baba muốn làm gì thế? Dừng lãng phí thế chứ!” Tiếp theo, y đem chất lỏng đặc sệt trên bụng y liếm sạch vào miệng. Nhưng còn chưa có thoả mãn mà tiếp tục dùng đầu lưỡi liếm láp quanh bụng.

“Anh nói đúng đấy!” Ám Vân vươn lưỡi liếm lấy tinh dịch vừa được quét trên mặt xuống mu tay.

“Hai con...” Tiêu Tử Nhưng hoàn toàn trợn tròn mắt.

“Nhưng mà... Baba à... sao ba lại gây đi nhiều thế này?” Ám Vũ nhìn bộ dáng quần áo xộc xệch của baba, bất kể là bụng, ngực hay tay hân đều gây hấn đi một vòng... Cái người khoẻ mạnh trước đây biến đâu mất rồi?

“Ba ăn không được ngon sao?” Ám Vân ngoài miệng hỏi như vậy, nhưng vẫn không an lòng cúi đầu muốn lấy lòng tính khí đã mệt mỏi mà rũ xuống

“À... là vì... ân... cô nhi viện... ngô... đôi khi... không có tiền... ân...” Tiêu Tử Nhưng một bên giải thích, một bên ứng phó với trò đùa dai của Vân nhi, trong câu nói mang theo vài tiếng rên rỉ nho nhỏ vụn vặt.

“Xin lỗi ba... nếu chúng con tìm thấy baba sớm hơn thì ba sẽ không phải chịu khổ như thế...” Ám Vũ xoa đôi má bởi vì động tình mà hồng hồng của baba, thật tình nói. Ngấm lại y đã phải chịu khổ bao nhiêu ngày như vậy, hẳn đau lòng hôn lên môi y, ôn nhu như muốn an ủi xoa dịu từng góc ngách...

Tiêu Tử Nhưng cảm nhận được sự dịu dàng của hẳn, cũng bắt đầu khờ dại đáp lại.

Trong quá trình đó, Ám Vân tay dính đầy chất bôi trơn lần mò tìm thấy huyết khẩu đóng chặt, đem số chất lỏng dính dính đi vào bên trong nơi bí ẩn ấy.

Tiêu Tử Nhưng cảm giác được mặt sau của mình đang bị ngón tay xâm lấn, cảm giác xa lạ nhưng cũng thật quen thuộc kia làm y có chút sợ hãi vịn vẹo eo.

“Baba ngoan nào... đừng nhúc nhích! Nếu không cẩn thận thì lát nữa ba sẽ bị thương mất! Con sẽ hết sức nhẹ nhàng!” Ám Vân bắt lấy đùi phải, kéo nó mở ra làm cúc hoa nho nhỏ khê đóng mở bại lộ trong không khí.

Ám Vũ nhìn Vân giúp baba bôi trơn, như vậy thì cậu sẽ là người làm đầu tiên, nhất định sẽ được chiếm tiện nghi không ít! Nhưng mà nếu baba có được khoái cảm thì em trai mình cũng không tệ lắm. Sau đó tự đưa tay xuống an ủi dục vọng của y làm đỉnh rỉ ra một ít chất lỏng.

Ám Vân trước mắt dùng một ngón tay đưa vào, nhưng mới có một mà đã bị nội bích gắt gao bao chặt lấy, chắc phải thêm một lúc nữa mới có thể tiến thêm được...

“A... trưởng quá...” Tiêu Tử Nhưng cảm giác được dị vật đang càn quấy trong người mình liền vịn vẹo khó chịu.

“Baba à... nhanh như vậy đã trưởng thì lát nữa con sợ ba chịu không nổi mất... Ba hãy thả lỏng ra nào...” Ám Vân thông thả chuyển động ngón tay, chỉ đơn giản trừu sáp một chút, ấy thế mà lại bị hút càng chặt hơn.

“Ngô... ân...” Đây là lần thứ hai của đại thúc, mà ngay từ lần đầu tiên y còn chưa được trải qua trận kích thích nào như thế này hết!

45. Chương 45: Vân Nhi

“Ngô... ân...” Đây là lần thứ hai của đại thúc, mà ngay từ lần đầu tiên y còn chưa được trải qua trận kích thích nào như thế này nên thân thể càng dị thường mãnh cảm.

Ám Vân thấy nội bích dần thả lỏng, liền đưa thêm ngón thứ hai vào... Lần này so với ban nãy lại càng dễ dàng khiến cậu động nhanh hơn nữa. Ám Vũ cũng chẳng thành thời gì, hấn cứ dùng tay khuấy động cây nấm phía trước, ngón tay cứ ma sát xung quanh, thỉnh thoảng gãi nhẹ lên đỉnh rồi chuyển xuống hai túi cầu bên dưới... Những khoái cảm dồn dập này cứ thế làm cho y như muốn phát điên lên!

Bỗng nhiên, động tác ở cả hai mặt đều bị dừng lại... Đại thúc khó chịu mở mắt ra, lại nhìn thấy Ám Vân cùng Ám Vũ đang cười tà.

“Baba... con mỏi quá rồi, sao giờ?” Ám Vân cố ý giơ lên những ngón tay dính đầy chất lỏng vừa càn rở trong người y lên, một bộ ngây thơ nói.

“Con cũng mệt...” Ám Vũ cũng giơ lên bàn tay dính đầy dịch chảy ra từ đại thúc.

“Sao lại thế...” Tiêu Tử Nhưng mang vể mặt kinh ngạc nhìn hai người, cả người lại khó nhịn đến vắn vẹo. Rõ ràng y sắp phát tiết rồi, thế mà lại bị dừng nửa chừng. Bên trong cứ ngứa như có cả trăm con kiến không ngừng cấn rồi lại đi lại thật khiến y khó chịu không thôi!

“Cho nên chúng con quyết định... không thủ dâm nữa!” Ám Vân liếc mắt qua caca một cái, ý nói mình sẽ là người đầu tiên! Nhưng Ám Vũ lại sắc lạnh đáp lại: Quên đi! Lần đầu là của anh! Tiếp theo cũng là anh!

“Baba à, con muốn đi vào!” Ám Vân đặt không khí đã nín nhịn từ lâu trước cửa huyết. Cái đó kích cỡ không hề nhỏ một chút nào, nhưng cho cúc hoa hưng phấn liều mạng co rút.

Đỉnh đầu chậm rãi cố gắng đi vào, cửa huyết vì phải tiếp nhận vật lạ lớn đến như thế nên mở thật lớn, dần dần nuốt trọn được toàn bộ chiều dài của thứ nóng rực kia.

“A! Quá lớn... trưởng quá... a...” Tiêu Tử Nhưng hô to, không nghĩ qua nhiều năm như vậy mà cái nọ lại to đến dọa người như thế! Mới chỉ đi vào có một chút mà đã như là muốn chọc thủng bụng y ra rồi!

“Ba thả lỏng đi... thả lỏng... Ba cứ cấn chặt như thế này... con sẽ không nhịn được...” Ám Vân thật sự muốn phát điên mất thôi! Nội bích nóng ầm cứ chặt chẽ bao bọc lấy dục vọng như một cái hố đen khiến người ta không nhịn được mà đâm vào sâu bên trong để khai phá. Cũng mau là trước đó cậu đã làm công tác bôi trơn khá kỹ lưỡng, nên chắc hẳn ba sẽ không đau lắm.

Hiện tại cậu không thể nào đâm lút cán được, cứ thế ở bên ngoài, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

“Đầy quá... Ô ô... rất khó chịu!” Đại thúc cảm giác như người mình như bị xẻ ra làm đôi.

“Không đau đâu! Rất nhanh sẽ hết thôi! Đừng khóc mà! Ba đừng khóc!” Ám Vũ nghe tiếng y nức nở, cũng chỉ biết bất lực hôn môi làm chuyển đổi sự chú ý của y. Thật tốt bụng sờ vuốt vật nhỏ vì đau mà ỉu đi một chút.

“Ô... ần...” Bởi vì có được sự giúp sức của Ám Vũ nên tiếng rên rỉ của đại thúc dần thay đổi, Ám Vân liền chớp lấy thời cơ, đẩy mạnh vào.

“A... thật lớn... ngô...” Đau đớn dần biến mất, thay vào đó là khoái cảm khiến Tiêu Tử Nhưng kìm nén không được vắn eo, thèm khát muốn được nhiều hơn nữa.

Ám Vân nhìn chuyển biến của baba, khoé miệng giương lên: “Con sẽ không nhẹ nhàng nữa đâu!”

Thong thả chuyển động biến thành kịch liệt trều sấp. Dục vọng tích tụ từ lâu nay được bột phát ra toàn bộ, giờ muốn dừng là không thể làm được!

“Quá nhanh... sẽ không chịu nổi mất... a... chậm lại một chút... a!!!” Đột nhiên y kêu lớn không khỏi làm Âm Vân kinh hãi. Điểm mẫn cảm của baba vẫn hết như trong trí nhớ của cậu không hề đổi thay!

Cậu phát hiện ra được điều quý báu này, liền nâng chân trái y lên, không lưu tình không ngừng công kích nơi đó!

“Nơi đó... không cần... đừng chạm vào nữa... ba chịu không nổi...” Điểm G không ngừng bị công kích, đem Tiêu Tử Nhưng chìm sâu vào dục vọng nguyên sơ của con người.

“Bên trong baba thật chặt, thật nóng!” Âm Vân đem cảm nhận của mình trực tiếp nói cho y nghe.

“Mau một chút... a... Vân nhi a...”

“Chúng ta cùng nhau!” Cậu găm nhẹ, đem toàn bộ chất lỏng chôn sâu vào bên trong y.

Đại thúc cũng cùng lúc phóng thích, đem tinh dịch mình bắn đầy lên bụng...

46. Chương 46: Vũ Nhi

Đại thúc cũng cùng lúc phóng thích, đem tinh dịch mình bắn đầy lên bụng...

Âm Vân lưu luyến rút vật của mình ra khỏi nơi mê người kia. Căn bản là cậu nhận ra đôi mắt đỏ ngầu của caca khi chứng kiến bộ dạng cầu tình mê người của baba nên đành phải đứng lên sau khi làm xong một lần.

Vẫn duy trì y nguyên tư thế, hai chân y mở rộng, giữa đùi trong chảy ra dịch trắng của Âm Vân không khỏi làm người nhìn đỏ mắt.

Cậu vỗ nhẹ hai má y, thăm dò xem y có ngủ mất hay không?

“Ân... sao thế?” Triệu cường qua đi, đại thúc mệt đến nỗi chẳng buồn động, hai mí mắt như muốn sụp xuống, ánh mắt mơ hồ nhìn cậu.

“Nếu baba mệt, thì để Vũ nhi phục vụ người!” Âm Vũ dè lên người y, nhắc y ngồi dựa vào ngực mình, hai tay bắt lấy đôi chân của y nâng lên...

“Lại phải làm nữa?” Y xụi lơ trong lòng hần, nghi hoặc phải lặp lại một lần nữa sao...

Ám Vân khẽ nhắc thân thể y lên, thấy huyết khẩu rỉ ra chất lỏng màu trắng, chảy cả xuống dục vọng của hần. Hình ảnh này thật sự quá đậm mị rồi!

Ám Vân vừa mới đặt y ở phía dưới, giờ đổi sang đối diện với y, thích thú nhìn tính khí bởi vì bị mình đùa bỡn mà lại ngẩng đầu lên lần nữa. Phía dưới không ngừng nở ra tinh hoa của cậu, mà y lại ngốc ngốc không hề biết rằng cục hoa của mình sẽ giúp cho Ám Vân vượt bễ khổ...

Ám Vũ nhắm chuẩn xác rồi chậm rãi ấn y xuống. Ở tư thế này không chỉ dễ dàng đi vào, mà còn dùng trọng lực để đâm toàn bộ vào sâu bên trong.

“A! Sâu quá... tư thế này... quá sâu rồi!” Tiêu Tử Nhưng sợ hãi kêu lên, thế này so với ban nãy với Vân nhi còn muốn lấy mạng y hơn! Đỉnh cái ấy của Vũ nhi như muốn chạm tới tiền liệt rồi!

“Rồi ba sẽ thấy thích mau thôi!” Ám Vũ thấp giọng ghé bên tai y nói. Bởi vì đã được đi vào một lần cho nên bây giờ hần rất thuận lợi hoạt động. Ấy thế mà bên trong vẫn phi thường chặt, nội bích y nguyên nóng ẩm không hề đổi.

Ám Vũ vì quá ham muốn, mà cũng do baba đã thích nghi rồi nên không ngại ngần bỏ qua nhẹ nhàng mà cấp tốc trườn sấp. Mỗi lần đều rất có lực, mang toàn bộ chiều dài chạm được đến nơi sâu nhất, cũng không hề quên đánh thẳng vào điểm G.

“A... quá nhanh... quá sâu... chỗ kia... không cần... sẽ không được...” Y không thể ngờ được Ám Vân cùng Ám Vũ đều hướng vào nơi mẫn cảm đó, mà cứ mỗi lần như thế, y sẽ lại nhịn không được mà...

“Ba... Ba có thích tư thế này không? Rất thoải mái?” Ám Vân có ý nói lời khiến y thẹn thùng.

“Thích... thật thoải mái... Vũ... ân...” Y cũng rất thành thật khai ra cảm giác của bản thân.

“Lần sau chúng ta làm các tư thế khác được không?” Ám Vũ bắt đầu dụ dỗ y để sau này cho anh em hần nhiều tính phú hơn nữa.

“Được... Vũ... ân... con muốn gì... cũng được... ngô!” Tiêu Tử Nhưng nào còn biết mình đang nói gì, chỉ biết rằng mọi thứ Vũ nhi đang làm đều khiến y thoải mái muốn chết.

“Nếu baba đã nghe lời như vậy, thì sẽ có thưởng!” Ám Vũ buông eo y ra, để y nằm úp sấp lên giường, mông vênh cao, dùng tốc độ cao tiếp tục không ngừng nghỉ...

“Ân... không được... quá nhanh... A!!” Ngay khi đại thúc bắn ra, thì Ám Vũ cũng phát tiết tưới đầy bạch dịch vào trong y. Thời điểm hần rút tính khí của mình ra, dòng dịch trắng bắn lên, một đường chảy xuống

từ cái mông vênh của y, theo bắp đùi chảy xuống như một con suối nhỏ.

Cảnh tượng này lại khiến Ám Vũ rục rịch đứng lên lần thứ hai. Nhưng nhìn bộ dạng mệt mỏi của baba, hần liếc qua Vân, vẫn là quyết định sẽ dội nước lạnh.

Luyện tiếc ôm lấy baba dính đầy chất nhờn ở nửa dưới đưa đến phòng tắm. Trước tiên đem toàn bộ dịch trong cơ thể đẩy ra hết, rồi dùng sữa tắm rửa cho y thật sạch sẽ, trong lúc đó cũng ăn không ít đậu hủ đậu ha!

Tắm xong, nhìn cái giường ga gối lộn xộn, vài nơi còn dính thứ gì đó xấu hổ. Hần quyết đoán ôm baba về phòng mình, đặt y lên giường rồi đắp kín chăn. Cuối cùng hai anh em mới rời đi làm sạch thân thể...

47. Chương 47: Hạnh Phúc

Editor: Du Bình.

“A...” Sáng hôm sau, đại thúc bị ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào đến tỉnh, theo bản năng đưa tay lên che mắt.

“Ai da!” Kêu thảm một tiếng, y tê liệt ngã xuống giường. Bởi vì hôm qua quá kịch liệt vận động nên bây giờ chỉ động một ngón tay cũng thấy đau nhức a!

Kêu không quá vài giây, cửa phòng đột nhiên bật mở, xông vào là Vũ nhi cùng Vân nhi.

“Baba! Ba sao thế? Cả người đều đau sao?” Ám Vân chạy tới bên giường, thân thiết sờ trán đại thúc.

“Để chúng con nhìn xem!” Ám Vũ cũng gia nhập đội ngũ hấp tấp, từng nơi trên thân thể y đều được sờ đến.

Tiêu Tử Nhưng cũng không phát hiện ra, kỳ thật mấy giờ trước hai anh em hần đã kiểm tra cho y một lần rồi. Địa phương khó nói nọ đương nhiên cũng không buông tha, còn làm cho hai người tiếp tục bùng lửa, kết cục không cần nghĩ cũng biết là vào phòng tắm dội nước lạnh. Tiêu Tử Nhưng chỉ có nhớ rằng, cũng vào buổi tối giống hôm qua, nhưng hôm sau tỉnh dậy thì chỉ còn mình y nằm trên giường mà thôi...

Khi này tỉnh lại, cũng phát giác bên cạnh không có đến nửa bóng người giống năm đó như đúc, điều này khiến đại thúc không khỏi sợ hãi, chẳng lẽ lần này y vẫn sẽ bị bỏ lại sao? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Vũ nhi và Vân nhi, mọi điều đáng sợ đều rất nhanh biến mất. Bởi vì, không bao giờ y phải một mình ngây ngốc chờ đợi nữa, mà đã có đến người đồng tâm che chở...

Nhìn hai đứa con trưng vẻ mặt cau có nhưng vẫn không mất đi sự tuấn tú, đại thúc bất tri bất giác si ngốc nở nụ cười. Nụ cười của y mang theo hạnh phúc ngập tràn, đúng là y quá may mắn mới có thể gặp được cặp sinh đôi này..

“Baba! Sao đột nhiên baba lại cười vậy?” Ám Vũ còn mải ăn đậu hũ, phát hiện baba tự nhiên ngây ngô cười? Có phải hôm qua hai anh em hắn có hơi quá đáng nên bây giờ dồn baba đến bước thần kinh không?

“Nếu baba không thoải mái thì cứ nói với chúng con! Đừng đột nhiên cười vậy, chúng con rất sợ a~” Ám Vân cùng suy nghĩ với caca, chẳng lẽ ba thật sự bị choáng quá rồi?!

“Ba rất ổn nha! Trừ bỏ toàn thân đau nhức thôi...” Nhớ tới thân thể thực yếu ớt mình, y thuận thể nằm trong lòng Vũ nhi và Vân nhi, ngửi được mùi hương quen thuộc, tâm lại được bình tĩnh trở lại...

“Xin lỗi ba... Chúng con đúng là hơi quá đáng...” Ám Vũ nghĩ rằng baba đang giận dữ, hắn biết tuổi baba không còn trẻ trung gì nữa... thể mà phải chịu họ luân phiên làm. Biết là không nên, nhưng không thể dừng lại được!

“Con xin lỗi, lần sau chúng con sẽ biết tiết chế...” Ám Vân tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng cậu không biết làm cách nào để giữ nổi bình tĩnh chạm vào thân thể baba được.

“Không có sao mà! Ba đâu có trách các con! Ba đang cảm thấy rất hạnh phúc!” Đại thúc ngẩng đầu nhìn, phát hiện ra cả Vân nhi cùng Vũ nhi đều đang nhìn lại mình.

“Chúng con sẽ luôn làm cho ba cảm thấy hạnh phúc!” Hai anh em đồng thanh. Ám Vũ giành lấy đôi môi của y trước tiên, chậm rãi liếm mát.

Tiêu Tử Nhưng cũng thuận theo hơi mở miệng ra, nhường hắn tiến vào. Ám Vũ cũng không khách khí đem lưỡi lao vào khoang miệng nóng ẩm, cùng dây dưa với cái lưỡi của y.

Ám Vân chỉ có thể ở một bên hâm mộ. Cậu cũng muốn hôn baba! Cơ mà ai bảo phản ứng của cậu quá chậm, để cho caca đoạt cơ hội mất rồi! Lần sau phải rút kinh nghiệm tranh thủ nhanh một chút!

Chờ Ám Vũ hôn xong, hắn thỏa mãn dời khỏi y. Nhìn người trong lòng đang đỏ bừng mặt, ánh mắt tràn ngập mê mông lung, hắn hận không thể dùng nửa thân dưới để chiếm hữu! Thâm tâm hắn luôn nhắc nhở hôm qua đã làm người ấy đủ mệt mỏi rồi, nếu còn cố nữa thì sợ rằng baba sẽ bị bệnh.

“Ba à, chúng ta đi ăn sáng nào!” Ám Vân ôm lấy baba, nâng y dậy bế xuống dưới tầng. Chứng kiến caca cùng baba kích tình như thế, chính cậu cũng thiếu chút nữa đứng lên. Vì để tránh phát sinh thảm kịch, cậu đành phải nhanh chóng ôm baba toàn thân đau nhức nhanh chóng chạy xuống phòng ăn dùng bữa sáng.

48. Chương 48: Dự Cảm

Sau khi dùng xong bữa sáng, Âm Vũ và Âm Vân đề phải đi làm, chỉ còn lại một mình Tiêu Tử Nhưng không có việc gì nằm trên giường.

Cặp sinh đôi không cho y động vào bất kỳ cái gì, rửa chén, quét nhà, giặt quần áo, dọn phòng,... đều khoán hết cho người giúp việc còn y nằm chơi dài. Nói là thuê y làm quản gia đúng là gạt người quá thể!

Hiện nay trong nhà chỉ còn mình đại thúc, không chỉ có cái lưng đau mà bộ phận khó nói phía dưới cũng đau chẳng kém nên làm được trò gì bây giờ?

Điện thoại đầu giường bỗng đổ chuông, báo hại đại thúc ở trên giường nhảy dựng lên.

Cầm lấy điện thoại xám bạc, nhìn màn hình hiển thị tên người gọi: Cha.

Kỳ quá! Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Đại thúc vội vàng ấn nút nhận...

“Tử Nhưng! Cảm ơn con! Công ty đã không còn trong vòng nguy hiểm nữa rồi!” Tiêu Chính Thanh cảm kích cảm ơn, ông không nghĩ chỉ qua một buổi tối mà Âm thị đã ra tay cứu giúp! Chính bản thân ông sáng nay mới nhận được tin mừng.

(Đoạn in nghiêng là hồi tưởng quá khứ)

“Xin hỏi đây có phải là Chủ tịch Tiêu không? Tôi là chủ tịch Âm thị: Âm Vũ!” Thanh âm trầm thấp, hùng hậu mang theo một cỗ ngạo khí vang lên ở đầu bên kia.

“Nguyên lai là Âm chủ tịch sao? Xin hỏi ngài tìm tôi có việc gì sao?” Tiêu Chính Thanh vừa biết được người kia là Âm Vũ, trực giác lập tức nhảy lên suy nghĩ: Tử Nhưng đã thuyết phục được bọn họ!

1.

“Ngày hôm qua Tử Nhưng tiên sinh đã bày tỏ muốn nhờ Âm thị giúp đỡ nhà họ Tiêu về vấn đề tài chính. Chúng tôi đã có quyết định xong xuôi nhưng cần có thêm mấy điều kiện.” Âm Vũ không vội nghe đáp án của Tiêu Chính Thanh, nhưng hần thừa hiểu ông ta không có khả năng cự tuyệt.

“Đây là điều hiển nhiên! Xin hỏi điều kiện là gì?” Tiêu Chính Thanh cắn chặt răng: quả nhiên là không đơn giản!

“Điều kiện chúng tôi đưa ra cũng không nhiều lắm, chỉ có hai thôi. Thứ nhất: Ông phải mang 60% cổ phần của công ty đứng dưới tên Tiêu Tử Nhưng. Thứ hai: nhất cử nhất động của Tiêu thị phải qua tôi quyết mới được tiến hành. Nếu làm được hai điều này, Âm thị sẽ xuất vốn!” Khẩu khí hần cường ngạnh, không để cho Tiêu Chính Thanh cơ hội mặc cả.

“Cái này...” Ông ngậy ngấn cả người, không hề nghĩ sẽ có mấy điều kiện như vậy. Nếu thế thì trên tay sẽ chỉ còn 40%, nắm trong tay cũng không đến nỗi nào. Nhưng mà cái số hai...

“Chuyện này baba không biết! Chúng tôi chỉ là vì ông ấy giành lấy những gì đáng thuộc về mình. Quyền quyết định thuộc về ông, còn cái sau tôi chỉ muốn bảo toàn cho Tiêu thị. Chỉ cần đồng ý hoặc không! Tùy ông quyết!” Phải giữ cho baba một phần tài sản của Tiêu gia, đây cũng là hi vọng của dì...

“Được rồi... Tôi đồng ý!” Tiêu Chính Thanh kỳ thật không phải là người vô tình. Chính xác thì ông thua thiệt hơn vợ và con trai của mình rất nhiều! Mỗi lần đều bị tiền tài cùng danh lợi làm mờ mắt rồi kéo cả gia đình đi xuống... Nếu như không có Ám thị, thì ông nghĩ mọi thứ sẽ một đi không trở lại nữa.

“Chúng tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ giấy tờ, kế ước rồi gửi cho ông. Trước mắt sẽ gửi cho ông một phần tiền!” Ám Vũ nói xong liền dập máy. Kết quả thế này, chắc hẳn dì cũng sẽ rất vui mừng đây!

“Sao cha lại nói như thế ạ! Đây là phận sự con cần làm mà! Thế sức khỏe của mẹ thế nào rồi ạ?” Tiêu Tử Nhưng nghe thấy baba vui vẻ cũng tự nhiên vui mừng theo. Y không nghĩ Vũ nhi và Vân nhi lại nhanh lẹ đến thế, thật khiến y cảm động khôn xiết!

“Nói đến Linh Khâu... có chuyện này không biết cha có nên nói cho con không...” Tiêu Chính Thanh do dự, việc này đã khiến ông suy nghĩ quá lâu rồi...

“Sao thế cha? Cha hãy nói cho con nghe đi!” Nghe giọng ông, dường như đã xảy ra việc rất nghiêm trọng, trong lòng y đột nhiên có dự cảm chẳng lành...

49. Chương 49: Bệnh Viện

Editor: Du Bình.

“Sao thế cha? Cha hãy nói cho con nghe đi!” Nghe giọng ông, dường như đã xảy ra việc rất nghiêm trọng, trong lòng y đột nhiên có dự cảm chẳng lành...

“Là về Linh Khâu... Đêm qua ta phát hiện ra bệnh dường như quá nặng nên thừa dịp Linh Khâu ngủ ta liền gọi bác sĩ đến, không ngờ kết quả trả về là bệnh... máu trắng [1]...” Thời điểm Tiêu Chính Thanh nghe được cũng rất kinh sợ, không nghĩ chỉ là cảm mạo bình thường mà có thể ra được cái bệnh tác quái ấy!

“Cái gì ạ? Sao có thể?” Tiêu Tử Nhưng không khống chế được bản thân, rống to vào di động.

“Là thật, buổi sáng bà ấy vì ho đến ra máu, sau đó hôn mê mới được đưa vào bệnh viện... Còn có tin xấu này nữa... bác sĩ nói... giai đoạn cuối rồi...” Tiêu Chính Thanh cũng rất khó sống, dù sao cũng đã vài chục năm vợ chồng, nói ông không có tình cảm đau xót là gạt người...

“Hiện nay mẹ đang ở viện nào? Ba làm ơn hãy nói cho con biết!” Đại thúc không để ý đến mình đang lớn tiếng chất vấn với trưởng bối. Việc này khiến cho y sắp đau đến chết rồi... y không biết bệnh của mẹ lại nghiêm trọng đến vậy... hôm trước đi thăm lại vô tâm không nhìn ra....

“Tầng ba, phòng 216 bệnh viện XX...” Tiêu Chính Thanh nói rồi cúp điện thoại, đây cũng là vì ông quá lo lắng, để cho Tử Nhưng biết được tin này... không biết y có thương tâm quá độ không...

Tiêu Tử Nhưng lập tức nhảy từ trên giường xuống, bất chấp khó chịu trên người, y tùy tiện mặc đại một bộ quần áo rồi lao ra khỏi cửa. Mẹ... hi vọng người không xảy ra chuyện gì...

Vội vàng nhấn thang máy lên tầng ba, tìm được phòng bệnh, y phát hiện ra có hai người bên trong... đến gần nhìn... không ngờ đó là Vũ nhi và Vân nhi...

“Baba! Sao ba lại ở chỗ này?” Ám Vân nhìn thấy bóng người hướng đến, là đại thúc! Chẳng lẽ tin tức đã bị lộ sao?

“Mẹ ba đâu? Hiện tại ra sao rồi?” Tiêu Tử Nhưng thấy hai người bọn hắn tựa như thấy được khúc cây cứu mạng, nắm chặt không buông.

“Dì không có việc gì đâu... hiện tại đang nghỉ ngơi rồi...” Ám Vũ bình tĩnh nói, nhưng Tiêu Tử Nhưng lại hiểu nhầm thành ý khác.

“Con nói là mẹ đã muốn... Tại sao?!” Một từ kia y không có dũng khí nói ra, chỉ có thể nghẹn ngào ở miệng. Hai mắt ngân ngấn nước, tay nắm chặt lấy âu phục của Vân nhi và Vũ nhi khóc lớn, nước mắt muốn kiềm nén cũng không kịp nữa rồi...

“Không có sao đâu baba! Tình trạng của dì rất tốt! Thật sự là đang ngủ mà!” Ám Vân thấy baba hiểu nhầm ý tứ của caca, nhanh chóng an ủi. Nói thật là ngữ khí của caca thật sự khiến người khác hiểu lầm mà!

“Thật không? Con không gạt ba đấy chứ?” Tiêu Tử Nhưng hít hít cái mũi, nếu quả thật chỉ là hiểu nhầm thì quá là mất mặt! Tự dưng y lại đi khóc to như thế!

“Thật mà...” Ám Vũ đưa tay lau hết nước mắt trên mặt y. Thật là! Baba khóc thành con mèo hoa rồi!

“Đúng rồi! Sao các con lại ở đây? Có phải...” Tiêu Tử Nhưng hiện tại mới nhớ rằng sao lại gặp được hai đứa ở đây? Chẳng lẽ là...

“Cái này...” Ám Vân sững sốt. Xong! Chết chắc rồi!

50. Chương 50: Tranh Thủ Tình Cảm

“Cái này...” Âm Vân sững sốt. Xong! Chết chắc rồi!

“Các con... đã sớm biết?” Tiêu Tử Nhưng cúi đầu nói...

“...” Bị đoán ra sự thật khiến hai anh em nhất thời không biết nói gì... giải thích thế nào đây...

“Tại sao? Tại sao lại không nói cho ba biết?” Y nhịn nước mắt xuống... Minh mới là kẻ không biết cái gì... đau quá... hơn nữa hai đứa...

“Chúng con không cố ý...” Âm Vũ muốn ôm lấy baba an ủi, nhưng bị y đẩy ra.

“Vì cái gì?! Sao các con lại không để cho baba biết? Các con biết ba thật sự rất lo cho mẹ thế mà lại không nói?!” Dòng nước mắt mới ngưng lại lần thứ hai lại chảy xuống, y vừa dấm vào ngực hai anh em vừa trách cứ.

Âm Vũ, Âm Vân yên lặng chịu đánh, trong lòng càng lúc càng đau. Những cú dấm kia nhẹ bẫng, không hề có lực...

Ở góc khuất của bệnh viện, có một người đứng trong bóng tối nhìn cảnh đó... đột nhiên nở nụ cười...

“Ba không muốn bị các con coi là đồ ngu ngốc... có bất kỳ việc gì hãy nói với ba...” Tiêu Tử Nhưng thấy hai đứa con không hề phản kích, mặc nhiên cho y đánh, trong mắt còn hiện rõ đau đớn liền buông tay... kỳ thật y hiểu song sinh vì sợ y lo lắng nên mới không dám báo... Chỉ là... cái cảm giác này khiến y khó mà chịu nổi...

“Xin lỗi baba... sẽ không có lần sau...” Âm Vũ và Âm Vân nhẹ nhàng ôm lấy y, an ủi.

Tiêu Tử Nhưng ở trong lòng hai anh em nức nở khóc, áp áp như vậy... hy vọng rằng mình vĩnh viễn có thể được nép...

Đợi cho y khóc thỏa, hai người mới đỡ y ngồi lên ghế chờ. Âm Vũ chong một chân quỳ xuống, vừa lau mặt cho y vừa bảo: “Baba không cần lo lắng, chúng con sẽ đem đi ra nước ngoài chữa trị, việc liên hệ với bác sĩ hàng đầu về bệnh máu trắng đã xong xuôi. Nhưng hiện tại đi không muốn đi, chỉ có thể làm thủ thuật hôn mê rồi đưa bà lên máy bay, baba có đồng ý không?”

“Được... Cảm ơn các con!” Y lại tiếp tục xấu hổ, vừa mới gây sự nhưng Vũ nhi vẫn rất ôn nhu, còn giúp mẹ ra nước ngoài trị liệu. Trừ bỏ cảm ơn ra, y không biết nói cái gì để có thể biểu đạt sự biết ơn của mình...

“Ba đừng nói như thế, đây là chuyện chúng con nên làm!” Nét mặt y biểu lộ ôn nhu vô hạn, nhìn đôi mắt

ướt át của baba mà không dám thốt lên... Đáng yêu quá!

“Baba à, con cũng có phần trợ giúp mà!” Âm Vân sợ baba bỏ qua cậu, cũng quỳ xuống đất, cầm lấy tay y cọ lên mặt mình, chẳng khác nào một con mèo khổng lồ đang làm nũng.

“Ừ... Vân nhi rất ngoan!” Tiêu Tử Nhưng đưa tay lên sờ tóc cậu, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Lớn thành đàn ông mà vẫn còn làm nũng như con nít a~

“Còn con?” Âm Vũ cũng giống một con mèo khác, tham lam chiếm sủng hạnh, cầm lấy bàn tay đang vuốt tóc em trai đặt lên má mình, còn tranh thủ gần mặt baba hơn.

“Haha... Vũ nhi cũng rất ngoan!” Tiêu Tử Nhưng không nhịn được bật cười, Âm Vũ lãnh đạm nghiêm túc đi đâu mất rồi?

“Cơ mà ba ơi... con với caca ai ngoan hơn?” Âm Vân không cam lòng chịu yếu thế, cũng sà tới, ôm chặt lấy y.

“Ba nói đi... ai tốt hơn đây?” Âm Vũ hơi ác ý cọ má y, ngậm lấy vành tai y, đem khí nóng phun vào lỗ tai...

[1]: Đây là một bệnh máu ác tính, gặp trên mọi lứa tuổi nhưng nhiều nhất là trẻ em. Bệnh diễn biến nhanh đến tử vong nếu không được phát hiện chẩn đoán và điều trị kịp thời. Đặc trưng của bệnh là sự tăng sinh bất thường quá mức các tế bào máu ác tính trong tủy xương.

51. Chương 51: Tù Hứng

Editor: Du Bình.

“Ba nói đi... ai tốt hơn đây?” Âm Vũ hơi ác ý cọ má y, ngậm lấy vành tai y, đem khí nóng phun vào lỗ tai...

“Ba nói nào!” Âm Vân cũng ngậm lấy vành tai y, dùng răng cắn nhẹ làm y run rẩy...

“Cả hai đều ngoan... không cần... ở bệnh viện không nên đùa...” Tiêu Tử Nhưng hiện tại bị đặt trên ghế dựa, toàn thân bị khiêu khích chỉ có thể vô lực tựa vào ghế, nhưng may mà vẫn còn một tia lý trí.

“Được thôi! Về nhà rồi chơi tiếp! Mình về nhà thôi baba!” Âm Vân muốn kéo y đi, nhưng y cố nán ở lại.

“Ba muốn ở đây chờ một lúc, rồi mới về...” Đại thúc cúi đầu nói. Nhưng thật ra y muốn điều chỉnh lại mình, hành vi ban nãy của y có phải là đã làm Vũ nhi, Vân nhi khó xử không?

“Vậy bọn con về trước chờ ba...: Âm Vũ đứng dậy, đơn giản chào rồi rời đi.

“Ba đừng về muộn quá nhé!” Âm Vân vẫy tay tạm biệt rồi cũng đi theo

Có phải mình đưa ra yêu cầu quá tùy hứng? Cho nên Vũ nhi mới lãnh đạm như thế? Vũ nhi giận y là vì không cùng về nhà sao?

Một mình ngồi lại, y bình tĩnh suy nghĩ... ban nãy cố tình gây sự... rõ ràng biết rõ hai đứa cũng chỉ muốn tốt cho mình, rõ ràng biết mình giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện làm cho cặp sinh đôi phiền não... Nói không chừng bây giờ cả hai đều quá mệt mỏi, rồi ghét bỏ y... Nếu quả thật đúng là như vậy, vừa nãy y còn cự tuyệt lời cầu hoan... đã nói sẽ dùng cả đời để báo đáp... nhưng Vũ nhi sẽ cho là y không tuân thủ ước định... Y nên làm thế nào đây?

Nghĩ đến mình có thể sẽ bị vứt bỏ, nước mắt vừa được lau khô lại muốn chảy xuống. Co hai chân lên rồi đem mặt vùi vào, đại thúc giờ y hết một đứa nhỏ bị ném bỏ buộc mình trên ghế... Hành lang bệnh viện nửa người không có, chỉ một mình y... Tám năm trước cô độc ngồi trong phòng chờ đợi... giờ... lại chẳng khác gì...

Đột nhiên, trong bóng tối, một người từ chỗ rẽ xuất hiện... “Cộp... cộp... cộp...” Tiếng bước chân đánh vỡ sự yên lặng. Tiêu Tử Nhưng không ngẩng đầu xem xét, dù sao cũng chỉ là người qua đường...

Cộp... Cộp... Cộp...

Vốn tưởng rằng người rất nhanh sẽ đi, nhưng đột nhiên ngừng lại. Y thoáng ngẩng đầu, phát hiện trước mắt có một đôi giày da.

Còn chưa kịp nhìn chủ nhân của chúng, một thanh âm đã truyền vào tai: “Anh có khỏe không? Có cần hỗ trợ gì không?” giọng nói trung hòa rất có sức sống, còn mang theo chút lo lắng.

Phát giác đối phương hướng mình nói chuyện, y lập tức nhìn lên người kia. Gương mặt trái xoan, ánh mắt to tròn long lanh như thủy tinh, cái mũi cao thật xinh đẹp, đôi môi mỏng phấn nộn, một đầu tóc gọn gàng...

“Xin hỏi cậu là...” Tiêu Tử Nhưng chớp mắt, chớp mũi hồng hồng hít vào, nghi hoặc hỏi.

“A! Quên mất không tự giới thiệu! Tôi là Tiết Dật, tôi tới đây thăm người bệnh!” So với mình... đúng là một cậu thanh niên sang sảng tươi cười.

“Xin chào! Tôi là Tiêu Tử Nhưng!” Y vươn tay lịch sự.

“Chào anh! Anh cũng họ Tiêu? Anh có quan hệ gì với người bệnh phòng này không?” Tiết Dật cầm lấy tay y, đột nhiên hỏi.

“À... bà ấy là mẹ tôi!” Y không chút nghĩ ngợi, trả lời.

“Thật sao? ANh là con trai của Tiêu phu nhân?!” Tiết Dật kích động bắt lấy tay y.

“Tôi là... nhưng cậu biết mẹ tôi?” Tiêu Tử Nhưng bị cậu ta dọa sợ không ít, liên tục nói đứt quãng.

“Đương nhiên a! Tôi đến thăm Tiêu phu nhân mà!” Tiết Dật cười tươi. Mặt ngoài thân thiết, nhưng trong bụng một bồ dao găm...

52. Chương 52: Bằng Hữu

“Đương nhiên a! Tôi đến thăm Tiêu phu nhân mà!” Tiết Dật cười tươi. Mặt ngoài thân thiết, nhưng trong bụng một bồ dao găm...

“Thật? Cậu là người quen của bà?” Đại thúc có chút kinh hỉ, không nghĩ còn có người nghĩ cho mẹ, đúng là một người tốt!

“Tất nhiên rồi! Hóa ra anh là con trai bà ấy! Rất hân hạnh được biết anh! Liệu tôi có được vinh hạnh kết bạn với anh không?” Tiết Dật thân thiện.

“Được a! Nếu cậu là bạn của mẹ thì cũng là bạn tôi!” Thật vui quá! Không nghĩ tới ở bệnh viện còn kết giao được với người tốt!

“Để mừng chúng ta trở thành bạn! Anh có muốn tới nhà tôi dùng một ly không?” Tiết Dật nghĩ thầm, phương án này rất dễ mắc câu.

“A... cũng không còn sớm nữa... tôi phải về nhà rồi... xin lỗi...” Bây giờ đã hơn sáu giờ rồi, Vũ nhi và Vân nhi còn đang ở nhà chờ y.

Chẳng lẽ thật sự quá lộ liễu nên mới bị nhìn thấu rồi cự tuyệt? Tiết Dật mang vẻ mặt thất vọng: “Thế à... tôi còn tưởng rằng chúng ta có thể chúc mừng chứ... Khó lắm mới tìm được người bạn tốt, nếu không thì tôi đành một mình vậy!” Buồn bã xoay người, đưa bóng lưng mất mát cho đại thúc làm y cảm thất tội lỗi.

“Đợi... đợi chút! Nếu không quá lâu thì... tôi có thể đi...” Đại thúc không muốn làm cho người bạn mới kết giao của mình buồn, về muộn một chút chắc Vũ nhi với Vân nhi không giận đâu nhỉ? Điện thoại báo cho hai đứa là được!

Tiết Dật đưa lưng về phía đại thúc, khước miệng khẽ câu lên. Sau đó anh ta xoay người, nắm lấy tay y mừng rỡ: “Thật không? Thật cảm ơn anh! Chúng ta đi mau thôi!”

Một tay đại thúc bị Tiết Dật dắt đến bãi đỗ xe bệnh viện, tìm được một chiếc xe thể thao đắt tiền màu lam, ngồi lên ghế phụ rồi đi đến một nơi xa lạ.

Tới nơi, không giống như đô thị xung quanh đều là nhà cao tầng, ngược lại nơi đây có rất nhiều cây cối, ở giữa là một tòa biệt thự ba tầng. Cây cối xung quanh được cắt tỉa đẹp đẽ, không nhìn ra hỗn độn.

“Anh có thích không? Thấy đẹp không?” Tiết Dật như đứa trẻ kéo lấy người còn đang ngu ngơ bên cạnh hướng cửa chạy đến.

“Được lắm!” Tiêu Tử Nhưng cảm giác mình đang trẻ lại. Tiết Dật cười đến vui vẻ, thật may mắn là mình đồng ý, nếu không thì sẽ chẳng có nụ cười kia.

“Anh thích là tốt rồi! Đi thôi, vào bên trong tham quan, tôi xem mọi thứ đã được chuẩn bị xong chưa!” Anh hưng phấn mở cửa, Tiêu Tử Nhưng bị bài trí bên trong làm cho hoảng sợ.

Sàn lát đá cẩm thạch sáng loáng, bất kể đồ vật nào cũng tỏa ra sự sang trọng, trên bàn ăn dài kiểu châu Âu bày đủ loại món ăn ngoạn lành... chẳng lẽ cậu ta đã sớm chuẩn bị hết?

“Oa! Nhà cậu thật khá đó Tiết Dật! Đây là đã làm sẵn rồi sao?” Tiêu Tử Nhưng nhin không được tán thưởng, nhìn thấy đồ ăn cũng chợt nhớ ra mình cả ngày hôm nay hứa bỏ được cái gì vào bụng, đói quá!

“Tôi mới phân phó cho đầu bếp nấu nướng, mau ăn ngay khi còn nóng!” Tiết Dật kéo đại thúc đến chỗ bàn ăn rồi ngồi xuống, chính mình ở bên cạnh.

“Cậu tiêu pha cũn hoang thật!” Trên bàn này toàn những thực phẩm biết là mình với không nổi...

“Không có đâu! Để tôi rót rượu cho anh!” Tiết Dật cầm lấy ly không, rót vào đó rượu đỏ, rồi ngay khi đại thúc không chú ý bỏ vào đó một viên thuốc, viên be bé kia nhanh chóng hòa tan vào chất lỏng...

53. Chương 53: Âm Mưu

Editor: Du Bình

“Không có đâu! Để tôi rót rượu cho anh!” Tiết Dật cầm lấy ly không, rót vào đó rượu đỏ, rồi ngay khi đại thúc không chú ý bỏ vào đó một viên thuốc, viên be bé kia nhanh chóng hòa tan vào chất lỏng...

“Mừng chúng ta trở thành bằng hữu! Cạn ly!” Hai chiếc ly cụng vào nhau vang lên tiếng vang thanh thủy. Tiêu Tử Nhưng cự tuyệt không thành, đành phải uống một ngụm nhỏ...

Sau vài giờ vui vẻ, bầu không khí thoải mái bất chợt bị gián đoạn...

“A! Xin lỗi! Tôi bị trượt tay!” Ly rượu trên tay Tiết Dật đột nhiên đổ hết vào quần áo đại thúc.

“Không sao! Không sao! Lau đi là tốt rồi!” Y cầm lấy khăn ăn trên bàn không ngừng lau lau.

“Không bằng như vậy đi, anh cứ tắm, đáng người tôi với anh không lớn hơn là bao, tôi cho anh mượn quần áo. Cứ dính dính thế này không thoải mái đâu!” Không đợi đại thúc đồng ý, Tiết Dật kéo tay y vào phòng riêng, tùy tiện đút vào tay y một bộ quần áo.

“Phiền cậu quá...” Tiêu Tử Nhưng ngại ngùng, chân bước đến phòng tắm, cởi quần áo, tắm. Tiết Dật đứng là người biết cách săn sóc người khác!

“Không sao, còn lượt tôi nữa đó! Anh mau tắm nhanh!” Tiết Dật mang theo tươi cười, thúc giục.

Chỉ một lúc, anh ta nghe tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, Tiết Dật ngồi trên giường nhìn điện thoại đại thúc đặt trên tủ đầu giường. Này, mau tới đi...

Đúng ý anh, một giây sau di động bắt đầu chấn động, chuông vang lên không ngừng, nhưng Tiêu Tử Nhưng bên trong kia không phát giác, tiếp tục tắm.

Khóe miệng gợn lên, không giấu đi nụ cười. Tiết Dật thông thả cầm lấy di động, nhìn tên biểu hiện trên màn hình, quả nhiên là hắn!

Bất máy, còn chưa kịp nói, một thanh âm lo lắng chui vào lỗ tai anh: “Baba! Ba ở đâu? Làm cái gì mà khuya rồi vẫn chưa về?”

“Ha ha!” Tiết Dật khẽ cười khiến đầu bên kia trầm xuống.

“Anh, là ai?” Thanh âm rõ ràng lãnh đạm xuống, tràn ngập chất vấn.

“Tôi? Bạn của Tử Nhưng nha!” Tiết Dật dùng ngữ khí vừa ý trả lời, riêng “Tử Nhưng” còn cố ý thân mật khiến đầu kia cảm thấy chán ghét.

“Bạn? Tôi không biết ông ấy có bạn bè linh tinh đấy! Mau đưa điện thoại cho baba!” Tử Nhưng sao? Cả người Âm Vũ toát ra khí lạnh, báo hiệu cơn bão sắp tới.

“Tôi là bạn tốt của Tử Nhưng mà! Với lại, hiện giờ anh ấy không tiện nghe điện thoại!” Tiết Dật đưa điện thoại hướng phía phòng tắm, cho tiếng nước thêm rõ ràng...

“Tiếng nước chảy? Ba đang tắm? Anh đã làm trò gì?!” Âm Vũ không không chế, rống to, toàn bộ bình tĩnh đều vút bỏ. Phàm chỉ cần liên quan đến chuyện của baba, lý trí của hắn không có khái niệm bình tĩnh!

“Đừng tức giận chứ! Tôi cái gì cũng chưa làm đâu! Nhưng đêm nay Tử Như sẽ ở chỗ của tôi! Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc anh ấy cẩn thận!” Tiết Dật không đợi hắn trả lời, cúp điện thoại rồi nhìn phòng tắm...

Xem ra lần này anh ta thắng rồi!

54. Chương 54: Hối Hận

Phát hiện điện thoại của baba đã ngắt tín hiệu, Âm Vũ ở nhà tức giận đập vỡ bàn trà thủy tinh.

Baba một lần nữa lại biến mất trước mặt bọn hắn! Người kia rõ ràng có ý đồ gây rối! Quả thật là muốn trả thù riêng?!

Âm Vân từ trên tầng chạy xuống, khẩn trương hỏi: “Có chuyện gì? Sao đột nhiên lại phá đồ thế này?”

“Baba hình như bị bắt rồi...” Âm Vũ chán nản lấy tay nhu nhu thái dương.

“Cái gì?! Baba bị ai bắt sao?!” Âm Vân ngồi lên salon, chỉ cần nghe đến chuyện có liên quan đến đại thúc là cậu đã lập tức kích động rồi... huống chi còn bị bắt cóc!

“Anh không biết...” Âm Vũ nhắm mắt, nói ra những gì vừa phát sinh.

Âm Vân nghe xong, tức tối đứng lên: “Tắm?! Tên khốn kia muốn làm cái gì?!”

Đây cũng là điều khiến Âm Vũ lo lắng... Baba đi tắm, có nghĩa là y tự nguyện. Thằng cha kia tám phần là đã bày mưu lừa baba... Nếu phát sinh cái gì, hậu quả sẽ rất khó lường... Hơn nữa người nợ nhất định biết thân phận của anh em hắn, bằng không sẽ không hung hăng can quấy. Nói vậy bệ đỡ cũng không nhỏ... Nhưng để tìm người, chỉ sợ hơi khó...

“Sao bây giờ caca?! Mau phái người đi tìm! Chỉ sợ tối rồi sẽ không thành...” Âm Vân bấm bàn phím điện thoại, mệnh lệnh cho toàn bộ đàn em đào xới, tuy hi vọng rất nhỏ...

“Hiện tại chỉ có thể tận lực, thuận theo cuộc gọi kia làm mạnh mối... nói không chừng có thể tra được gì đó... Bây giờ, chỉ có thể đợi... Hắn ta bắt baba, nhất định có mục đích... Chờ hắn đưa ra điều kiện, chúng ta mang baba trở về...” Âm Vũ lo lắng rằng, đợi đến lúc thương thảo, không biết baba đã xảy ra chuyện gì... Đây là lần thứ hai hắn cảm nhận được sự bất lực, vô dụng... bản thân như thể phế vật...

Ám Vân tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm sâu vào ra thịt, thẳng đến chảy máu cũng không buông lỏng... Lần đầu tiên chứng kiến baba bị người khác đùa bỡn, anh em cậu còn nhỏ, không có năng lực cứu được y... từ đó đã quyết định mình phải càng mạnh mẽ hơn để bảo vệ người quan trọng nhất! Nhưng vẫn... trơ mắt nhìn baba rơi vào tay người khác... nghĩ đến hấn ta dùng thủ đoạn ép buộc baba, cậu hận không thể lấy chính cái chết để tạ tội!

“Tiết Dật! Sao cậu lại cầm điện thoại của tôi?” Tiêu Tử Nhưng ra khỏi phòng tắm, nhìn Tiết Dật cầm điện thoại của mình, ngây ngô cười

“A! Vừa có người gọi điện cho anh, mà anh lại đang ở trống nên tôi giúp anh nhận ấy mà!” Anh ta đưa trả cho y.

“Ai gọi thế? Có chuyện gì?” Sẽ không phải Vũ nhi, Vân nhi đâu...

“Người nợ là Ám Vũ. Anh ta nói giờ muộn rồi, bây giờ về rất nguy hiểm nên nhờ tôi nhắn anh ở lại chỗ này một đêm!” Về mặt xem kịch vui, Tiết Dật nhìn chòng chọc đại thúc.

“Thật? Nó thật sự nói thế?” Không ngờ Vũ nhi có thể để y ở nhà người ta, chẳng lẽ hấn thật sự không muốn nhìn thấy y?

“Nếu anh không tin thì cứ gọi lại đi!” Chỉ qua một thời gian ngắn, anh ta đã thừa hiểu bản tính củ đại thúc. Y một chút cảnh giác đều không có, anh ta tin là y không sẽ không gọi đâu!

“Tôi không có ý đó... chỉ hơi kinh ngạc...” Nắm chặt di động, hiện tại y muốn... khóc lớn...

55. Chương 55: Đùa Bỡn

Editor: Du Bình.

“Tôi không có ý đó... chỉ hơi kinh ngạc...” Nắm chặt di động, hiện tại y muốn... khóc lớn...

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa! Mau uống ly nước rồi đi ngủ nào!” Tiết Dật cầm lấy ly nước để trên tủ đầu giường, đưa cho đại thúc.

“Cảm ơn...” Không chút do dự uống ly nước kia. Hình như hôm nay rất mệt mỏi, buồn ngủ quá...

Tiết Dật tận mắt nhìn thấy Tiêu Tử Nhưng uống hết, nói: “Hôm nay anh ở gian này đi! Tôi không làm phiền nữa! Ngủ ngon!”

Đại thúc nằm trên giường, nhìn anh ta ân cần đóng cửa, nhẹ giọng: “Hôm nay thật sự quá phiền cậu rồi! Cảm ơn!”

“Không có gì! Anh mau ngủ đi!” Anh ta cười đến sáng lạn, đóng cửa. Đứng bên ngoài nhìn cánh cửa nọ, ý cười trong mắt lại càng nồng đậm.

Đại thúc nằm trên giường, không biết làm gì, nhưng chỉ cần ở trên thứ gì đó mềm mại là sẽ muốn đi ngủ... Đêm qua quá phóng túng, xế chiều còn tùy hứng đến tận khuya... Ghét bỏ?! Hai từ này đột nhiên xẹt qua trong trí óc hần, nước mắt tự động chảy xuống... Dùng chăn bông che đầu, không có hơi ấm của Vũ nhi và Vân nhi thật khó có thể tự đưa mình vào giấc ngủ...

Nửa đêm, vừa phòng lần thứ hai mở ra... Tiết Dật đến bên giường, ngồi xuống.

Bỏ cái chăn phủ trên đầu y, lộ ra gương mặt khổ sở vì khóc quá nhiều...

“Ai nha... sao lại khóc đến thảm thế này?” Tiết Dật dùng tay lau mặt y, cẩn thận nhìn động tĩnh người đang ngủ.

Diện mạo y không có, dáng người càng không... Tại sao lại khiến Ám Vũ, Ám Vân si mê đến thế? Nếu dựa vào một chút giao tiếp... thì có lẽ là do tâm đi?

Động thủ gỡ bỏ khuy áo, người này ngay đến cả ngủ cũng phải mang cúc áo cài đến tận cổ sao? Cởi đến hàng thứ ba, đột nhiên phát hiện được một chuyện rất thú vị... hai bên ngực đều phủ kín dấu hôn đỏ nhạt. Nói như vậy đêm qua y vừa bị làm thật?

“Chắc chắc... Đúng là mau lẹ nha! Tôi đây tiếp tục thêm mấy lần chắc cũng không sao đâu ha!” Cúi xuống, anh ta in lại mấy ký hiệu đè lên. Da dẻ đúng là tốt thật! Tiết Dật lại le lưỡi liếm liếm găng gọi người đang ngủ tỉnh dậy.

Dời xuống bên dưới, nhẹ nhàng liếm phủ lên hai trái cherry đã bị tàn phá, nhân tiện chú ý xem người kia có phản ứng gì không.

“A...” Biết ngay! Phía dưới ngâm nhẹ, thân thể cũng hơi vặn vẹo.

“Ai nha... Đúng là mất cảm! Liếm một tí đã không chịu được!” Dã tâm của Tiết Dật nổi lên, không ngừng liếm láp, tò mò xem phản ứng tiếp theo của y.

“A... đừng như vậy...” Tiêu Tử Nhưng chìm trong giấc ngủ, cảm nhận được có thứ không ngừng làm y nhột, theo bản năng lấy tay đẩy cái đầu đang bừa bãi trong đầu mình ra.

Tiết Dật một tay bắt lấy thứ đang cản chuyện tốt của anh, kề sát bên tai y: “Haha! Cho tôi xem điều thú

vị đi!” Nói xong, tay kia luồn vào trong quần bắt lấy dục vọng đang ngủ say.

Trong giấc ngủ, Tiêu Tử Nhưng bắt đầu mộng xuân... Y mơ thấy Vân nhi ở trước ngực làm càn, còn Vũ nhi thì cởi quần áo vuốt ve thân thể y... Rất chân thật, khiến y cảm thấy Vũ nhi, Vân nhi đều đang cùng nhau yêu thương mình, nhưng chỉ một phút sau liền ghét bỏ, không cần y nữa...

“Haha! Thật vui quá!”

Tiết Dật kinh ngạc ngẩng đầu, khiếp sợ cùng nghi hoặc nhìn Tiêu Tử Nhưng khóc cười lẫn lộn...

56. Chương 56: Thất Bại

Tiết Dật kinh ngạc ngẩng đầu, khiếp sợ cùng nghi hoặc nhìn Tiêu Tử Nhưng khóc cười lẫn lộn...

“Vui sao? Như thế này phải không?” Tiết Dật đưa tay vớ vào trong quần, qua quần lót vuốt ve thứ hơi gồ lên.

“A... Không phải...”

“Không phải? Thế là cái này?” Tiết Dật mang một bên đầu ngực y ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng hút. Phía trên, phía dưới cùng đón khoái cảm kích thích không ngừng đến chủ nhân.

“A... Các con...” Tiết Dật nghe thế liền dừng lại. Các con? Đây là ý gì?! Nhưng câu trả lời tiếp theo đã giải đáp thắc mắc trong lòng anh, nhưng lại khiến anh ngây ngẩn cả người...

“Không cần hút như thế... Vân nhi... Đừng làm... a... Vũ nhi... con cũng không cần... Đừng sờ nữa...” Tiêu Tử Nhưng cứ như giấc mơ mà nói ra, vô tình làm người nào đó chết tâm...

“Haha! Hóa ra anh mang tôi trở thành hai người kia? Chẳng lẽ tôi không tốt bằng bọn họ?!” Sắc mặt Tiết Dật sầm xuống, nhuộm màu ảm đạm, động tác tay ngừng lại.

Rút tay ra, chậm rãi đứng dậy. Ngay cả khi làm loại chuyện này cũng chỉ nghĩ đến bọn họ, thật đúng là thất bại hoàn toàn! Tôi rốt cuộc kém cỏi đến thế nào?

Đột nhiên, một bàn tay bắt lấy kẻ muốn rời đi. Giật mình quay đầu lại, chỉ nghe thấy: “Đừng rời ba... Đừng ghét bỏ ba...”

Hóa ra trong giấc mơ Tiêu Tử Nhưng thấy sự việc đau buồn... Trong mộng bọn họ không để ý đến y, còn sợ

sẽ bị chán ghét... Ngủ mà bộ dạng lã chã, hết như đứa nhỏ chực khóc vì bị vứt bỏ...Anh chỉ mới nghe điện thoại đã biết hai người kia hiện đang lo đến phun lửa, có gì có thể ném y đi? Người này đang suy nghĩ vớ vẩn gì chứ?

Tuy nghĩ thế, nhưng Tiết Dật vẫn đau lòng giúp đại thúc đắp kín chăn. Mặc dù biết y cầu: “Đừng rời đi...” là với những người kia... Nhưng có thể cũng là cầu anh? Haha! Không thể đâu! Mình mộng mơ quá!

“Vũ nhi... Vân nhi... Đừng đi có được không? Nếu ba sai ba sẽ sửa... Đừng... Đừng ghét ba...” Tiêu Tử Nhưng đuổi tay ra bắt lấy tay áo anh, khóe mắt chảy xuống hàng lệ...

“Ai... Lớn rồi sao còn thích khóc vậy... Chịu không nổi!” Biết rõ y không nói với mình, sự thật chứng minh rõ ràng rồi. Nhưng không đành lòng để y một mình miên man suy nghĩ. Xuôi theo bên giường ngồi xuống, xoa xoa khuôn mặt y, lau đi hàng nước mắt vừa chảy ra...

Không biết phải vì có người ở bên không, y lộ ra nụ cười... Nếu không phải do đôi mắt nhắm chặt vì thuốc ngủ, thật đúng là hoài nghi y giả bộ...

“Vũ nhi... Vân nhi... Baba nói cho các con bí mật này...” Tiêu Tử Nhưng hé miệng, thân thể hướng Tiết Dật dựa vào.

Về mặt anh tươi cười nhìn theo. Không nghĩ y hoàn toàn thiếu cảnh giác nha... Còn có thói quen nói mơ nữa! Như vậy thì bí mật gì cũng không thể giấu? Xem y thật có làm không...

“Các con không thể vừa gặp đã nói người ta ác nha... Chúng ta làm giống trước nào... cùng ngoắc tay... Nói dối là đứa trẻ hư!”

Thấy quần áo mình bị nắm chặt, ề không phải y muốn ngoắc tay thật đấy chứ?! Thực hoài nghi Âm Vũ với Âm Vân lại đi làm trò trẻ con này với hân! Không biết nói gì đây... rốt cuộc ai mới là đứa nhóc ngu ngốc đây chứ?!

57. Chương 57: Thiệt Tình

Editor: Du Bình.

Không biết nói gì hơn... Thật là! Không biết ai mới là đứa nhóc ngốc nghếch đây?

“Được! Được! Ngoắc tay nào! Nói dối là đứa trẻ không ngoan...” Tiết Dật khẽ đẩy bàn tay đang nắm chặt ống tay áo mình ra, câu lên ngón út... Hành động xong mới thấy... mình đúng là đồ ngốc mà!

“Nói cho con biết... Hôm nay... ba gặp được một người bạn rất tốt...” Nụ cười của Tiêu Tử Nhưng càng ngày càng tươi hơn, phẳng phất như cười từ trong lòng.

Tiết Dật vốn vẫn còn quanh quẩn với suy nghĩ: “Mình là đồ ngốc!” nghe cái gọi là bí mật của y. Nhưng vừa được thông, trừ bỏ kinh ngạc... còn có quá nhiều kinh hỉ! Chưa kịp phản ứng, Tiêu Tử Nhưng đã tiếp lời...

“Cậu ấy đối với ba tốt lắm! Chuẩn bị rất nhiều món ngon mời ba ăn... Ngoại trừ... Vũ nhi, Vân nhi với mẹ ra thì chưa có ai đối xử với ba ôn nhu như thế! Trong lúc tâm trạng ba không tốt cậu ấy còn ai ủi ba nữa... Đúng rồi, tên cậu ấy là Tiết Dật... Hi, Vũ nhi, Vân nhi... các con mau hâm mộ ba đi...” Thật giống một đứa bé ngây ngô cười, y không quen khoe khoang.

“Haha... Không ngờ... anh lại ngốc đến vậy... Không ngờ... anh lại là người đầu tiên thật tâm coi tôi là bạn tốt... Đúng là...” Tiết Dật thất bại nhìn Tiêu Tử Nhưng chìm sâu vào giấc ngủ, đây là lần đầu tiên anh gặp được người đơn thuần đến thế... Bị người xấu gạt còn ngây ngốc tưởng rằng đó là bạn tốt của mình... Đối với người thế này anh biết xuống tay ra sao?

Bạn bè... Từ này đã bao nhiêu năm anh không được cảm nhận... Bên người đều là những kẻ ham tiền tài, thế lực của mình... Còn bạn bè thân thiết thật sự, chính anh chưa từng được cảm nhận qua...

“Ai... Thua anh rồi... không biết làm gì tiếp theo đây...” Tiết Dật phủi chần cho thật tốt, bắt đắc dĩ nhìn người trên giường ngủ say nhưng vẫn nắm chắc áo anh, đành phải chờ y nói lỏng tay thì mới đi được.

Thôi thì, đem kế hoạch lần này hủy đi...

Kết quả... đến sáng Tiêu Tử Nhưng mới có ý định buông tha, còn Tiết Dật ngồi bên giường cả một đêm.

Đánh răng rửa mặt xong, anh tính toán đưa đại thúc về nhà, tiếp tục để y ở lại đây chỉ sợ hai người kia sẽ phát điên mất. Từ trên giường ôm lấy y, xem ra thuốc ngủ này còn phải tác dụng thêm một lúc nữa... Đến trước cửa xe, sau này chắc không còn khả năng gặp mặt nhau nữa...

Cẩn thận đặt đại thúc lên ghế phụ, đang muốn mở cửa ghế lái thì trước mắt xuất hiện một chiếc xe đen sang trọng... Từ bên trong đi ra, là... Cha?

“Lâu rồi không gặp con! Tiểu Dật!” Chủ tịch Tiết thị – Tiết Xích đến gần anh.

“Cha...” Tiết Dật không hiểu, cha tại sao lại đột nhiên tìm anh? Mấy năm nay không hề quan tâm, cho tới nay phi thường lãnh đạm với con trai mà...

“Đây là nhược điểm của chủ tịch Ám thị? Thật nhọc công con bắt người!” Tiết Xích liếc mắt ra đằng sau. Một tiếng lệnh, hai vệ sĩ cao to mặc đồ đen mở cửa xe, trối gô đại thúc lại, chuẩn bị khiêng đến cốp xe.

Đúng lúc đó, một bàn tay ngăn trở hành động khiêng người của bọn chúng. Là Tiết Dật!

“Cha định làm gì?” Đây là lần đầu tiên Tiết Dật lạnh lùng với cha. Khoảnh khắc anh nhìn thấy những kẻ kia thô lỗ với đại thúc, một cổ xúc động lập tức khiến anh sinh ra phản ứng mãnh mẽ.

“Con không thấy sao? Cha muốn bắt nó, đem nó ra uy hiếp Âm Vũ, Âm Vân... Cha chắc chắn chúng nó sẽ không làm ngơ được đâu! Con buông tay ra! Hay là muốn chống lại ta?” Tiết Xích lãnh đạm nhìn con trai.

Lại là cái ánh mắt này... Trong đầu vốn dĩ không cam nhưng vẫn buông tay ra rồi trở mắt nhìn đại thúc bị đưa lên xe, còn cha anh ngay sau đó cũng rời đi...

58. Chương 58: Cầu Cứu

Đây không phải là kết quả anh muốn ngay từ đầu sao? Nhưng khi y bị cha bắt đi, chính mình lại càng phiền lòng hơn.

Không được! Không thể để cho cha có được y! Như vậy đại thúc sẽ bị ông ta ngược đãi! Nghĩ đến cảnh y bị chính cha mình làm nhục, anh càng thêm có động lực cứu người. Nhanh chóng lên xe, khởi động máy, lén lút theo dõi xe bắt y, xem bọn họ muốn đến Tử Nhưng đi đâu...

Cứ vậy đi đến một kho hàng hẻo lánh ngoài ngoại ô, hóa ra là đem y đến nơi này... Hiện tại thì sao? Cứ vậy xông vào cứu người?

Ngẫm lại, vẫn là gọi cho hai người kia... Mặc dù cuối cùng anh sẽ bị tấn cho một trận, nhưng hiện tại an nguy của Tử Nhưng mới là trọng yếu nhất!

Âm Vũ ở nhà buồn bực chờ điện thoại... tại sao người kia không gọi lại?! Chẳng lẽ thật sự đem baba...?!

Âm Vân cũng ngồi trên salon chờ đợi, chỉ cần gọi một cuộc thôi là sẽ tra được vị trí của baba...

Leng keng! Leng keng!

“Ai vậy? Canh đúng lúc này đến làm gì?”

“Còn chê bọn này chưa đủ phiền não sao?!” Âm Vân vừa mắng mười tám đời tổ tông của kẻ không biết điều kia, vừa chạy đến bên cửa.

“Ai vậy?” Âm Vân ấn nút bộ đàm, hỏi.

“Xin hỏi Âm Vân hoặc Âm Vũ có ở nhà không?” Người bên ngoài vội vàng hỏi.

Âm Vũ nghe thấy thanh âm, lập tức chạy đi mở cửa chính... Giọng nói này hình như là giọng mà cậu nghe được trong điện thoại hôm qua.

Đứng trước cửa đúng là Tiết Dật về mặt cấp bách nhìn Âm Vũ.

“Anh là người đêm qua gọi?!” Âm Vũ nắm cổ áo anh, lăm lăm sát khí.

“Đúng vậy! Nhưng nói sau đi! Bây giờ các anh mau đi cứu Tử Nhưng! Còn tôi thế nào về sau tùy các anh xử lý!” Tiết Dật đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi.

“Anh nhìn rất quen mắt! Không phải là con trai của chủ tịch Tiết thị sao? Hóa ra anh chính là kẻ đã lừa baba?! Từ từ đã... Anh mới nói ‘cứu’?! Không phải baba ở chỗ anh sao?!” Âm Vân kéo cao ống tay áo, chuẩn bị điên tiết đánh người nhưng lại bị ngăn trở.

“Từ từ đã Vân! Anh thấy cậu ta không giống như đang nói dối! Trước mắt mau đi cùng!” Âm Vũ hướng gara bước đi, lái ra một chiếc xe thể thao màu đen rồi nói với hai người: “Mau lên xe!”

Âm Vũ lái xe theo chỉ dẫn của Tiết Dật. Hắn cũng có xúc động muốn nhào đến đánh người giống Âm Vân, nhưng dù thế nào cứu được baba rồi giết người sau cũng được...

Tiết Dật sẽ không ngốc đến nỗi đem chuyện ăn vụng đậu hũ của Tử Nhưng nói ra, chỉ mới nói qua qua một tí thì nhiệt độ đã giảm xuống đấy... nói ra thì hậu quả sẽ khó lường lắm... nói không chừng ngày mai sẽ không nhìn thấy mặt trời nữa!

Không lâu liền tới địa điểm đại thúc bị bắt đi... Âm Vân cùng Âm Vũ đồng loạt tiến tới cửa kho hàng... đá mạnh cửa...

Bên trong một mảnh tối đen, vài giây sau điện được mở lên, chiếu sáng toàn bộ kho hàng.

“Không ngờ hai đứa mày đến thật!” Tiết Xích thỏa mãn ngồi trên sofa.

“Tôi thấy xe của Tiết Dật lén theo, không nghĩ rằng nó có gan tìm được hai vị đại nhân vật nha!” Ông ta dùng ngữ khí thoải mái nói, nhưng lại khiến người nghe không rét mà run, ánh mắt bay qua đằng sau hai người.

Tiết Dật làm nền nghe thấy cha ám chỉ mình, anh cố lấy dũng khí trả lời: “Con sẽ không để người làm hại anh ấy!”

Ám Vũ, Ám Vân không nói gì mà chỉ nhìn theo baba... hiện tại y đang bị dây thừng buộc vào bên cạnh sofa. Nhìn thấy baba phải nằm trên mặt đất lạnh như băng, nháy mắt sự phẫn nộ của cặp song sinh bị bốc đến đỉnh điểm.

59. Chương 59: Tức Giận

Editor: Du Bình.

Nháy mắt sự phẫn nộ của cặp song sinh bị bốc đến đỉnh điểm!

Bọn họ lại nhớ đến chuyện khi xưa, baba cũng bị bắt tới một kho hàng, cũng bắt y nằm dưới đất lạnh băng, bị trói chặt bằng dây thừng rất khó chịu. Thù mới chồng thù cũ càng khiến anh em hấn bùng nổ hơn!

“Hỗn trưởng! Ông muốn gì?!” Ám Vũ cắn răng, đây đã coi như là biện pháp ôn hòa nhất của hắn rồi.

“Vào đề nhanh đây! Tôi vốn tính toán bắt người này để uy hiếp các người, ai biết các cậu chưa gì đã tới rồi! Làm toàn bộ kế hoạch đã được chuẩn bị của tôi toàn bộ bị rối loạn!” Tiết Xích không nhìn hai người, còn câu cuối cùng lại liếc mắt đến Tiết Dật.

“Cơ mà... Các cậu đều đã ở đây rồi! Tôi cũng nói thẳng! Tôi đây chẳng muốn gì cả, chỉ nghĩ có thể phá đổ được Ám thị là tốt rồi!” Tiết Xích rất thoải mái nói ra điều kiện phi lý.

“Ông không cảm thấy mình đang quá phận sao?” Ám Vân gầm nhẹ, loại yêu cầu này đã vượt quá khả năng rồi!

“Quá phận?!” Ông ta nắm lấy dây xích của đại thúc kéo lên, còn thủ hạ bên cạnh rút súng ra kề sát thái dương y, uy hiếp: “Ý cậu nói... y không có giá trị sao?!”

“Đợi đã! Đừng thương tổn ông ấy! Có điều kiện gì, nói mau!” Ám Vũ vội vàng ngăn cản, hắn nhìn thấy nòng súng giương bên thái dương của baba, chẳng may tên kia thật sự bóp cò thì...

Mình cũng không thể sống nổi!

Tiết Xích cười lạnh: “Tôi sẽ không cho các cậu chết dễ thế đâu! Chậm rãi tra tấn mới thú!” Đã thế còn cố ý dùng họng súng nhẹ nhàng cọ xát cổ y.

Cảm giác lạnh như băng kia liên tục làm cho y run rẩy...

“Ông!” Âm Vân muốn chửi ầm lên, nhưng bắn khoản thứ nguy hiểm ở cổ baba... Nếu có chuyện gì xảy ra, thì cái chết cũng không thể tạ tội được!

Một tên hộ vệ chạy tới thăm thì bên tai Tiết Xích. Nhìn thấy ánh mắt trao đổi giữa cặp song sinh. Không nói nhiều lời, Âm Vân một bước dài xông lên.

Mục tiêu: Đoạt lại baba!

Tiết Xích giật mình, nhưng loại mạo hiểm này thật hiếm! Lợi thế trong tay một phen bị rút ra.

Hai kẻ kia cùng nhau chạy đi... Ông ta cũng không do dự chĩa súng về phía họ...

Đoàng! Đoàng!

Âm thanh lớn vang lên trong kho hàng, Âm Vân ôm chặt lấy baba ngã sang một bên.

Thân thể cậu vừa lĩnh hai vết thương...

Tiếng súng chấm dứt, Âm Vũ thừa dịp chạy đến đằng sau Tiết Xích, xuất quyền đánh lên đầu ông ta đoạt lại tình thế!

“Không được nhúc nhích! Nếu không đừng trách súng vô tình!” Âm Vũ khế quát.

Tiết Xích hung tợn trợn mắt: “Chẳng lẽ bên ngoài là do mày động tay động chân?”

“Chẳng lẽ ông cho rằng tôi ngốc nghếch, cứ thế chạy đến đây sao?” Ánh mắt hần lạnh như băng hồi ngược.

Âm Vũ lại lo lắng nhìn về góc tường: “Vân! Em không sao chứ?”

“A! Không chết được đâu! May quá baba không nguy hiểm!” Âm Vân cắn răng, vội vàng mở trói cho đại thúc. Cánh tay phải thụ thương, bị đạn xẹt qua làm máu chảy ròng ròng... Nhưng may mắn không trúng đến đại thúc, bằng không thân thể yếu của y chuyu không nổi! Cẩn được hai đường đạn lạc này đúng là đáng giá!

“Hiếu tình hướng hiện tại rồi chứ? Đừng hòng chúng tôi bỏ qua cho ông! Ông đã phạm phải điều cấm kỵ nặng nề nhất của chúng tôi! Dám đánh chủ ý lên người baba sao?” Âm Vũ lấy gậy sắt đập lên đầu Tiết Xích.

“Loại ti tiện này mà chúng mày cũng coi trọng sao? Có tặng tao cũng không cần!” Tiết Xích cãi cùn. Loại

mặt này tùy tiện kiếm thì có cả mớ, chỉ có mỗi hai tên đàn độn kia mới coi trọng thứ rẻ rách này!

Đoàng!

“A!” Hét thẳm một tiếng! Âm Vũ không chút nào nương tay, bắn một phát vào đùi phải ông ta.

60. Chương 60: Máu Tươi

“A!” Hét thẳm một tiếng! Âm Vũ không chút nào nương tay, bắn một phát vào đùi phải ông ta.

“Ông thử nói thêm một lời sỉ nhục baba nữa xem? Tôi sẽ cho ông biết thế nào là sống không bằng chết!” Ngữ khí trầm thấp của Âm Vũ rơi vào tay Tiết Xích. Ông ta khiếp sợ, không ngờ mình đã đắc tội với một kẻ ngoan độc như thế... trình độ của ông căn bản là không thể nào so sánh được!

“A...” Tiếng rên khe khẽ, tiếng súng cùng âm thanh ồn ào quấy rầy giấc ngủ của đại thúc, y từ trong lòng Âm Vân dần dần tỉnh lại...

“Ồ... Vân nhi? Sao con lại ở chỗ này?” Tiêu Tử Nhưng mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là nét tươi cười của Âm Vân. Tuy cười đầy, nhưng trán cậu lại đỏ mồ hôi.

“Không sao, không sao đâu ba à... Ba đừng sợ, qua một lát nữa là sẽ tốt!” Âm Vân dùng hết sức làm baba yên lòng, sợ y nhìn tình trạng của mình bị dọa. Cậu đem đại thúc gắt gao ôm vào trong lòng để che khuất tầm mắt của y.

“Xảy ra chuyện gì? Đây là đâu?” Tiêu Tử Nhưng nghi hoặc. Không phải y vẫn còn ở nhà Tiết Dật sao? Vì sao lại đến cái nơi xa lạ này? Hai đứa để y ngủ nhà anh không phải do không muốn nhìn thấy y sao?

“Baba... ba đừng lộn xộn nữa! Để con ôm ba nào!” Âm Vân dời đi sự chú ý của y.

Mà, miệng vết thương của cậu đang đổ máu ồ ạt hơn rồi... ý thức trở lên mơ hồ...

Đoàng!

Tiếng súng lại vang lên, trên người Tiết Xích lại nhiều hơn một lỗ máu, nhưng Âm Vũ lại linh thêm một cú đập đau điếng từ cái chủy thủ...

Ngay khi Tiêu Tử Nhưng tỉnh lại, Tiết Xích xừa cơ hội xốc quần tây lên, trong đùi ông ta buộc một cây chủy thủ ngắn, liền từ phía dưới móc lên trên... Âm Vũ né không kịp, không khoan nhượng bị đánh một

phát, nhưng vừa vắn hướng chân còn lại của ông ta làm thêm một phát súng nữa.

Nơi phía trong, Âm Vân muốn mang một thân thương tích muốn vọt ra, vội vàng ngăn chặn Tiết Xích phản công.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có tiếng súng?” Tiêu Tử Nhưng bất an mấp máy, dường như muốn thoát khỏi cái ôm bảo vệ của cậu.

“Ba đừng nhúc nhích...” Âm Vân dùng lực lớn hơn ôm chặt y, nhưng vì thế khiến máu chảy càng ồ ạt hơn.

Cảm giác cứ thế mờ mịt hơn...

Đại thúc đột nhiên cảm giác thấy bên hông mình ẩm ướt, vội lấy tay sờ sờ...

“Máu!!” Máu đỏ thẫm dính đầy hai bàn tay y, y không dám lộn xộn nữa, toàn thân trở nên cứng ngắt

Máu tươi theo cánh tay phải của Âm Vân chảy xuống, thấm ướt áo đại thúc.

“Mau! Mau đưa cậu hai đến bệnh viện!” Thân tín Nghĩa Diệp của hai anh em ra lệnh cho bọn thủ hạ.

Tại bệnh viện nhà họ Âm... Tiêu Tử Nhưng vẫn chưa hết sững sờ, thẫn thờ đứng ngoài cửa phòng cấp cứu...

“Nói cho tôi biết! Rốt cuộc phát sinh sự tình gì mà đến nỗi cả Vũ nhi lẫn Vân nhi đều thụ thương?” Tiêu Tử Nhưng thốt lên, nước mắt chảy ra, cứ vậy nhớ lại hai đứa con hôn mê bất tỉnh.

Toàn thân dính đầy máu tươi, tâm như bị xé rách đến đau đớn... Sợ song sinh sẽ rời y để đi trước, sợ chỉ còn một mình bản thân cô độc...

“Cái này...” Nghĩa Diệp lo lắng chủ tịch cùng thiếu chủ sẽ không để người mình coi trọng nhất thương tổn. Nhưng y hỏi câu này thì anh ta biết trả lời thế nào đây?

“Mau nói cho tôi biết!” Tiêu Tử Nhưng đứng dậy rống to.

Rõ ràng mình ngủ một đêm ở Tiết gia rồi sẽ về nhà giải thích vì sao mình lại tùy hứng... Nhưng bây giờ, cơ hội phân trần cũng không còn sao?

“Chủ tịch cùng thiếu chủ biết tin ngài bị bắt cóc liền đuổi tới hiện trường... sau đó xảy ra chút xung đột nhỏ... rồi...” Nghĩa Diệp bất đắc dĩ nói nội dung đại khái, vị này đến chủ tịch còn phải nhường nhịn mười phần.

“Bắt cóc?!” Tiêu Tử Nhưng còn đang rối loạn hấp thu động từ này, thì cửa phòng phẫu thuật được mở ra...

61. Chương 61: Thương Thế

Editor: Du Bình.

“Bắt cóc?!” Tiêu Tử Nhưng còn đang rối loạn hấp thu động từ này, thì cửa phòng phẫu thuật được mở ra...

“Xin hỏi, ai là người nhà của hai vị này?” Bác sĩ khẩn trương hỏi. Hai vị đại nhân vật vừa được đưa đến, đám thủ hạ đã hạ dần bác sĩ ở đây nhất định phải chữa trị cho tốt, nếu không liền chém đầu rồi ném cho sử tử ăn dọa ông bay mất nửa cái mạng già, dùng hết kinh nghiệm sáu mươi năm hành nghề của mình mà mồ hôi cứ chảy ròng ròng.

“Tôi... tôi là ba của hai đứa! Xin hỏi tình trạng hiện nay ra sao? Nghiêm trọng lắm không?” Tiêu Tử Nhưng bị bộ dáng khẩn trương của bác sĩ dọa cho sợ theo, chẳng lẽ xảy ra tình huống xấu?

“Cái này... bụng chủ tịch Âm bị đâm một dao, tuy nguy hiểm nhưng may mắn đã được cầm máu kịp thời, không đáng lo ngại. Do mất máu khá nhiều nên có khả năng khi tỉnh lại rất suy yếu...” Bác sĩ nhìn báo cáo trên tay.

“Còn cậu hai... Vai phải cùng chân trái trúng đạn, thương thế lại kéo dài quá lâu dẫn đến mất máu nhiều... Không, nhưng may mà lấy được đạn ra rồi cầm máu nên không còn đáng ngại nữa. Chỉ có điều vết thương về sau phải được chăm sóc tốt, bằng không sẽ chuyển xấu...” Nói xong, bác sĩ nâng tay lên lau mồ hôi trên trán. Đang định mở miệng giải thích thì người nhà bệnh nhân liên tục không ngừng ném cho ông ánh mắt bi thương cùng tự trách... Cái này đầu phải tôi muốn nói a! Ông già ở trong lòng hồ hết vô hạn.

“Cảm ơn bác sĩ... tôi có thể vào thăm hai đứa không?” Tiêu Tử Nhưng rất muốn chạy qua xem hai đứa, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới giảm đi đau xót trong lòng.

“A... có thể...” Ông như được giải thoát, dắt hai người đến trước cửa phòng bệnh.

Đại thúc run rẩy mở cửa, phòng bệnh rất rộng, còn có cả màn hình TV LCD, sôpha mềm mại, còn có một vài phòng nhỏ đóng kín cửa. Nhưng bây giờ y không có tâm trí để ý, trong mắt chỉ còn hai người đàn ông đang nằm trên giường bệnh.

Hai giường nằm cách nhau một khoảng, y đứng ở giữa nhìn hai đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch không chút khí huyết. Hai anh em vì cứu y nên mới bị thương nặng... đều là do y làm chúng bị thương...

Ngồi trên ghế giữa khe hở, một tay nắm lấy tay Vũ Nhi, một tay nắm lấy tay Vân Nhi, cầu nguyện cặp song sinh mau tỉnh lại để y có thể giải thích, bồi tội, bằng không cứ thế này y sẽ bị cảm giác tự trách bao

phủ mắt.

Đêm đến, nhưng đại thúc không tài nào ngủ được... Đêm qua hấn vừa ngủ suýt chút nữa đã mất đi hai người trọng yếu nhất, nên bây giờ nếu y ngủ nữa thì khó có thể bảo toàn rằng sau khi tỉnh lại sẽ còn người... Cho dù có muốn ngủ y cũng không dám ngủ...

Tuy rằng nghe thấy tiếng hít thở đều đều, nhưng lại không nhận ra được một dấu hiệu tỉnh lại làm y khủng hoảng... Vũ nhi, Vân nhi, các con còn muốn ngủ bao lâu nữa?

Thời gian trôi đi, tay đột nhiên được cầm lấy, hai thanh âm bất đồng vang lên làm màng tai y rung động.

“Baba... Ba ở đâu...” Hai người như đã hẹn trước, đồng thời hô lên.

“Ba đây! Ba đây!” Đại thúc kích động hô to, cũng hồng mắt khóc to lên. Vội vàng nâng hai anh em hấn dậy, cực lực không đựng chạm đến miệng vết thương, vừa lau nước mắt vừa dựng gối lên để dựa.

“Xảy ra chuyện gì? Làm gì mà tỉnh dậy đã thấy ba khóc rồi? Ba đau ở đâu?” Ám Vũ ngồi bên trái, duỗi tay lau nước mắt của y.

“Dạo này ba khóc nhiều quá! Có phải do chúng con không?” Ám Vân cũng đưa tay lên lau bên phải.

“Không phải! Đều là ba hại các con bị thương! Ba xin lỗi... thực xin lỗi...” Chỉ vì mình bất cẩn hại Vũ nhi với Vân nhi, càng nghĩ càng thấy mình ngu xuẩn!

Mình luôn là người gây phiền toái cho chúng...

62. Chương 62: Nằm Viện

“Không phải! Đều là ba hại các con bị thương! Ba xin lỗi... thực xin lỗi...” Chỉ vì mình bất cẩn hại Vũ nhi với Vân nhi, càng nghĩ càng thấy mình ngu xuẩn!

Mình luôn là người gây phiền toái cho chúng...

“Sao có thể thế? Không phải là lỗi của baba!” Ám Vũ nắm lấy tay đại thúc. Nếu người đàn ông kia còn làm ra sự tình quá đáng hơn nữa, bọn, hấn nhất định vẫn không chút do dự

“Đều là do hấn ta nổ súng! Không phải là người!” Ám Vân cũng nắm lấy tay y.

Tiêu Tử Nhưng biết đều là những lời an ủi, lòng bàn tay được nhiệt độ ấm áp truyền cho thật có cảm giác an tâm.

Ám Vân vẫn thấy y khóc không ngừng, cao giọng kêu lên: “Ai da!”

“Con bị đau sao?” Tiêu Tử Nhưng lập tức đứng dậy kiểm tra thân thể của Ám Vũ. Ám thanh kia quá quái dị! Chắc chắn là bị đau ở chỗ nào đó!

“Baba... con đau... nghe tiếng baba khóc thì toàn người đều đau!” Chứng kiến được bộ dạng lo lắng xoắn xýt của baba thì cả hai đều nguyện ý thụ thương a!

“Được, được! Ba không khóc nữa...” Nhẹ nhàng vuốt lấy những bộ phận phải bằng vải trắng, y muốn phần nào giảm bớt đau đớn trên người cậu.

“Ba đừng khóc nữa... bằng không con cũng sẽ rất đau đớn!” Ám Vũ nói, vì hắn không muốn y thương tâm nữa nên mới phải dùng phương pháp này.

Ngay lúc cảm xúc của đại thúc dịu đi, Ám Vân đột nhiên làm nũng: “Baba... con đói quá!”

“Được! Để ba đi mua đồ ăn... Các con...” Còn chưa nói xong đã bị ngắt lời.

“Chúng con muốn ăn món baba nấu!” Ám Vũ thất thường đổi ý.

“Ừ, vậy ba về nhà làm rồi mang đến...” Tuy khoảng cách từ đây về nhà có hơi...

“Ba không cần về nha! Chỗ này có bếp mà!” Ám Vũ chỉ chỉ một cánh cửa.

Tiêu Tử Nhưng hồ nghi hướng đến bên đó, mở cửa ra nhìn...

Không ngờ có bếp nha! Nơi này không phải bệnh viện sao?!

“Được! Để ba nấu chút đồ dễ ăn! Các con chờ nhé!” Y vào bếp, sợ mùi khói dầu ảnh hưởng đến sự hồi phục thân thể nên đóng cửa lại.

Phòng bệnh cao cấp này mỗi phòng đều được cách âm rất tốt, đại thúc nhất thời không nghe được động tĩnh ngoài kia.

Cửa phòng bệnh mở ra, người bước vào là Nghĩa Diệp.

“Chủ tịch! Thiếu chủ! Hai ngài có cần tôi làm thủ tục xuất viện không?” Nghĩa Diệp rất hiểu thói quen của hai anh em.

“Không cần!” Âm Vũ trả lời.

“Dạ? Hai ngài không phải rất ghét nằm viện sao?” Đi theo bọn hắn lâu như thế, chưa từng thấy bọn họ nằm viện đến nửa ngày.

“Lần này chúng tôi muốn nhập viện!” Trong lòng Âm Vũ cùng Âm Vân đều có một mục đích nhất định phải đạt được.

“A! Tôi sẽ nghỉ ngơi! Sau này mọi việc do anh quản lý!” Âm Vân không chút nao núng, bỏ lại một câu.

63. Chương 63: Ăn Cơm

Editor: Du Bình

“A! Tôi sẽ nghỉ ngơi! Sau này mọi việc do anh quản lý!” Âm Vân không chút nao núng, bỏ lại một câu.

“Sao cơ?! Nghỉ ngơi? Thiếu chủ! Sao ngài có thể nói những câu thiếu trách nhiệm như thế?” Nghĩa Diệp nghe xong quyết định của cậu, thiếu chút nữa thì hôn mê! Mắt luôn lễ phép của đàn em.

“Đúng rồi! Nghĩa Diệp! Âm thị cũng phải làm phiền anh! Tôi cũng nên nghỉ ngơi thôi...” Âm Vũ quăng thêm một quả bom nguyên tử lên đầu anh.

“Không thể nào! Tôi không nằm mơ chứ?!” Nghĩa Diệp dùng sức véo đùi, đau đến nỗi tiểu ra quần.

“Hahaha! Đau không? Chúng tôi chỉ nói đùa thôi! Anh đừng phản ứng ngu ngốc thế chứ!” Âm Vân cười đến vui vẻ, nhưng lỗ cười quá đà nên động đến vết thương, đau đến nhe răng.

“Đùa thế thôi... Nhưng mà...” Âm Vũ cười nhạt.

“Hò! Các ngài chỉ giỡn chơi là tốt rồi. Nếu mà...” Nghĩa Diệp nhẹ nhàng thở ra.

“Nhưng... trong lúc chúng tôi nằm viện thì anh hãy thay chúng tôi xử lý tất cả mọi chuyện!” Hắn mỉm cười.

“Đúng thế! Anh vất vả rồi!” Âm Vân rất vui sướng khi nhìn người khác gặp họa.

“Chuyện trọng đại hăng liên lạc, còn không thì đừng quấy rầy! Nghĩa Diệp! Tôi rất tin tưởng anh!” Âm Vũ thu hồi vẻ cười vui, nghiêm túc.

“Vâng! Tôi sẽ tận tâm!” Ra khỏi phòng bệnh, anh mới giật mình nhớ ra mình vừa đáp ứng hai khối bom nguyên tử a! Được cái... Chủ tịch với thiếu chủ tín nhiệm đến thế... mình tuyệt đối không thể để họ thất vọng được!

Bên trong, Âm Vân hỏi hần: “Ca, thế có được không?” Đem mọi thứ khoán hết cho Nghĩa Diệp còn mình thì ăn chơi...

“Anh tin anh ta có thể làm tốt! Khó có được cơ hội nghỉ phép, em nên hưởng thụ cho đã đi!” Dứt lời, đại thúc bê khay đi ra.

“Ba có nấu chút cháo! Các con vừa mới phẫu thuật chỉ nên ăn chút đồ ăn lỏng thôi!” Y đem hai bát cháo nóng hổi thơm ngon đặt lên cái bàn ở giữa.

Cầm một bát đặt lên bàn ăn trên giường Âm Vũ, đưa thìa cho hần, dặn dò: “Con cẩn thận nóng nhé! Nhớ thổi trước khi ăn!”

Còn bản thân bê một bát khóc, dùng thìa múc lên một ít, thổi thổi cho nguội rồi đưa đến miệng Âm Vân: “A! Há mồm nào!”

Âm Vân nghe lời há mồm, hạnh phúc hưởng thụ đãi ngộ cho người bệnh.

Âm Vũ một miếng cũng không ăn, hăm mộ nhìn baba từng miếng đút cho em trai. Hần đột nhiên cảm thấy tiếc nuối, vì cái gì mà tay mình không bị thương chứ? Nếu thế thì baba cũng đút cho mình rồi... Ai...

“Vũ nhi? Còn không mau ăn đi? Con không đói?” Đại thúc cho Âm Vân ăn được một nửa mới phát giác hần luôn nhìn qua bên này, thìa cũng chưa động...

“Không phải...” Cúi đầu ăn món cháo mỹ vị, nhưng thế nào cũng thấy bên Vân ăn ngon hơn.

Cho Vân nhi ăn xong, Vân nhi ăn đến phi thường mau, một miếng tiếp một miếng, chỉ qua vài phút bát cháo đã thấy đáy. Tiêu Tử Nhưng quay người qua bên Âm Vân, vuốt đầu hần, đau lòng hỏi: “Con không thoải mái à?”

“Không có...”

Vân nhi ở một bên cười khà khà: “Anh ấy đang ghen tị với con đấy! Vì con được baba đút cho đó!”

64. Chương 64: Vấn Đề

Vân nhi ở một bên cười khà khà: “Anh ấy đang ghen tị với con đấy! Vì con được baba đút cho đó!”

Ám Vũ liếc mắt lườm cậu: “Câm mồm!” Đây là hẹn quá hóa giận nha!

“Haha! Hóa ra là thế a! Sao không nói cho ba chứ? Nào... A! Há mồm!” Cậu lấy bát cháo trong tay Ám Vũ, y múc lên một muỗng, đặt bên miệng thổi thổi rồi đưa vào trong miệng hẳn.

Bát cháo trong nháy mắt hết sạch. Chẳng lẽ các con đói đến vậy sao?

Nhanh nhẹn dọn dẹp, tiếp theo ngồi trên ghế ngây ngốc nhìn hai đứa, kỳ thật mình có rất nhiều vấn đề muốn hỏi...

“Vũ nhi... Vân nhi... Ba muốn hỏi các con...”

“Ba cứ nói đi!” Hai người ngồi trên giường đợi y mở miệng.

“Ba nhớ ba ở nhà Tiết Dật, nhưng không hiểu tại sao khi tỉnh lại lại ở chỗ kia...” Sau khi dùng cơm xong, y nhớ mình còn đi tắm, Vũ nhi còn gọi điện cho phép y ở lại rồi đi ngủ... Sao nhanh đến vậy thành bất cớ chứ?!

Ám Vân liền nói: “Tiết Dật nói với chúng con, khi anh ta muốn đưa ba về nhà thì người cha anh ta thù địch tìm đến, ông ta ngộ nhận ba là người của Tiết Dật nên mới bắt ba... Tiết Dật không biết làm thế nào nên cầu cứu chúng con...” Kỳ thật cậu đã che giấu rất nhiều, không muốn cho baba biết sự thật rằng kẻ họ Tiết kia muốn ức hiếp hai anh em cậu nên mới bắt y... chỉ sợ y sẽ tự trách mình nhiều hơn...

“Hóa ra là thế...” Tất cả là do sai lầm.

“Ba đừng lo nữa! Mọi chuyện đã ổn hết rồi!” Ám Vũ an ủi y, cũng may baba không quá đa nghi.

“A! Đúng rồi! Ba còn chưa giới thiệu Tiết Dật với các con! Ba gặp cậu ấy ở bệnh viện, Tiết Dật là bạn của mẹ, cậu ấy mời ba ăn cơm, đối xử với ba thực tốt!”

Ám Vũ nhìn y vui vẻ đến hoa tay múa chân, một ngọn lửa vô danh chợt bốc lên! Người kia là cái gì mà có thể giữ được nhiều sự chú ý của baba đến thế?

Một tay nâng cằm đại thúc, dùng môi ngăn chặn lấy cái miệng đang thao thao bất tuyệt, lưỡi cũng không

khách khí chui vào, cuốn lấy cái lưỡi đang quá thừa tình lực kia, không ngừng vắn vẹo, hút lấy mọi thứ.

“Ngô... đợi chút... không được...” Y còn chưa nói xong! Trong lòng y không ngừng gào thét, tại sao đột nhiên...

Ám Vũ hôn thật lâu, cũng có miếng lương tâm buông tha tàn phá cái lưỡi đơn thuần kia. Khi rút lại vẫn liếm lấy khóe miệng, hút hết nước bọt vương ra.

“Ha... ba còn... chưa nói xong... đừng đột nhiên...” Thở đến không ra hơi, Tiêu Tử Nhưng không ngừng oán hận.

“Đừng nhắc tới anh ta nữa!” Ám Vũ bá đạo ra lệnh. Người kia rõ ràng rất xấu xa, thế mà baba cứ tung hô anh ta đến thế! Nghe mà tức!

“Được rồi...” Ám Vũ tức rồi sao? Nếu Vũ nhi không cho đại thúc khoe thì y sẽ quay qua với Ám Vân!

Đem thân thể chuyển hướng, y tựa vào thành giường của Vân nhi, nói: “Vân nhi... ba nói con nè...”

Ám Vân cười thầm trong lòng. Cậu biết caca giận ba khi người cứ tăng bốc Tiết Dật mãi nên mới thôn môi trừng phạt. Không ngờ baba đáng yêu đến nỗi chạy qua bên này với cậu, nhưng cậu không khác anh trai mình đâu, lửa giận cũng bùng bùng rồi...

65. Chương 65: Tình Yêu (chương Kết Thúc)

“Vân nhi! Ba nói con nghe nè! Tiết Dật... cậu ấy... ngô!”

Ám Vân nghe thấy tên anh ta cũng sẽ không thích! Không nói đến hai lời lập tức hôn lên đôi môi sưng đỏ. Vừa trải qua một trận tàn phá nên lần này cậu rất ôn nhu tấn công, cái lưỡi chậm rãi đảo quanh một vòng rồi trượt vào khoang miệng đại thúc, liếm láp, không ngừng khiêu khích, cuốn lấy nó.

Nụ hôn dài nồng cháy làm đại thúc không chống đỡ nổi, chỉ qua một nụ hôn cuồng bạo của Ám Vũ đã khiến toàn gân cốt của y mềm nhũn. Tiếp theo còn bị Ám Vân tập kích, thân thể nhịn không được run rẩy, hiện chỉ có thể dựa vào phần ngực không bị thương của cậu đón nhận ôn nhu.

Rời khỏi con người đã chìm sâu vào dục vọng, cặp mắt phủ sương mờ mịt nhìn theo cậu. Không được! Nếu tiếp tục thì sẽ không thể vãn hồi! Phải nhẫn nhịn!

“Ba à! Ba muốn hỏi chúng con việc gì có đúng không?” Ám Vân xấu xa nhìn y.

“A? Có chứ!” Tiêu Tử Nhưng hoàn hồn, nhưng không ý thức được đã xảy ra chuyện lớn gì, chỉ muốn đem chuyện của Tiết Dật nói ra.

Ám Vũ thấy baba không hiểu được ám hiệu của bọn họ, bắt đắc dĩ vui vẻ nói: “Baba! Nếu có lời muốn nói thì lại đây đi!”

“Được rồi! Ba muốn nói rằng, Tiết... ngô!” Người vừa mới qua bên đó, đột nhiên lại bị túm lấy hôn. Trong lòng y rung động không ngừng! Làm sao mà chỉ có hôn thôi cũng khiến y thấy toàn thân bủn rủn rồi!

Rời khỏi môi baba, đem trán mình dựa vào trán y, hai mắt nhìn thẳng...

“Baba... ba có biết vì sao chúng con luôn hôn người không?” Tiếng nói khàn khàn của Ám Vũ truyền thẳng vào màng nhĩ của y.

“Ba... ba... không biết...” Đại thúc nhìn ánh mắt thâm tình của Ám Vũ, cảm giác như linh hồn mình vừa bị hút đi phân nửa.

“Đó là bởi vì ba cứ luôn miệng nói về Tiết Dật! Con cùng Vân luôn mong mình ở trong lòng ba là trọng yếu nhất! Baba có hiểu không?”

Tiêu Tử Nhưng nghe vậy, đột nhiên linh ngộ! Hóa ra Vũ nhi và Vân nhi đều không có cảm giác an toàn nên mới làm như vậy...

Ám Vân một tay nắm lấy tay y, đặt lên ngực, vị trí trái tim mình, nói: “Ba... ba có hiểu không? Người có hiểu không?”

Đại thúc nhìn ánh mắt tràn ngập bất lực cùng kinh hoàng của Ám Vân, quay qua Ám Vũ cũng thấy hần như vậy... nhất thời không biết nói gì cho phải...

Ám Vân thấy y không đáp lời, chỉ nhìn mình cùng anh trai. Chẳng lẽ baba đang do dự?! Chẳng lẽ người không thương hai anh em cậu?

“Baba! Người không hiểu sao?! Mỗi lần nghe thấy baba cứ Tiết Dật, Tiết Dật, ba có biết chúng con có bao nhiêu tức giận không? Biết được ba cùng anh ta ở một chỗ, ba có biết chúng con có bao nhiêu sợ hãi người sẽ rời bỏ chúng con không? Nhìn thấy người hôn mê nằm dưới sàn, tìm chúng con đều vô dụng! Tại sao ba không hiểu được...” Thời gian quá dài ứ đọng làm cậu bùng nổ. Cậu sợ hãi! Không! Cả hai người đều sợ! Sợ mất đi y, sợ nhìn thấy y ở một chỗ với người khác, điều này so với cái chết còn thống khổ hơn vạn lần!

Tiêu Tử Nhưng bất động nghe từng tiếng lòng bất an của Vân nhi.

Ám Vũ xuống giường, qua bên Ám Vân, liền nhìn thấy baba trong lòng Ám Vân im lặng khóc...

“Ô... ba hiểu... ba hiểu hết chứ... thật xin lỗi các con... ba không nên để các con phải có cảm giác thiếu an toàn...” Hai tay vòng lấy éo Vân nhi, còn Vũ nhi thì ôn nhu xoa xoa mái tóc của y. Càng nghĩ thì nước mắt càng không tự chủ được...

“Baba... con yêu ba!” Ám Vũ và Ám Vân đồng thời nâng mặt y lên, mỗi người một bên liếm khô đi những giọt nước mắt...

Nghe được câu nói yêu, nước mắt chảy càng tợn hơn... Y chưa từng nghĩ cả đời này mình sẽ được nghe câu nói ấy... hơn nữa còn từ chính miệng những người mình yêu nhất...

Ba cũng vậy... Vũ nhi... Vân nhi... ba yêu hai người...”

Hoàn.

66. Chương 66: Phiên Ngoại 1: Ám Lôi X Lâm Kiệt

Editor: Du Bình

Ngay khi bắt đầu đi học, cha mẹ cậu đã cho cậu biết mình gánh trên vai trách nhiệm kế thừa nặng nề nên cậu chưa từng biết vui vẻ là gì. Trời ban cho cậu làn da trắng nõn, từ thuở bé tí đã tiếp xúc rất ít với ánh nắng mặt trời cho nên thoát nhìn cậu rất giống một cô gái.

Đi học nhà trẻ thường xuyên bị giễu cợt quá đáng nên mẹ cho cậu nghỉ, mời gia sư đến kèm riêng, cả ngày nhìn chòng chọc cậu đọc sách, không cho cậu đến một phút nghỉ ngơi, chơi đùa.

Năm ấy, khi cậu vừa tròn mười tám tuổi, cha bắt đầu đưa cậu đến công ty để thực tập. Cậu thấy đám đàn ông ở đó không trắng nõn nà giống cậu mà rất có phong vị đàn ông. Sau ngày hôm đó, mỗi ngày cậu đều đến phòng tập rèn luyện, hi vọng mình có thể cường tráng hơn, mong làn da trắng hơn so với quy định này thành màu mặt ong khỏe khoắn.

Ngay từ những ngày đầu làm trợ lý, cha đã tiến cử cho cậu một trợ thủ rất giàu kinh nghiệm để giúp cậu có thể nhanh chóng ngồi lên chức chủ tịch. Người trợ thủ này thoát nhìn thấy anh tuần, dáng người tiêu chuẩn mà cậu luôn điên cuồng hướng đến, tác phong làm việc rất nhanh gọn, chuẩn xác. Nhìn qua tư liệu cá nhân, cậu biết anh tên là Lâm Kiệt, tuy mới hai mươi tuổi nhưng đã đạt được rất nhiều thành tựu. Quả thực đúng là nhân tài xuất chúng!

Qua một thời gian, hai người trở thành bạn tri kỷ, không còn quan hệ ông chủ, cấp dưới nữa. Cậu theo Lâm Kiệt cùng nhau thuê phòng ở chung, có sự hỗ trợ của anh, hai mươi tuổi cậu đã lên làm giám đốc, chỉ cách ghế chủ tịch trong vài bước.

Nhưng cuộc đời không bình thản mãi, vào một ngày, hai người cùng nhau ngồi trên ghế salon xem TV thì Lâm Kiệt từ phòng bên đột ngột ngồi xuống.

“Lôi... tôi...”

“Có chuyện gì? Giữa chúng ta còn có việc khó nói sao?” Ở chung đã lâu như vậy, sao còn ấp úng ngập ngừng?

“Tôi... thích...”

“Hả?” Bởi vì nghe không rõ, nên cậu dịch đến chỗ anh, ghé sát lỗ tai vào.

Trầm mặc một lúc, mắt cậu vẫn dán vào màn hình TV, chờ đợi Lâm Kiệt mở miệng.

Bỗng nhiên mặt bị kéo lại, môi bị một thứ nóng ẩm phủ lên, đầu nhất thời trống rỗng...

Bừng tỉnh, cậu nghe thấy Lâm Kiệt trầm thì bên tai: “Anh thích em... •

Câu nói kia kết hợp nhiệt độ ẩm áp vẫn còn vương lại khiến đầu cậu nổ oành một tiếng! Nụ hôn đầu bay mất rồi!!

Trước đây cậu hầu như không ra khỏi nhà, đương nhiên không kết giao bạn gái nên không có kinh nghiệm hôn môi. Nụ hôn đầu bị đoạt lấy, hơn nữa người đó còn là bạn tốt nhất của mình. Cậu đẩy anh ra, chạy nhanh về phòng.

Lâm Kiệt biết hành động của mình sẽ bị ghét bỏ. Nhưng ngay từ lần đầu tiên gặp cậu anh đã thích con người thoát nhìn thông minh lanh lợi nhưng thật ra không biết cách quản lý công việc, chỉ cần liếc qua đã bị cậu thôi miên rồi.

Thầm mẩn lâu thật lâu, cố lấy dũng khí hỏi xem cậu có muốn hợp phòng với mình không, kết quả anh lo lắng, lần nữa không hỏi, chỉ sợ người khác cũng sẽ đưa ra đề nghị như vậy. Nhưng may mắn cậu đồng ý, cùng anh sống những tháng ngày chung phòng vui vẻ!

Sống với nhau nhiều tháng nữa, tình cảm trong tim càng lúc càng không thể khống chế nổi. Anh muốn gần cậu, muốn làm cậu. Lôi lại luôn vô ý khiêu chiến sự nhẫn nại của anh, thi thoảng cậu chỉ mặc một chiếc quần lót tam giác chạy khắp nhà, lộ ra cặp chân dài nhỏ nhắn, trên cổ quàng khăn tắm làm hai đoá thù du trước ngực nửa ẩn nửa hiện câu dẫn người khác trắng trợn phạm tội.

Thẳng cho đến hôm nay, cuối cùng anh không kiềm nổi được nữa! Nếu cứ chờ mãi, lỡ đâu có biến thì sao? Cho nên anh lập tức đánh đòn phủ đầu. Thấy phản ứng ngượng ngập của Lôi, chắc không phải nụ hôn đầu tiên chứ?! Hai mươi tuổi còn chưa hôn ai bao giờ?!

Nhưng nỗi lo chính của anh bây giờ chính là Lôi sẽ không thèm để ý đến anh nữa?! Phải lo liệu sao đây?

...

Ấm Lôi chui vào chăn, đối với sự tình vừa xảy ra với Lâm Kiệt cậu không hề cảm thấy ghê tởm hay khó chịu. Chẳng lẽ cậu cũng thích anh?

Lấy tay sờ sờ môi, cậu có thể cảm nhận được độ ấm anh lưu lại... Lâm Kiệt ôn nhu, cẩn thận cậu đều biết rõ. Nhưng anh nói thích cậu... đàn ông cùng đàn ông... có thể bên nhau được sao?

Đột nhiên cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, Ấm Lôi giật mình: “Ai thế?”

“Anh đây... Lôi, những lời anh nói đều là sự thật. Nếu ảnh hưởng đến em... anh xin lỗi...” Sau đó không nghe thấy gì từ bên ngoài nữa.

Kỳ thật cậu không chán ghét Lâm Kiệt, nhưng nếu bảo thích, cậu cũng không biết nói sao nữa... Như vậy trả lời anh thế nào đây?

Nghĩ qua rồi nghĩ lại, cậu bắt tri bắt giác ngủ từ lúc nào không hay, thảng cho đến sáng hôm sau...

Đánh răng, rửa mặt rồi ra khỏi phòng, trên bàn bày đồ ăn sáng, còn có một tờ giấy nhỏ viết: “Lôi, em nhớ phải ăn sáng đây! Anh đi làm trước!” Nhìn thấy nó, cảm giác ấm áp bao phủ lồng ngực cậu. Rõ ràng hôm qua mình quá kích động chưa cho anh ấy một đáp án, vậy mà anh vẫn quan tâm chuẩn bị bữa sáng. Anh không giận sao?

Ăn hết bữa sáng, dọn dẹp xong rồi mới đi làm. Vừa vào văn phòng đã thấy Lâm Kiệt sửa sang văn kiện, anh nhìn thấy cậu, quay đầu cười nói; “Lôi, văn kiện anh đã giúp em chỉnh lý xong hết rồi! Em chỉ cần ký thôi!” Nói rồi ra khỏi phòng.

Dường như vẫn giống như mọi ngày, không biến hoá gì cả, anh không tức giận, không chất vấn, không lãnh đạm, vẫn luôn ôn nhu như vậy. Thật sự, thật làm cho cậu cảm thấy ấm áp. Cậu nghĩ, hẳn là mình đã rung động từ rất lâu rồi...

Tan tầm, hai người vẫn cùng nhau ngồi ăn chung một bàn, Lâm Kiệt vẫn quan tâm gấp cho cậu những món cậu ưa thích. Xem ra có muốn nói thì cũng chỉ có thể thừa dịp bây giờ!

“Kiệt... Điều cậu nói với tôi hôm qua... Tôi nghĩ... nói cho cậu...” Lần đầu tiên tỏ tình với người ta, thực sự phi thường khẩn trương!!

“Em cứ nói đi, anh chuẩn bị tâm lý rồi!” Lâm Kiệt một bộ đáng thương, thật không hiểu vì sao lại mất hứng.

“Thật ra... Tôi cũng... thích... Kiệt...”

Lâm Kiệt trừng lớn mắt nhìn Ám Lôi, vốn tưởng rằng cậu sẽ cự tuyệt, nhưng không ngờ lại nhận được đáp án ngoài ý muốn!

“Cái gì?! Em nói sao?!” Anh kích động nhào qua lấy bả vai Ám Lôi.

“Em nói... Em cũng thích anh...” Vừa dứt lời, trên môi lại bị một vật thể nóng ẩm phủ kín. Bởi vì quá kinh ngạc nên cậu hé miệng ra, Lâm Kiệt thừa dịp đó chui cái lưỡi linh hoạt vào, gắt gao cuốn lấy cái lưỡi rụt rè kia cho đến khi Ám Lôi thiếu dưỡng khí mới chịu ly khai đôi môi ngọt ngào.

Lâm Kiệt nghĩ thầm, đời này mình sống vậy là đủ rồi! Có thể cùng người mình yêu ở bên nhau, còn có công việc ổn định, còn ai có thể hạnh phúc hơn anh được nữa?

Ngày qua ngày đều tràn ngập sự ngọt ngào, công việc ở chỗ làm cũng không quá khó khăn. Nhưng vừa về đến nhà, Lâm Kiệt lập tức giở trò, hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn, ôm cậu chặt đến không thở nổi. Trừ bỏ những hành động này, anh chưa từng làm ra chuyện gì quá phận, bởi vì anh sợ mình sẽ dọa Ám Lôi, cho nên mới chậm rãi không ra tay.

Có Lâm Kiệt ở bên cạnh phụ tá, chẳng mấy thời gian Ám Lôi đã thành công trở thành chủ tịch của Ám thị. Trải qua nhiều năm tôi luyện, cậu không còn là đứa nhỏ không hiểu chuyện xã giao khi mới tiến công ty nữa. Cậu trở thành người đàn ông quyết đoán trong mọi chuyện. Còn có một người ở bên đốc lòng phò tá, Ám thị không ngừng đi lên, chẳng mấy chốc đã trở thành tập đoàn đứng thứ ba thế giới!

Nhưng Ám Lôi càng lớn tuổi, thì nhiệm vụ sinh con nối dõi tông đường cũng ngày một nặng dần. Nhưng cậu theo Lâm Kiệt, sao có thể phụ anh được...

...

Vào dịp Tết Trừ Tịch [1], Ám Lôi trở lại nhà họ Ám để cùng người thân ăn bữa cơm gia đình.

Trên bàn ăn, mẹ cậu mở miệng: “Lôi, con nên tìm một nhà môn đăng hộ đối để kết hôn đi!”

“...” Bà lại nhắc đến chuyện khiến cậu buồn bực nhất...

“Chẳng lẽ con tính độc thân cả đời?” Người cha luôn trầm mặc đột nhiên đáp lời.

“Cha, mẹ! Con không muốn kết hôn!” Cậu nhanh chóng nói, tốt nhất nên rõ ràng sớm một chút.

“Đừng cho là cha không biết con với trợ lý có quan hệ gì!” Cha dùng ngữ khí trầm thấp nói, tôi giật nảy

mình, chẳng lẽ chuyện giữa tôi với Lâm Kiệt rõ ràng đến thế?!

“ ... ”

“Đừng trách ta không cảnh cáo con! Tuy hiện tại con là chủ tịch, nhưng ta vẫn đủ khả năng buộc cậu ta từ chức! Không một công ty nào dám thuê cậu ta nữa! Con cứ nghĩ cho tốt đi! Còn nữa, ta sẽ tìm cho con một mối tốt!” Dứt lời, ông đứng lên trở về phòng, còn mẹ cũng liếc tôi một cái rồi đi theo...

Cứ thế bỏ qua sự thỏa hiệp sao? Chẳng lẽ không còn biện pháp nào ư? Nếu cứ tiếp tục kiên trì cùng một chỗ với Lâm Kiệt, cậu sẽ tổn hại hẳn...

Sau đó không lâu, gia đình họ Ám cùng với một nhà có mối quan hệ hữu hảo cùng nhau gặp mặt. Ám Lôi cùng một cô gái tóc dài, đôi mắt long lanh to tròn hệt như đứa trẻ nghịch ngợm ngồi đối diện nhau. Cậu nghe người nhà giới thiệu, đây là vị hôn thê tương lai của mình, gọi là Xảo Linh.

Mẹ cậu cùng mẹ đối phương tán gẫu xong, quay qua nói: “Hai đứa trò chuyện đôi lời đi! Lão nhân gia chúng ta không quấy rầy nữa!” Nói rồi, trên bàn ăn chỉ còn lại hai người trẻ tuổi.

Trầm mặc trong chốc lát, cậu quyết định mở lời: “Tiểu thư... thật xin lỗi... tôi không thích tiểu thư...”

Cô gái đối diện gật đầu: “Em đã sớm biết rồi! Anh hẳn là đã có người trong lòng, đúng không?”

“Sao tiểu thư biết?” Chẳng lẽ cậu biểu hiện quá rõ ràng?

“Vừa nhìn anh em đã biết! Anh không chịu nhìn thẳng vào em, đối với em chẳng có chút nào hứng thú hết! Em liền đoán anh có người thương rồi! Nếu anh đã có người yêu, thì còn đi xem mắt làm gì?!” Cô bé này nhạy cảm thật! Chỉ cần nhìn người ta đảo mắt cũng đoán được ý nghĩ.

“Là cha tôi bức! Ông ấy uy hiếp nếu tôi không kết hôn thì sẽ gây bất lợi cho người ấy...” Nếu không cần xem mắt nữa, nói ra chắc cũng không sao đâu...

Cô bất bình: “Sao có thể vô lý như thế?! Cha anh sao lại chia cắt anh với bạn gái chứ?!” Tức đến nổi hai má đỏ bừng.

“... Người tôi yêu... là đàn ông...” Cậu thẳng thắn nói ra sự thật, còn hơn để cho Lâm Kiệt chịu thiệt.

“Xin lỗi, em... không cố ý!” Gương mặt kinh hoàng của cô nàng thật đáng yêu.

“Không sao đâu... Tôi chỉ có thể phụ anh ấy đi kết hôn với người khác... Tuy rằng tôi là kẻ mang tội lỗi, nhưng đây là vì muốn tốt cho anh ấy... Nếu quá cố chấp ở cạnh anh ấy, thì tôi sẽ chỉ mang tới đau khổ...”

Lâm Kiệt nếu biết cậu đi lấy vợ, chắc chắn sẽ rất tức giận.

“VẬY...” Xảo Linh thì thào, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Tôi cũng có lỗi với vị hôn thê của mình, bởi vì tôi đã làm cuộc đời của cô ấy chậm trễ...” Cậu cúi đầu phien nã, vô luận thế nào, chung quy cậu là người làm tổn thương bọn họ...

Xảo Linh đột nhiên nảy ra ý kiến: “Chi bằng... để em làm vợ anh đi!”

...

“Cái gì?! Cô không nghe thấy những gì tôi vừa nói sao?!” Đầu óc cô có vấn đề gì không?!

“Anh nói gì ạ?” Cô giật mình, ngốc ngốc nhìn Ám Lôi.

“...” Ám Lôi xấu hổ, cô nàng không nghe cậu nói chuyện sao?!

“Tôi nói là mình sẽ hại đời một cô gái! Bởi vì cô ấy không phải người tôi yêu!” Cậu thận trọng lớn tiếng lặp lại một lần nữa, miễn cho cô sau này nói cậu gạt người.

“Em biết chứ!” Xảo Linh reo lên... Ám Lôi bắt lực rồi!

Đúng lúc đó mẹ cậu cùng mẹ Xảo Linh đi tới, bà Ám thân thiết hỏi: “Hai đứa thấy thế nào?”

“Dạ, cháu rất thích Lôi ca ạ!” Xảo Linh đối với bà lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào làm bà sửng sốt.

“Linh nhi đang yêu quá! Cách xưng hô kia mới thân mật làm sao! Cứ theo tiến độ này thì hỉ sự không còn xa đâu!” Nhìn mẹ cười đến nở hoa, cậu không nỡ làm bà cụt hứng.

“Dì ơi! Cháu muốn cùng Lôi ca đi shopping! Có được không ạ?” Xảo Linh đứng dậy đi qua vòng lấy cánh tay Ám Lôi, vẽ mặt khấn cầu nhìn bà Ám.

“Được chứ! Hai đứa cứ đi đi! Tạo cơ hội nuôi dưỡng tình cảm!” Xảo Linh nghe bà nói vậy, lập tức kéo tay cậu đứng lên.

“Này! Cô bị sao thế? Không phải tôi đã nói rõ rồi sao? Tôi sẽ không thích cô!” Cậu cường điệu hoá ngữ điệu bản thân, thật sự không muốn lỡ làng một đời con gái.

Biểu tình của Xảo Linh đột nhiên trở nên ảm đạm, cô buồn rầu nói: “Thật ra mẹ em thường xuyên bắt em đi xem mắt... Tuy rằng em cũng không thích anh, cũng không muốn kết hôn! Nhưng nếu em lấy anh, chúng ta có thể trở thành bạn bè, không lo bị quần đông quần tây, cũng chẳng cần phải quan tâm đến cái gì hết! Bởi vì em rất thích cuộc sống tự do!”

“Nhưng cô sẽ bị cuộc sống hôn nhân trói chặt!” Cô bé này rốt cuộc có nghĩ tới không?

“Em biết chứ! Nhưng nếu so với bị một đám đàn ông đuổi theo, ngày nào cũng bị bắt đi xem mắt thì cách này tốt hơn rất nhiều! Hơn nữa em có đủ năng lực để giúp đỡ Lôi ca, này có gì không tốt chứ?” Xảo Linh mỉm cười.

“Cô xác định...? Có lẽ cả đời này cô sẽ không thể thành vợ chính nghĩa của tôi, cả đời tôi sẽ không yêu cô?”

“Vâng! Em nghĩ rất thông suốt rồi! Chỉ cần Lôi ca không chê, em nguyện làm vợ anh!” Tận sâu trong đáy lòng cậu ngàn vạn lần phải cảm ơn cô ấy!

“Cảm ơn em...” Cậu cười với Xảo Linh, thật tâm cảm tạ.

“Không đâu! Em cũng có được nhiều ưu đãi nha! À, em có thể gọi anh là Lôi ca không? Như vậy sẽ giống như người yêu!” Xảo Linh vui vẻ tươi cười, khiến cho những điều không vui của cậu dần bay biến.

“Được! Anh sẽ gọi em là Linh nhi!”

“Vâng, Lôi ca cứ gọi sao cho tiện là được!”

Hàn huyền thêm một lúc, hai người qua nhà họ Ám rồi Ám Lôi đưa Linh nhi về nhà cốt để qua mắt phụ huynh nhưng thật ra cũng xuất phát thật tâm quan tâm đến hạn bè. Cái chính khiến cậu để ý nhất vẫn là phản ứng của Lâm Kiệt, chắc chắn anh sẽ thương tâm, nhưng cậu làm ra sự tình này tất cả chỉ muốn bảo đảm tiền đồ cho anh...

[1]:

Đêm trừ tịch, còn được gọi tên là **đêm ba mươi**, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao thừa giữa năm mới và năm cũ.

Đêm trừ tịch là khoảng thời gian thiêng liêng nhất của năm khi các gia đình sum họp, chuẩn bị đón năm mới với những điều tốt lành sẽ đến và tiễn trừ năm cũ

67. Chương 67: Phiên Ngoại 2: Một Ngày Ở Bệnh Viện

Editor: Du Bình

Một buổi chiều nhàn chán, Ám Vũ, Ám Vân thừa dịp đại thúc ra ngoài, bàn bạc với nhau...

“Ca, anh không biết là ở bệnh viện lâu rất chán sao? Chẳng có gì mới lạ cả!” Ám Vân ngồi trên giường bệnh cầu nhàu.

Ám Vũ nhú mày: “Đôi chút...”

“Mặc dù mỗi ngày đều được baba tỉ mĩ, chu đáo chiều cổ, cũng có thể ăn được chút đậu hũ. Nhưng mà... vẫn không đủ được!”

“Û...”

“Thật lâu không được ‘âu yếm’... lâu đến bức rứt a! Lý do lúc đầu để chúng ta nằm viện chính là muốn được hưởng thụ sự chăm sóc của baba, rồi còn có thể làm chút chuyện kích thích...” Âm Vân đem mọi chuyện tưởng tượng quá tốt đẹp, mỗi lần có baba bên cạnh câu thiếu chút nữa không nhìn được mà...

“Anh hiểu! Nếu thế, hôm nay chúng ta ‘ám chỉ’ một chút!” Ám Vũ tuy rằng tính tình lãnh đạm, nhưng cứ chuyện gì dính đến baba cũng không bình tĩnh được.

“Việc này cứ giao cho em đi!” Thật ra trong lòng cậu đang nghĩ: nếu như thuận lợi, thì mình sẽ là người đầu tiên được hưởng của ngon!

“Được rồi!” Ám Vũ sao không biết em trai mình đang suy tính cái gì? Nhưng thôi, cái này không xứng làm chủ đề cãi nhau!

_

Tiêu Tử Nhưng mở cửa phòng, nhìn thấy hai đứa con trai cùng nhau tán gẫu đến vui vẻ, liền đến bên hỏi: “Có chuyện gì mà các con cao hứng thế?”

Ám Vân nhìn y, trong mắt ngập ý cười: “Không có gì đâu ạ! Chỉ là ba à, nhiều ngày bọn con không được tắm rồi, mỗi ngày y tá chỉ lau người qua loa thôi... Con cảm giác mấy cô đó không được sạch sẽ, baba có thể giúp chúng con, được không?” Ánh mắt khẩn cầu làm đại thúc khó chối từ.

“Vây rất khó chịu! Để ba lấy khăn mặt cùng nước ấm! Các con chờ chút nhé!” Đại thúc vội vàng chạy vào phòng tắm, không nhìn thấy nét tươi cười của hai huynh đệ đằng sau.

Một lúc sau, Tiêu Tử Nhưng bê một chậu nước ấm nhỏ và khăn mặt ra, chuẩn bị động thủ giúp cặp sinh đôi lau người.

“Các con ai muốn trước đây?” Dem chậu nước đặt giữa hai giường, y chần chờ nhìn hai anh em...

Ám Vân kéo tay y: “Bọn con vừa thương lượng rồi! Con trước!”

“Được! Vậy để ba giúp con!” Y khẽ liếc qua Vũ nhi, cảm thấy mình không thể sửa được cách nói chuyện như đối xử với một đứa trẻ với cả hai. Tuy rằng giờ chúng đã trưởng thành hết rồi, nhưng trong lòng y vẫn là những đứa trẻ đáng yêu, hồn nhiên! (Tác giả chen lời: Tôi thật sự rất hoài nghi a~ ánh mắt của đại thúc có phải có vấn đề đúng không?)

Cầm lấy khăn mặt, nhúng vào chậu nước rồi vắt khô, y chạm vào mặt Vân nhi, nhẹ nhàng lau sạch từng bộ phận trên gương mặt anh tuấn: đôi mắt, cái mũi, hai gò má, cứ vậy từ từ đi xuống, mỗi một nơi đều chạm nhẹ vào tựa như đang đối đãi với bảo vật trân quý nhất.

Tiếp theo y cởi đến từng cúc áo bệnh nhân trên người cậu. Nếu không tán thưởng đáng người khỏe mạnh của cậu thì đúng là ngốc! Cơ thể rõ ràng từng đường nét, cơ ngực, cơ bụng đều phi thường rắn chắc.

Theo đường cổ đi xuống dưới, y cẩn thận lau qua mỗi tác da thịt, đi tới trước ngực, y dừng lại trước hai điểm đỏ sậm... trong lòng không ngừng gào thét: đây chỉ là lau người!! Đừng có suy nghĩ đồi bại nữa!!

Y lướt qua hai điểm hồng, sau đó lập tức di dời đến chỗ khác.

Ám Vân yên lặng nhìn theo, hưởng thụ sự ôn nhu, che chở của baba. Nhưng chỉ ngay lập tức, cậu bị những ý niệm tà ác chiếm lấy tâm trí! Baba cứ vuốt ve như thế! Cậu mà chịu được thì cậu thành Phật!

Tiêu Tử Nhưng cứ thành thật chà chà, sờ sờ, mà càng đến gần cái chỗ kia, mặt y đột nhiên hồng rực, cả hai tai cũng nóng rẫy!

Một bàn tay cầm lấy tay y, gương mặt điển trai bày ra biểu tình vô tội đến không thể vô tội hơn, ánh mắt ủy khuất nhìn y: “Baba... khó chịu quá... ba có thể giúp con được không?”

Tiêu Tử Nhưng đỏ bừng mặt nhìn cậu, lại trông thấy cái “lều” phồng phồng phía dưới, không biết làm sao cho tốt...

“Thật khó chịu! Baba! Giúp con đi!” Thanh âm khẩn cầu khiêu khích y.

“Nhưng đây là bệnh viện... không được đâu... về nhà...” Lý trí cuối cùng còn sót lại trưng ra làm phòng tuyến.

“Nhưng con không nhìn được... sẽ không ai đến đâu... Ba à! Một lần thôi!” Ám Vân làm nũng, tuy không phù hợp với độ tuổi, nhưng nó là vũ khí đánh đổ lớp rào cuối cùng của y.

“Được rồi...” Ngay khi y thỏa hiệp, Ám Vân lập tức quay đầu nhìn anh trai, nở một nụ cười sáng lạn như muốn nói: Thành công!

Ám Vũ cũng mỉm cười khích lệ cậu, làm tốt lắm!

Đây mới là mở màn thôi...

...

(**Bôi đậm** để đọc xôi thịt =)))))

Ám Vân nhìn biểu tình thẹn thùng của baba, hai mắt không ngừng tỏa sáng. Nếu như không phải cậu đang sắm vai người bệnh thì cậu đã sớm nhào tới áp đảo y rồi!

Đây là lần đầu tiên y chủ động, lại có kinh nghiệm từ những lần trước nên biết làm sao khiến Vân nhi thoải mái... Y vẫn rất lo lắng, nơi đây là bệnh viện a! Nhưng Vân nhi khó chịu đến thế, không giúp càng không được!

Chậm rãi cởi quần cậu ra, để lộ quần lót tứ giác, lão nhị kia thật sự dọa đến người khác! Tiêu Tử Nhưng ngại không dám trực tiếp với lấy, chỉ dám cách một lớp quần mỏng vuốt ve đại gia hỏa.

Ám Vân được baba đụng vào khiến cảm giác hưng phấn tăng lên trong nháy mắt! Đây là lần đầu tiên baba chủ động giúp cậu giải vây nha!!

Từ lúc y động vào, hình như thứ kia cứ lớn lên không ngừng! Thật đáng sợ! Y không phải chưa từng xem cái... của Vân nhi có bao nhiêu hùng vĩ, nhưng lần đầu tiên trực tiếp đụng vào mới nhận ra nó thật lớn! Chỉ dùng một bàn tay không thể bao trọn được!

Nhắm chặt hai mắt lại, bàn tay với vào trong quần lót cầm nắm... Quá nóng! Nóng hừng hực! Y thích ứng được mới bắt đầu cao thấp xoa nắn. Vì bản thân cũng có thứ kia, nên y biết làm thế nào để Vân nhi được thoải mái.

Ám Vân cũng nhắm mắt hưởng thụ. Được chính tay baba thủ dâm cho, có bao nhiêu sung sướng chứ?

Cứ chậm rãi cảm nhận tuy baba chỉ đơn thuần vuốt lên vuốt xuống, không có kỹ xảo gì đặc biệt. Mặc dù có chút kỳ vọng cao, nhưng cậu vẫn thực hạnh phúc! Nhưng đang thoải mái thì đột nhiên động tác của y ngừng lại...

Ám Vân nghi hoặc mở mắt, nhìn thấy đại thúc xoay người không biết làm cái gì, nghi hoặc mở miệng hỏi: “Baba... sao người lại ngừng? Nếu quá miễn cưỡng, thì bỏ đi...” Cậu cảm nhận baba không quá nguyên ý, kỳ thật cậu không muốn bắt buộc y, chính mình cũng có thể giải quyết tốt!

Đại thúc kích động giải thích: “Không phải! Vân nhi! Con trước hết nằm xuống, nhắm mắt lại không được nhìn!” rồi lại xoay người...

“Baba... ba sao thế?” Ám Vũ ở một bên quan sát, cũng nghi hoặc tại sao y lại dừng. Chẳng lẽ y không muốn? Nào bộ liền truyền xuống cảm giác khó chịu.

“Vũ nhi cũng không được nhìn! Không ai được mở mắt hết! Bằng không... bằng không... ba sẽ giận các con!” Một chút uy hiếp cũng không có, nhưng hai người vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt chờ đợi.

“Được! Chúng con cam đoan sẽ không nhìn!” Ám Vân nhận mệnh.

Tiếp theo hai người nghe thấy tiếng zip kéo, rồi ngửi được mùi mật đào...

Mật đào?! Trong lòng Ám Vũ giật nảy. Đột nhiên có mùi đào làm cái gì?! Lòng hiếu kỳ đột ngột trỗi dậy, hai anh em có thần giao cách cảm hơi he hé mở mắt, nhìn baba đang loay hoay làm gì...

Không nhìn không sao, nhưng nhìn một cái thì chút nữa bay mất nửa cái mạng!

Từ khi lọt lòng đến giờ, đây là lần đầu tiên họ được nhìn thấy hình ảnh diễm lệ như thế! Baba một tay đỡ lấy hông, hai chân quỳ dưới sàn... Áo phía trên đầy đủ, nhưng quần lót lại tụt đến mắt cá chân, cái hông vĩnh viễn cao lên... Dọa người chính là ngón tay y đưa đến phía sau, tiến tiến xuất xuất tại tiểu huyết cặp song sinh yêu thương nhất!

Tiêu Tử Nhưng nhẩn nhẹn nhục nhã, dùng ngón tay khuếch trương phía sau, nhắm mắt nhìn lại cảm giác quái dị khi liên tục khi ra vào cửa mình.

Ám Vũ, Ám Vân tròn to mắt nhìn hình ảnh dâm mỹ! Baba luôn bị động giờ đang... tự an ủi! Đây không phải là cảnh đẹp thường được gặp đâu! Hai anh em đều đồng loạt cảm nhận được vị tiểu huynh đệ phía dưới càng lúc càng hưng phấn, mặt không tự giác đỏ bừng!

Hóa ra tiếng zip là tiếng baba cởi quần, còn mùi đào là dịch bôi trơn đi? Hắn với cậu nhớ rõ lần trước baba có mua một lon, không ngờ y lại dùng trong trường hợp này! Song sinh không thể dời mắt được khỏi baba đang bị tình dục phong bế, cần môi dưới để không vượt ra bất kỳ tiếng rên rỉ mê người nào...

Mùi vị đào mật nương theo động tác của y càng phát tán trong không khí, tưởng tượng ra cửa huyết phần nộn dính đầy nhũ dịch kích thích mọi giác quan của hai anh em... Trí tưởng tượng tiếp tục vẽ ra cảnh dục vọng bản thân được nó an ủi...

Ám Vân vốn muốn nhào đến, nhưng vì bị y dọa nên chỉ có thể nhịn xuống DIY! Tự mình ảo tưởng đang được ở trong tiểu huyệt âm áp mê hồn, động tác tay lập tức nhanh hơn.

Bỗng nhiên cậu cảm giác giường lún xuống, một bàn tay bắt lấy bàn tay đang tự an ủi, tiếng nói run rẩy truyền tới: “Vân nhi... xin lỗi đã để con chờ... đừng mở mắt... chờ ba một chút...”

Ám Vân cảm giác đại thúc bò lên giường, lại liên tưởng tới hành động vừa nãy của y, cậu giật nảy mình! Hóa ra baba muốn...

Một trận khoái cảm cắt đứt suy nghĩ của cậu, cũng chứng thực nó luôn...

“Ngô... a...” Tiêu Tử Nhưng đem ngọn lửa nóng hực của Vân nhi từ từ đưa vào trong thân thể... Thứ không nóng tiến vào làm hậu huyệt y dần dần căng ra... Tuy đã được khuếch trương từ trước nhưng dục vọng của cậu vẫn rất khó khăn khi tiến vào.... Hơn nữa tư thế này còn khiến vật kia trượt vào sâu hơn rất nhiều...

“Baba... ba sao thế... a...” Chưa để cậu dứt lời, đại thúc đã bắt đầu cao thấp di động.

Trong lòng cậu khiếp sợ. Thầm nghĩ chỉ muốn baba dùng tay giúp mình giải quyết, nào ngờ baba đã hiểu lầm ý cậu, còn nén nhục tự mình chuẩn bị... Tất cả chỉ vì cậu kêu khó chịu...

“A... ha... Vân nhi... Cứ thế... thật thoải mái... A...” Tiêu Tử Nhưng hết nâng mông lên rồi lại ngồi xổm xuống, y luôn thực để ý xem Vân nhi có được thoải mái không khi mình dùng loại tư thế này.

“Baba... thật thoải mái...” Ám Vân khẽ nâng người lên, hôn lấy con người đang thở hổn hển phát ra những tiếng rên rỉ vụn vặt.

Hôn một chút lại buông ra, Ám Vân muốn nhịn cũng khó... Phía dưới bị rất nhiều nhân tố kích thích, hiện tại còn được ra vào tiểu huyệt âm áp, mùi hương mật đào còn thoang thoảng bay trong không khí, tất cả đều làm cậu bùng nổ mãnh liệt...

“Ha... Vân... Ba... sắp... A... không được... ba...” Đại thúc hoạt động liên tục nên sớm muộn, nhưng kỳ thực mình cũng rất muốn, luật động càng lúc càng mau, cũng làm cho Ám Vân thoải mái không ngừng...

..

“A!” Hai chân mềm nhũn, cả thân mình ngồi xụp xuống, tác động đến phân thân đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Loại kích thích này khiến Ám Vân không kiềm được phun hết tinh hoa vào trong huyệt, Tiêu Tử Nhưng vì bị chạm đến điểm mẫn cảm nên lập tức phóng ra toàn bộ...

Kịch liệt đi qua, Tiêu Tử Nhưng vô lực ghé vào người Âm Vân thở gấp.

Âm Vân đau lòng vuốt ve mái tóc của y... thật không ngờ baba có thể vì cậu mà làm đến cùng...

Tiêu Tử Nhưng cảm nhận được sự ôn nhu của cậu, khẽ lay chuyển thân thể, ngược lên nhìn con trai. Y nghĩ lại cảnh tượng ban nãy, mặt không khỏi đỏ lên, thẹn thùng hỏi: “Vân... Vân nhi... con còn khó chịu không...”

Âm Vân sững sốt, nhẹ nhàng gần kề y, ôn nhu hôn xuống: “Tất nhiên rồi! Baba! Ba là người tuyệt vời nhất!”

Nghe lời khen, hai tai y đều nóng lên, đột nhiên nói tiếp: “Vân nhi, con đợi một lát rồi ba lại giúp lau người...” Rồi y đứng dậy, bên trong người đều có cảm giác ướt ướt, dính dính, chất lỏng gì đó liên tục chảy ra khiến y làm theo bản năng lấy hai chân kẹp chặt lại không cho nó tiếp tục.

Âm Vân rất nghi hoặc, baba chưa gì đã nhanh chóng đứng dậy mà cậu còn muốn ngon ngọt dụ dỗ làm thêm lần nữa! Bởi vì động tác baba mới làm lại khiến cậu phản ứng rồi...

Đem theo thân thể mỗi một đến bên giường Âm Vũ, nhìn biểu tình khinh ngạc trên mặt hắn, y hỏi: “Vũ nhi của ba hắn là cũng rất khó chịu...” sau đó lưu loát cởi quần hắn.

68. Chương 68: Phiên Ngoại 2: Âm Vũ X Đại Thúc

Âm Vũ giật nảy mình, ban nãy được chứng kiến hình ảnh hương diễm mà nói không ức chế chính là gạt người! Chỉ là hắn không nghĩ đến baba đã cao trào một lần mà không quên hắn, còn chủ động mở miệng giúp hắn giải quyết. Hắn biết thân thể của baba rất yếu, nhưng lúc nào cũng phải chịu đến hai lần gây sức ép, ấy thế mà y chưa từng mở miệng oán hận, làm hai anh em hắn đau lòng rất nhiều... nhưng không nhận được chính là không nhận được...

“Ba... ba mệt rồi... Con không sao, ba mau nghỉ ngơi đi!” Âm Vũ bắt lấy bàn tay đang cởi quần cho hắn. Hắn tình nguyện chịu ghen, không muốn để baba quá lao lực. Thừa lúc còn chưa quá bùng nổ, cứ để cho nó tự tắt đi!

“Nhưng...” Tiêu Tử Nhưng cũng là đàn ông, y biết nhịn phương diện này có bao nhiêu thống khổ. Mà Vũ nhi không chịu để cho y giúp đỡ, mặc dù y biết Vũ nhi là đau lòng y, nhưng y không thể thiên vị Vân nhi được! Y quyết định, dùng sức!

“Ngô... ba đừng liều...” Âm Vân vốn tưởng baba sẽ ngoan ngoãn nghỉ ngơi, nhưng y lại dùng tay vuốt ve vật đã sớm đứng lên qua một lớp quần. Đã sớm rục rịch, lại còn bị khiêu khích, Âm Vũ sao có thể chịu được hấp dẫn? Lý trí nói không được nên hắn lập tức bắt lấy cánh tay thủ phạm.

“Vũ nhi... để ba giúp con... ba không thấy phiền!” Hai tay đều bị Vũ nhi cản lại, Tiêu Tử Nhưng ngoan cố làm ra hành động lớn mật hơn...

Cúi đầu xuống, chạm vào cái đỉnh nhô lên... y chìa lưỡi ra liếm!

Ám Vũ bị hành động này dọa cho choáng váng, quên cả chống cự, lý trí bị đánh đến một hành tinh xa lắc xa lơ nào đó...

Tiêu Tử Nhưng đời này không bao giờ muốn làm loại chuyện. Nhưng nếu là Vũ thì y nguyện ý! Thừa dịp hần còn sưng sờ, y nhanh nhẹn chủ động đem quần lót hần kéo xuống, ngậm lấy cây gậy nóng rực.

Ám Vân bên kia cũng choáng váng... Baba luôn bị động lại dùng miệng giúp caca! Cậu ngây ngốc xong, hai mắt rưng rưng nhìn caca chìm đắm trong hạnh phúc... Được baba phục vụ bằng miệng lần đầu tiên... thật hâm mộ, thật đố kỵ! Lần sau nhất định phải lừa baba giúp mình một lần!

“Baba...” Ám Vũ lấy tay xoa cái đầu đang ngẩng lên rồi cúi xuống, tình dục sắp làm hần mất khống chế rồi!

Tiêu Tử Nhưng không am hiểu nhiều, đành phải bắt chước lại động tác trước đây cặp song sinh đã làm với y. Vừa ngậm vừa dùng đầu lưỡi ra sức liếm, đầu cũng cao thấp di động lên xuống... Tuy mình còn non kém, nhưng y cảm thấy thực đáng giá! Để Vũ nhi sung sướng, y làm gì cũng được!

Cảm giác gần đủ, y rời khỏi đại gia hỏa, chống hai tay bò lên giường, muốn đem thứ kia vùi vào cơ thể mình...

Ám Vũ trơ mắt nhìn theo động tác của baba. Ngay lúc đại thúc chuẩn bị ngấm vào, thứ gì đó của Ám Vân trong người y chậm rãi chảy ra, nhỏ lên đỉnh thứ thô to của hần... một giọt... hai giọt... mà đại thúc lại không biết đo lường vị trí chính xác khiến Ám Vũ không chịu được hấp dẫn, tự động thủ đỡ lấy eo y, trực tiếp mạnh mẽ cắm vào.

“A!” Tiêu Tử Nhưng hiển nhiên bị hành động của hần hù dọa. Thân thể vừa qua cao trào nên thực miễn cưỡng, kích thích đột ngột làm phía sau y tự giác co rút lại.

Vốn đã được nơi nóng ẩm bao trọn lấy, nhưng đột nhiên nó chặt lại một vòng, Ám Vũ quyết định không nhân nhượng nữa...

Không đợi đại thúc thích ứng, dục vọng của hần bắt đầu thúc vào liên tục. Nâng thắt lưng đại thúc lên rồi lại hạ xuống, mỗi một cú đâm đều khiến hần cảm giác được nội bích co chặt lại cùng với điểm sâu thẳm, kì bí...

Thể lực đại thúc hầu như không còn, y chỉ có thể để mặc Ám Vũ công phá, tiếng rên rỉ trầm thấp gọi cảm vang lên...

“A... Vũ nhi... mau... quá nhanh... a... ha...”

Ám Vũ như một con dã thú đến kỳ động dục, âm thanh rên rỉ mất hồn kích thích càng làm hắn điên lên, đẩy nhanh tốc độ ra vào. Nơi giao hợp cũng phát ra tiếng nước dâm mỹ...

“Ha... Vũ như... chậm... nơi đó... đừng... a... mau... nơi đó... a...” Tiếng rên rỉ đứt quãng làm người ta không hiểu nguyên ý, thành ra hiểu lầm.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đỉnh thật sâu vào trong tiểu huyết, theo thói quen liên tục chạm vào nơi đó... mạnh mẽ tới nỗi đại thúc không hề an ủi cậu bé của mình mà bị đâm tới bắn ra.

Thân thể không chống nổi ngã vào trong lòng Ám Vũ, thần trí như bị hút ra khỏi cơ thể, y triệt để rơi vào hôn mê...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-song-bao-thai>